

fără sgomot, fără ca sentimentele lor reciproce să pară schimbate. Apăru apoi în viața ei **Ross Columbo**, șeful unei orchestre de jazz, care muri într'un accident acum câțiva ani și în urmă **Robert Riskin**, scenaristul din **Frank Capra**.

De câtva timp se spune că **Clark Gable** ar fi divorțat pentru ea și că între amândoi ar exista legături ce, deocamdată, doresc să nu devie publice. Acelora cari au vizitat Meca cinematografului li s'ar părea greu de închipuit un Hollywood fără **Carole Lombard** care în haosul acelei lumi extravagante este cea mai extravagantă și svăpăiată dintre toate, singura care spune adevărul fără ocoluri și în fața oricui.

Carole și-a construit o casă fără sufragerie, deoarece preferă să mănânce lângă cămin, astfel că

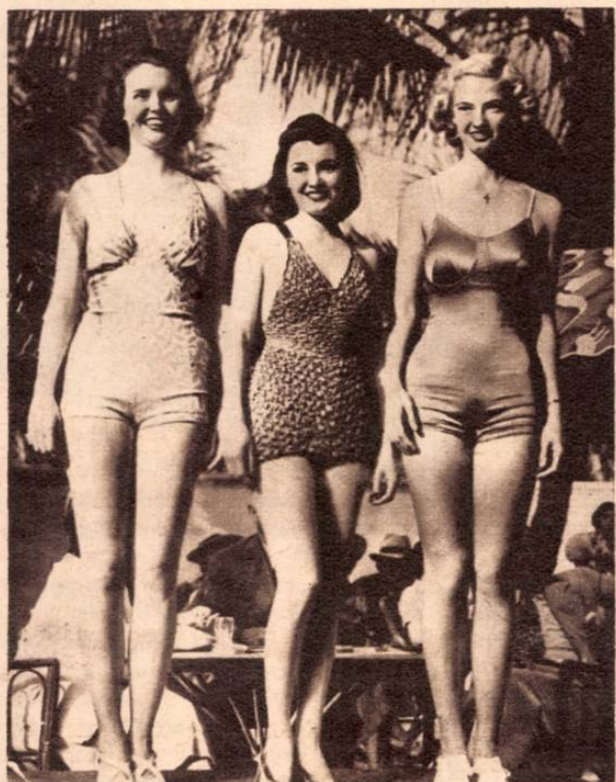
atunci când are invitați aceștia trebuie să se servească singuri dintr'un frigider enorm instalat în perete.

Are un câine, „Pushface”, căruia îi spune „the Killer” (asasinul) deși înfățișarea bietului animal e mai mult speriată decât feroasă.

Toaletele ei sunt totdeauna dintre cele mai elegante și le poartă pe corpul gol, ceea ce-i vrăjește pe admiratori și prieteni, iar cenzura tipă împotriva acestor apucături scandaloase. Dar ceea ce directorii ei socotesc a fi o adevărată nebulie este faptul că artista are un aeroplan personal pe care-l pilotează ea însăși. Aceștia se pierd cu firea numai la auzul toanelor ei, clatină din cap, înalță din umeri și, ducând un deget la frunte, șoptesc:

„— Ce să-i faci? E puțin cam scrântită...”.

G. R.

CELE TREI PREMIAȚE LA UN CONCURS DE FRUMUSEȚE PE PLAJA DELA PALM BEACH, FLORIDA

În mijloc: **Miss Helen Cater**, regina frumuseții din Palm Beach pe 1938, premiul II **Miss Jane Warwick** (dreapta) și cea de-a treia **Miss Renness Neilsen** (stânga), la împărțirea premiilor.

DINȚII POT DEVENI STRĂLUCITORI CA BIJUTERIILE

Kolynos îndepărtează rapid urătele pete galbene, distruge microbii bucali cari produc caria, dinții devenind albi și frumoși. Încercați Kolynos crema de dinți antiseptică.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS Economisiți cumpărând tubul mare 124

Capacitatea de muncă și bucuria vieții

suferă adeseori din cauza constipației. Gândiți-vă ce boli periculoase pot fi cauzate prin activitatea intestinală neregulată. Apărați-vă sănătatea, îngrijindu-vă de un scaun regulat. În modul cel mai eficient, luând „Leo-Pills”. Două-trei pilule pe zi sunt suficiente.

Leo-Pills

Laxativ

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA LARGĂ

CASA DE ODIHNĂ PENTRU MILIONARI

Un doctor american a cumpărat un castel vechiu în apropiere de Salzburg și intenționează să-l transforme în azil pentru milionarii americani oboșiți.

În acest azil, cei adăpostiți vor trebui să iscălească o declarație prin care își iau obligația de a renunța la orice gând de afaceri pentru tot timpul cât vor rămâne în castel, precum și la numele lor, luând în schimb un pseudonim. Anonimatul va fi respectat în chipul cel mai riguros și astfel fiecare va putea să se odihnească într-o liniște deplină. Printre alte lucruri, milionarii vor trebui să taie lemne.

10.000 LEI PENTRU UN CUIB DE PRIVIGHETOARE

A distruge un cuib și a omori păsărelele nu e o ispravă frumoasă. Ba e chiar o pagubă adusă agricultorilor din partea locului, după cum dovedește calculul următor. O privighetoare mănâncă circa 50 de viermi pe zi, adică 250 viermi pe zi pentru un cuib de 5 păsărele, sau 7500 viermi stârpiți într-o lună.

UN RECORD AL LUI SIR SAMUEL HOARE

Sir Samuel Hoare, fost până acum câteva luni ministru de stat pentru India, se poate mândri că a stabilit un record de timp și de energie spre a întocmi o lege privitoare la constituția indiană. În răstimp de șapte ani ce s'au scurs până la votarea legii, Sir Samuel Hoare a ținut 600 de discursuri, a răspuns la 15.000 de întrebări, a

a citit 25.000 pagini de rapoarte, iar în cursul diferitelor discuții a pronunțat aproape 15.500.000 de cuvinte.

SĂ NE ÎNGRIJIM DE URMAȘII NOȘTRI

Deoarece mulți tehnicieni socotesc că zgomotele străzilor moderne vor fi necunoscute în orașul viitorului, de curând au fost sigilate în temelia

unui sgârșie-nour din New-York câteva discuri speciale, nealterabile, pe care sunt imprimate zgomotele tipice ale unei străzi, ca: sunete de claxon, scârțâitul frânelor, fluierul polițiștilor și altesgomote obișnuite în viața unui oraș. Discurile au fost închise într-o casetă de aramă care mai conține un gramofon și instrucțiuni atât pentru scoaterea substanței care apără discurile de agenții carosivi, cât și pentru a le face să cânte.

TRENA ÎMPĂRĂTESII

Cea mai lungă trenă care a înfrumusețat vreodată rochia unei femei, pare să fi fost aceea pe care **Caterina cea Mare** a Rusiei a purtat-o în 1762, în ziua încoronării sale la Petersburg. Avea o lungime de 68 metri și, spre a o susține, a fost nevoie de cincizeci de persoane.

BĂTRĂNEȚE ȘI COPI-LĂRIE

Într'un spital din Johannesburg, s'a trezit din somn, după treizecișunu de ani, o femeie bătrână anume **Anna Swane-koel**. Închipuiți-vă uimirea infirmierilor când bolnava, ale cărei facultăți mintale s'au vădit alterate de îndelungata perioadă de letargie, ceru să i se dea... jucării. Sărmana bătrână recăzuse în mintea copilăriei în sensul cel mai strict

al cuvântului. Medicul spitalului constată totuși că starea sănătății bolnavei era absolut normală. Numai mușchii picioarelor se atrofiase într'asa măsură încât a trebuit să se renunțe la ideea de-a o învăța să umble din nou.

SEXUL SÂNGEROS

Apocriptă d'ouă mii de vizitatori pe zi trec prin diferitele secții ale uriașelor abatoare din Chicago. Raportul dintre femeile și bărbații

cari doresc să fie martori la înjunghierea vitelor este de 2 la 1. S'a constatat că cel puțin cincizeci la sută dintre bărbați preferă să rămâie afară, pe când aproape toate femeile, fără deosebire de clasă, intră spre a vedea spectacolul sângelui care curge în valuri.

CEL MAI VECHIU TRATAT DE NEAGRESIUNE

Știați că primul tratat de neagresiune între două țări despre care amintește istoria a fost încheiat acum trei mii de ani? Aceasta a

demonstrat deunăzi vestitul savant austriac **Joseph Struzevic** într'un foarte interesant studiu asupra anticei civilizații a Egiptului. Părțile contractante erau Egipteni și Ithiții, iar acordul lor, fixat în 18 puncte, era sculptat în plăci de argint. Definiția acestui acord: „Convenție de pace și fraternitate veșnică”, precum și cuprinsul lui, care prevedea un arbitraj pentru orice neînțelegere posibilă între cele două părți semnatare, arată că concepțiile diplomatice nu s'au schimbat în scurgerea acestor trei mii de ani. Numai ultima clauză n'ar putea să figureze într'un tratat modern. Iată-i textul: „Războiul egipten și ithițean se abată asupra aceluia care nu va respecta aceste obligații”.

SCHERK
PARIS-BERLIN-NEW YORK

Cine dorește frumusețe

ia pudra Mystikum, fină ca atomul, invizibilă și splendid parfumată.

Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabela Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.

Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

pudra Mystikum

Compactul Mystikum (Fard)

CHICAGO în FLĂCĂRI

Un antrenament al femeilor sportive din Chicago.

IN 1851, malurile lacului Michigan erau complet deșarte și singuratece.

Un emigrant irlandez, pe nume O'Leary, a venit totuși să se instaleze prin aceste locuri, unde colinele înaintau ca un promontoriu în mijlocul apelor și urmat de viteaza sa soție și trei tineri băieți, Dyon, Jack și Bobb, a construit o locuință rustică, din trunchi de copac. Câțiva ani mai târziu, aci avea să se ridice o însemnată fortăreață, care, după câteva decenii avea să devie Chicago, capitala Illinois-ului și unul dintre cele mai mari orașe ale Statelor Unite.

Dotat cu o energie puțin obicinuită, O'Leary a fost creatorul orașului și a știut totdeauna să transmită nu numai a lor săi ci și celorlalți emigranți cari s'au adunat în jurul său, curajul și tenacitatea care le-au îngăduit să învingă toate greutățile și să doboare toate piedicile. Sub impulsul său, micul sat, care devenea pe zi ce trecea, mai însemnat, a trăit ani îndelungați de liniște și prosperitate. Dar O'Leary avea să moară într'un accident stupid. Linia de cale ferată, ce deservia orașul Chicago, fusese tocmai inaugurată. Într-o Duminică însoțită, întreaga familie se plimba cu trăsura, când tatăl observând la o cotitură a drumului greaua locomotivă, care se apropia scuipând nouri de fum, se hotărî să se ia la întrecere cu ea. Plesnind din bici și-a îmboldit calul să și grăbească goana. Era un match pasionant, iar călătorii din tren, încurajau prin strigătele lor pe conducătorul trăsorii, care alerga cu mare viteză pe șoseaua ce ducea dealungul căii ferate. Dar accidentul stupid se produse pe neașteptate. Trăsura se ciocni de locomotivă. Sărmanul O'Leary, grav rănit, pierdea mult sânge. Simțind că-i slăbesc puterile, a chemat lângă el pe soția și pe cei trei fii ai săi cari, printr-o minune, nu aveau nici cea mai mică rană.

După ce le-a

recomandat să facă tot posibilul ca să-i continue opera, a murit.

D-na O'Leary trebuia să se bizuie, de aci înainte, numai pe forțele ei, spre a câștiga existența atât pentru dânsa cât și pentru cei trei copii ai săi. Băgând de seamă că vecinii se murdăreau, din cauza străzilor noroioase, ale micului oraș, se hotărî să creeze o nouă industrie și anume, spălătoria. Ea deschise o prăvălie cu firma „La spălătoria pariziană“, iar grădina fu transformată, în scurtă vreme, într-o uscătorie întinsă. Comenzile fiind numeroase, d-na O'Leary adună, în scurtă vreme, o avere însemnată.

Prin 1871, Chicago era un oraș mare, în care domnia prosperitatea, astfel din toate colțurile lumii sosiau, pe malurile Michigan-ului, oameni, în căutarea norocului. Familia O'Leary se bucura de o reputație bună, iar cei trei copii deveniseră trei bărbați. Dyon se lansase în întreprinderi mari, Jack se ocupa de probleme administrative iar Bobb ducea o existență fără niciun rost, risipindu-și banii fără socoteală. În timpul alegerilor municipale, care au avut loc în vara anului

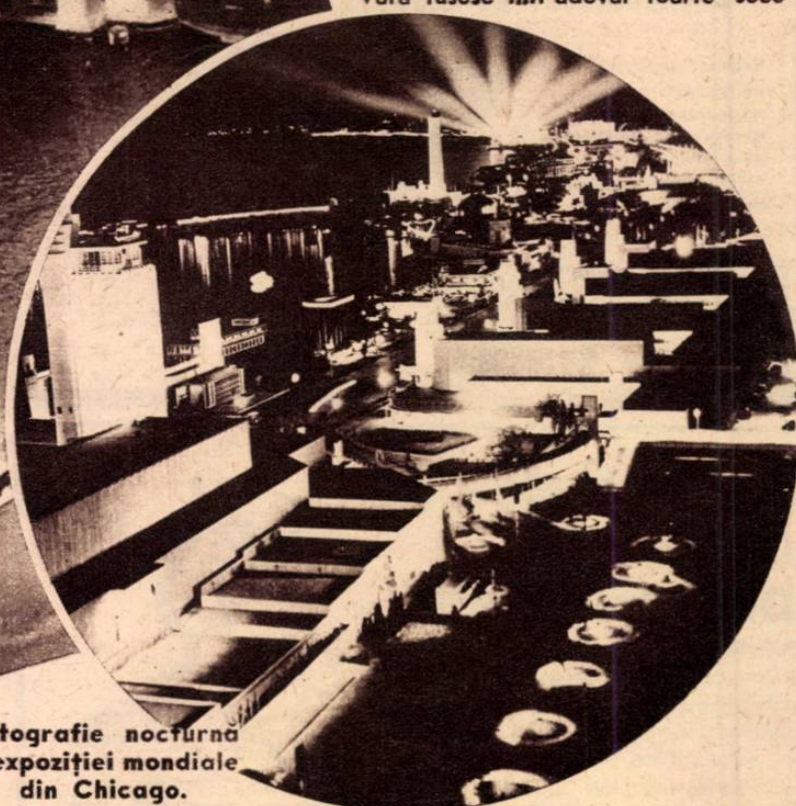
Zgărie nouri la Chicago.

1871, Jack O'Leary a trebuit să lupte în mod serios împotriva candidatului, susținut de fratele său, Dyon. Jack era pentru o politică de epurație. El voia să scoată din oraș elementele suspecte, care frecventau barurile, tripourile, casele rău famate și care umpleau mahalalele. Dyon, care deschisese tocmai un stabiliment de lux, numit „French Casino“, unde se dansau „french cancanuri“, ca'n Montmartre, s'a declarat adversarul cel mai hotărît al acestui program. Cu toate acestea, Jack fu ales. Ajuns la putere, el anunță că-și va pune programul în aplicare.

CATASTROFA

Atunci se produse catastrofa înfiorătoare. În ziua de 7 Octombrie a izbucnit un incendiu. A putut fi localizat, cu toate împrejurările defavorabile. Vara fusese într'adevăr foarte sece-

Fotografie nocturnă a expoziției mondiale din Chicago.

O vedere din avion asupra podului urias din Chicago.

toasă, vântul sufla cu tărie, iar casele și până chiar și trotuarele erau de lemn.

După liniștirea primei alarme, locuitorii și-au reluat ocupațiile obicinuite, în timp ce ziarele cereau municipalității să ia măsuri pentru evitarea unui nou incendiu.

În ziua de 8 Octombrie, pe la ora 9 seara, focul reisbucni. O vacă, ce se afla într'un staul, a răsturnat o lampă de petrol, dând astfel foc ieseii. În câteva minute, casa întreagă era pradă flăcărilor. Locuințele vecine fiind de lemn, focul se propagă cu repeziciune. S'a dat alarma, dar pompierii, cari aveau obiceiul să sărbătorească victoriile prin libațiuni copioase, erau tocmai în toiul petrecerii, date cu ocazia victoriei obținută cu o seară înainte, astfel că atunci când s'a sunat alarma, niciunul dintre ei nu era în stare să se ție pe picioare, cisternele erau goale, iar materialul în desordine.

Între timp, flăcările câștigau teren. Un întreg cartier era în flăcări. Vântul, care mai sufla încă, intensifica incendiul și crea noi focare. Nu departe de locul unde isbucnise focul se aflau mari clădiri comerciale, care păreau să reziste. Curând au fost și ele cuprinse de flăcări, iar după scurtă vreme s'au prăbușit cu un sgomot teribil. Palatul de justiție a fost apoi înconjurat de flăcări. După trei ore, nu mai rămăsese din el decât o grămadă de ruine fumegânde. Când se prăbuși clopotul mare, care constituia glorie palatului de justiție, locuitorilor orașului li se părea că le-a sunat ceasul din urmă.

INCHISOAREA ÎN FLĂCĂRI

Puțin după aceea, luă foc și închisoarea. Cei 150 de deținuți au fost eliberați. Profitând de ocazie, au prădat un magazin de bijuterii din apropiere. Imobilele cădeau unele după altele pradă flăcărilor. Se părea că nimic nu poate opri drumul dezastrului. Un râu care părea să poată constitui un oarecare obstacol, fu trecut cu ușurință. După câteva clipe, sinistrul ajungea la uzina de apă care se afla la doi kilometri distanță de primul focar al incendiului. Vântul sufla cu putere, ridicând tăciuni aprinși, pe care-i purta la distanțe mari, intensificând dezastrul. Nimic nu putea sta în calea focului. Clădirile, fie că erau de cărămidă, de ciment, mefal sau lemn, cădeau pradă. Vuetul focului, troznetul provocat de prăbușirea pereților, explozia butoaielelor de alcool și benzină, dominau strigătele de spaimă ale mulțimii.

Pe la ora trei dimineața se auzi o detunătură, care sgudui aerul, pe o rază de mulți kilometri, jur împrejur. Gazometrul orașului sărise în aer. Mai bine de o sută de mii de persoane au trebuit să fugă, din fața incendiului. Focul isbucnise într'una din mahalalele cele mai populate ale orașului, unde se aflau nu-

meroase stabilimente interlope. Locuitorii au trebuit să-și părăsească, în cea mai mare grabă, locuințele. Unii erau foarte sumari îmbrăcați, iar alții purtau în spate bruma de avere, pe care au putut-o salva.

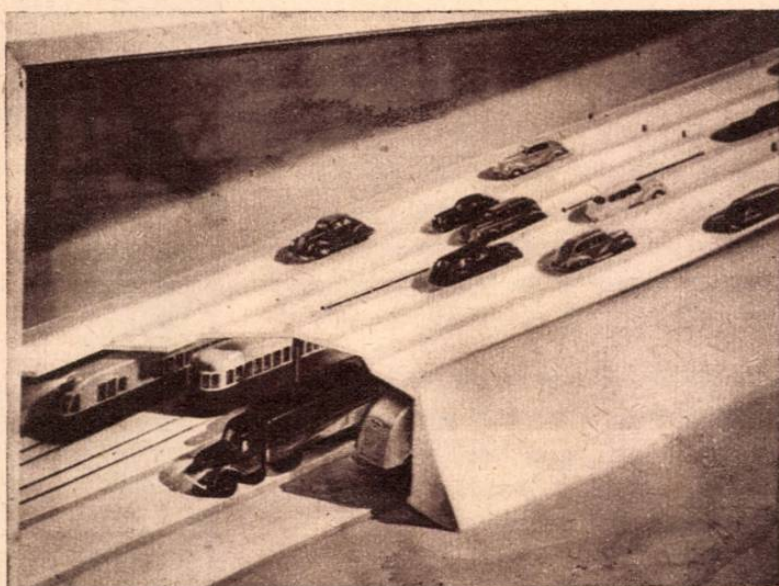
Panica stăpâna străzile. Lumea alerga zăpăcită încoace și încolo, neștiind unde să se refugieze. Indivizi, certați cu morala și justiția au profitat de zăpăceala generală, pentru a prăda prăvăliile, pătrunzând în cărciumi, unde s'au îmbătat. Unii dintre ei, prinși asupra faptului, au fost spânzurați imediat, dar autoritățile, care s'au străduit să domine mulțimea, n'au reușit să se facă ascultate și au trebuit să renunțe la luptă.

Pompierii au încercat să reacționeze, aruncând în aer câteva

peste valuri de o mamă pe care apele o acoperiseră, apoi disparea și el.

În cartierul nordic al orașului, care fusese ferit de incendiu, se grămădise numeroși curioși, ca să asiste la tragicul spectacol. Crezându-se apărați de un părau, n'au luat nicio măsură de prevedere, astfel că spaima le-a fost cu atât mai mare, când au văzut că flăcările au trecut cu ușurință de acest obstacol. Întorcându-se, au observat că sunt înconjurați din trei părți de flăcări. Rămânându-le o singură speranță, s'au aruncat în apă, îngreunând astfel situația celor cari luaseră dinainte această măsură de prevedere.

În întregul oraș domnia o desordine nemaipomenită. Au fost numeroase victime. Oamenii au

Podul peste lacul Michigan, care urmează să stabilească o legătură rapidă între Chicago și răsăritul Americii.

locuințe, spre a tăia astfel drumul incendiului. Încercarea nu le-a reușit însă, astfel că fiecare nu s'a mai gândit decât la salvarea sa personală. Se dădeau adevărate lupte, pentru a pune stăpânire pe o trăsură. Chiria unui car costa, la începutul nopții 10 dolari, puțin după aceea 25 de dolari, trebuind să plătești dinainte căruțașului. Uneori intervenia câte un om energic, care reușia, sub amenințarea revolverului, să puie capăt acestei odioase speculații.

Un tunel care deservia una din principalele căi de comunicație și în care se refugiaseră numeroși cetățeni, s'a prăbușit. Aceași soartă au avut-o și câteva poduri. Refugiul natural, cel mai apropiat, părea să fie lacul. Nenorociții intrau în apă, până la brâu și se apărau de ploaia de scântei, scufundându-se din când în când în valuri. Primii cari intraseră în apă, trebuind să se retragă necontenți, au ajuns în locuri adânci, unde s'au înecat. Se putea vedea, din timp în timp, un copil ținut

căzut pradă flăcărilor sau apeii, iar foarte multe persoane au fost călcate în picioare, sau au murit asfixiate. Sinistrul a durat trei zile și a ras depe fața pământului trei pătrimi, dintr'un oraș înfloritor și mândru.

Unii l-au acuzat pe Jack O'Leary, c'ar fi autorul sinistrului, începând astfel programul său de asanare. Dar primarul a putut să se disculpe cu ușurință. După localizarea incendiului, punând în practică principiile paterne, Jack, ajutat de frații săi Dyon și Bobb, a început să reconstruiască orașul. În ziua de 10 Octombrie, la mai puțin de 48 de ore după localizarea incendiului, o telegramă anunță lumii uluite:

Orașul Chicago va fi reconstruit! Astfel, în timp ce unii mai stingeau ultimele focare, câțiva bărbați curajoși și energici, punând în practică principiile care au fost acelea ale bătrânului O'Leary și care erau identice cu ale poporului american, construiau pe ruinele fumegânde, un oraș nou, *Chicago*.

Lux sau necesitate?

Dinții sănătoși constituie ceva tot atât de important ca și un stomac sănătos. Dinții, ca „elemente vii”, sunt în strânsă legătură cu circulația sângelui. Prin dinții stricați microbii pătrund în sânge și pot da naștere bolilor de inimă, rinichi și articulație. Îngrijirea zilnică a dinților este deci mai importantă decât îngrijirea frumuseții. Un încercat mijloc de apărare contra bolilor de dinți constă în cunoscuta pastă de dinți Chlorodont, de o superioară calitate. Ea stimulează activitatea glandelor salivare, asigurând astfel în mod natural apărarea dinților. Gândiți-va deci mereu: *Primul lucru dimineața ultimul lucru seara*

Chlorodont pasta de dinți

ROOSEVELT AL III-LEA VA URMA LUI ROOSEVELT AL II-LEA?

AMERICA este o țară a specializărilor. Aceia a familiei Roosevelt e aproape unică și numai familia La Follette, din Wisconsin, îi face o concurență serioasă. Această specializare consistă în a prepara pe tinerii membri ai familiei spre cariera politică și aceasta e cu atât mai semnificativ, cu cât „tinerii bine”, din America, disprețuiesc profund politica.

În familia Roosevelt, vârstarele sunt chiar dela vârsta adolescenței inițiate în direcția înaltului post de conducere a țării. Orice s'ar spune de Franklin D. Roosevelt, el va rămâne în istorie, împreună cu vărul său Theodor Roosevelt, ca unul din cei mai străluciți președinți ai Statelor Unite.

Nimeni nu poate prevedea în momentele de față, dacă un al treilea Roosevelt va ocupa Casa Albă, dar e evident că, în cercul acestei familii, James Roosevelt, fiul mai mare al președintelui, care e pregătit pentru această sarcină cu grijă și evidență, dă cel mai mult de gândit inamicilor dinastiei Roosevelt.

CEL MAI BOGAT DINTRE ROOSEVELȚI

James Roosevelt are 30 de ani. E de statură naltă, subțire, puțin chel și de departe cel mai bine îmbrăcat din Washington. Are farmecul părintelui său și extraordinara capacitate a mamei sale de a se ocupa cu douăzeci de treburi deodată. După terminarea studiilor la Universitatea din Harvard, James se căsătorește cu Betsey Cushing, fiica unui chirurg din Boston. Drăguță, rezervată, Betsey Cushing este foarte mult iubită de președintele Roosevelt. Viața tânărului menaj decurge liniștit. Imediat după terminarea studiilor, James Roosevelt intră la o companie de asigurări, unde activitatea sa dădu admirabile rezultate. În momentul de față el trece drept cel mai bogat dintre membrii familiei Roosevelt, cu excepția bunicii sale, d-na Delano Roosevelt.

Un timp, James a dus o viață destul de ușuratică. Ca la toți tinerii, îi plăceau petrecerile, dar e mult de atunci și astăzi ochii președintelui sunt ațintiți numai asupra lui. El însoțește pe tatăl său în turneele electorale și asistă la toate marile convenții politice.

ȘI TOTUȘI AMABIL

În momentul de față, James Roosevelt ocupă un post de cea mai mare importanță. El e dirigitorul New Deal-ului. Aceasta înseamnă că el e însărcinat să mențină legătura cu cele douăzeci și patru de agenții guvernamentale create de tatăl său. Faptul denotă că el este confidentul cel mai intim al președintelui și cunoaște toate secretele de Stat.

Vine la birou la ora 8,30 dimineața. Deschide corespondența și apoi se duce să vadă pe tatăl său, înainte ca acesta să se fi ridicat din pat, pentru a primi ordinele. După aceasta pleacă din nou la birou, unde, până la ora 18,30 și câteodată mai târziu, primește pe acei din colaboratorii săi cari nu știu cum să se descurce în labirintul complicat al New Deal-ului. El îi dirijează către serviciile competente, unde se însărcinează să rezolve pentru ei chestiunile mai delicate.

James are o situație foarte dificilă. Să ocupi un post de o atare importanță, când ești fiul stăpânului atot-puternic, nu e deloc comod. E notoriu însă că puțini din oamenii săi se plâng de el. Colaboratorii săi sunt mai curând mirați că știe s'o scoată la capăt atât de bine și totuși atât de amabil și sârguitor.

ACEIAȘI VOCE CA A TATĂLUI

James își mai ajută părintele și sub alte forme. Prin prietenii săi personali și legăturile sale variate, el este un agent de informație de primul ordin. Primul care-și vede „stăpânul” la deșteptare, e ultimul care-l vede înainte de a se culca. Nimeni în momentul de față, nici chiar mama sa, nu este într-o intimitate atât de strânsă cu șeful statului.

James Roosevelt ține și discursuri. Vocea sa, la microfon, se aseamănă foarte mult cu aceea a Președintelui. Dacă nu ai ști cine vorbește te-ai putea înșela cu multă ușurință. Discursurile sale sunt strict ortodoxe și totdeauna în linia Deal-ului, ceea ce face că nu se știe încă dacă el are o filosofie distinctă de aceea a „stăpânului”.

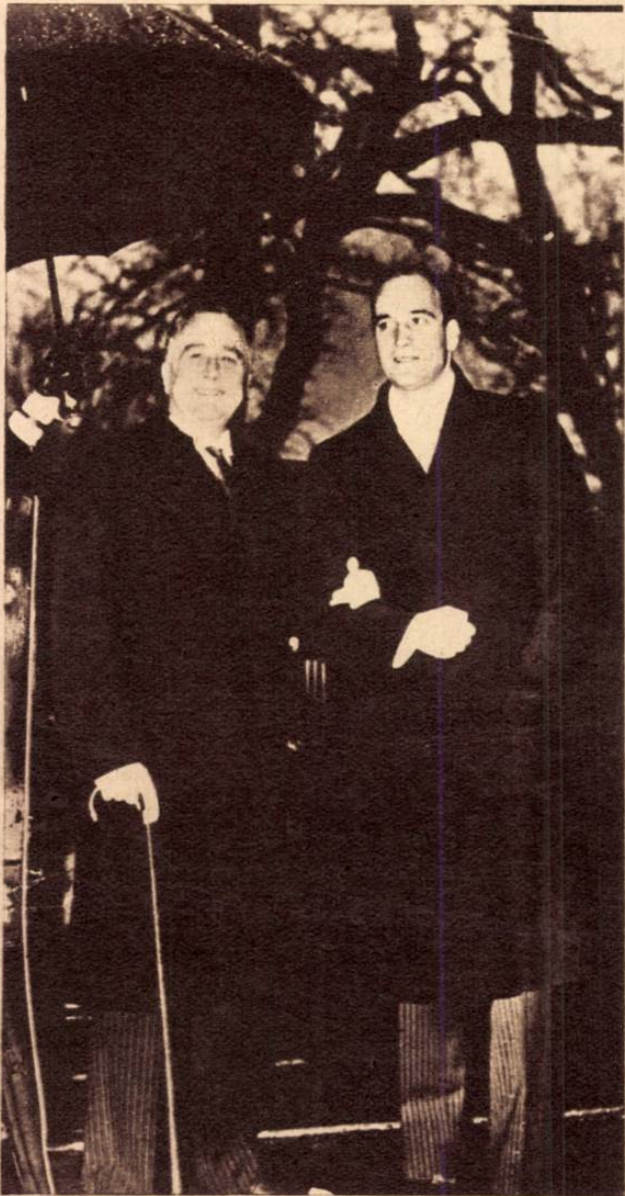
Dar fiul lui F. D. Roosevelt pare să aibă aceeași linie politică cu a tatălui său. Și totuși oricât ar părea de absorbit de ocupațiile sale cotidiene, el nu neglijează pe acelea care vor forma poate pârguia ce-l va duce la puterea supremă. Are o gardă care îi este complet devotată.

Pentru a fi președintele Statelor Unite, trebuie să ai treizeciséci de ani împliniți. Deci nu se poate pune

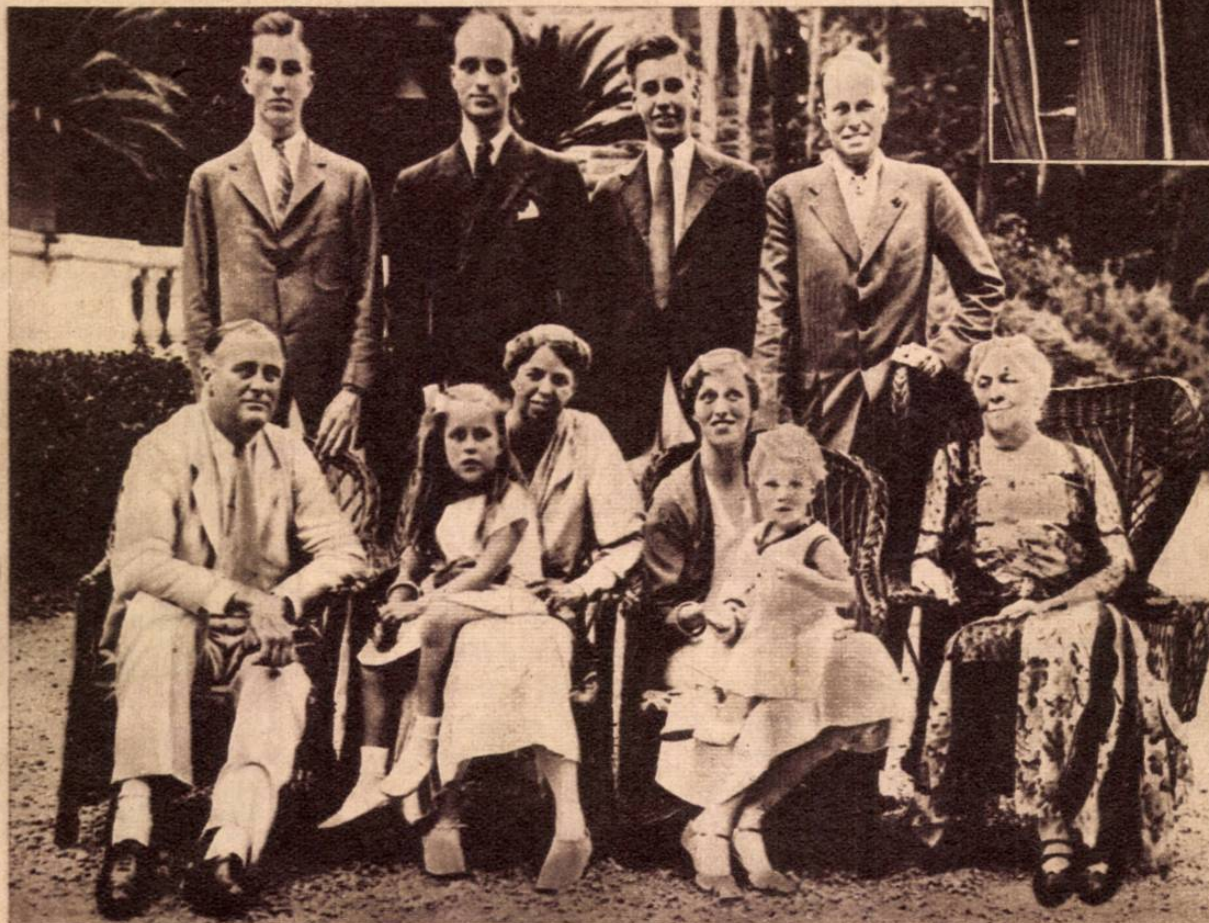
chestiunea ca James să urmeze tatălui său imediat în 1940.

Dar este evident că el lucrează pentru un viitor mai îndepărtat și consideră postul actual ca o minunată școală a uceniciei.

Rolul său e, în speță, acela al unui mare vizir. Salariul său e de 10.000 dolari anual.

James Roosevelt îl însoțește pretutindeni pe tatăl său, președintele.

Familia Roosevelt. Al doilea din stânga, în picioare: James Roosevelt.

AL 20-lea

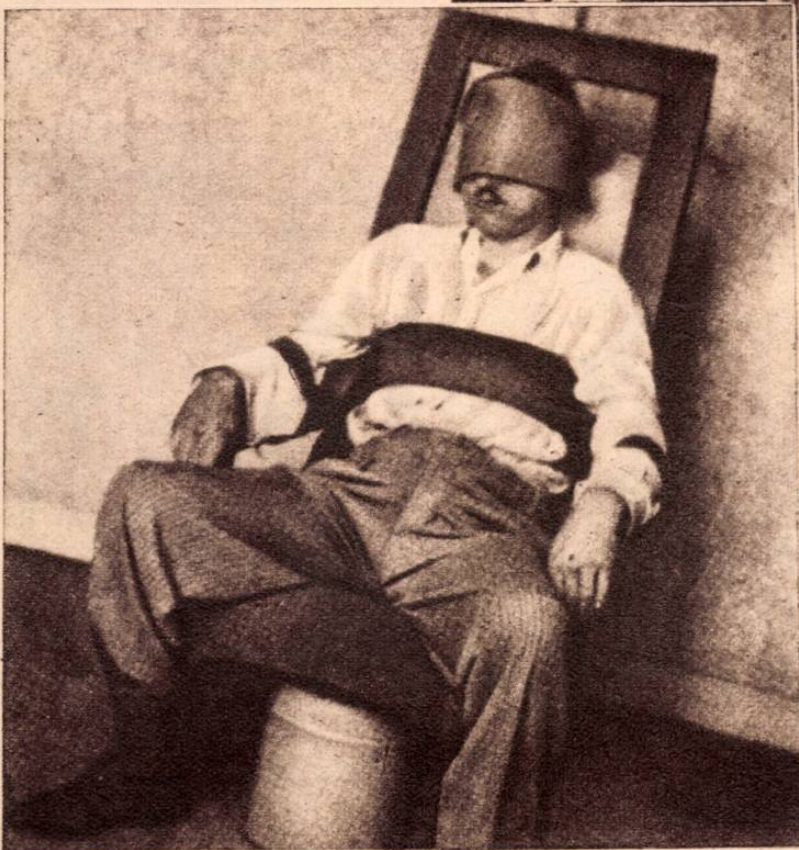
CONDAMNAT LA MOARTE

Călăul american Watson vizitează Europa.—O nouă metodă de execuție: asfixierea.

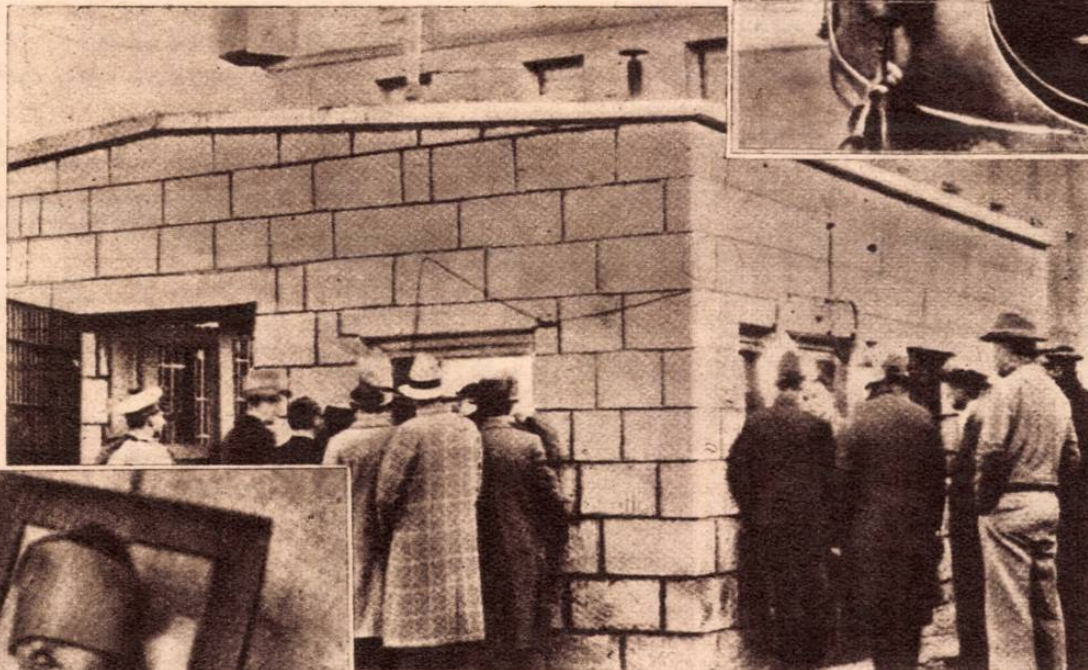
AM „expediat” al douăzeci-lea condamnat prin metoda aceasta, spune Lew Watson, celebrul călău american, în vizită... la Paris. Moartea e instantanee. Nici cea mai mică suferință. O erupție de gaz și gata. Sufletul nenerocitului a părăsit corpul său. Metodă umanitară. Watson povestește că prima sa execuție cu gaz practică în 1932 nu era deloc încurajatoare. Armata ne-a împrumutat un tub de gaz de război. Gardienii au introdus pe condamnatul Jacques Reppin de 40 de ani, de două ori asasin, în camera care nu avea pe atunci nicio mobilă. Cu lanțuri la mâini și la picioare condamnatul a rămas așa mai mult buimăcit decât fricos așteptând inevitabilul.

Am intrat cu fața protejată de o mască am deschis tubul de gaz și am ieșit trântind ușa. Ah, urmarea o văd și acum. Prin ferestrele protejate în interior de un grilaj, martorii îngrămădiți într'un culoar observă așa cum o cere regulamentul agonia condamnatului. Un spectacol înfiorător. Sărmanul indi-

Execuția lui J. Fouler în 1933. Câteva clipe au fost suficiente.

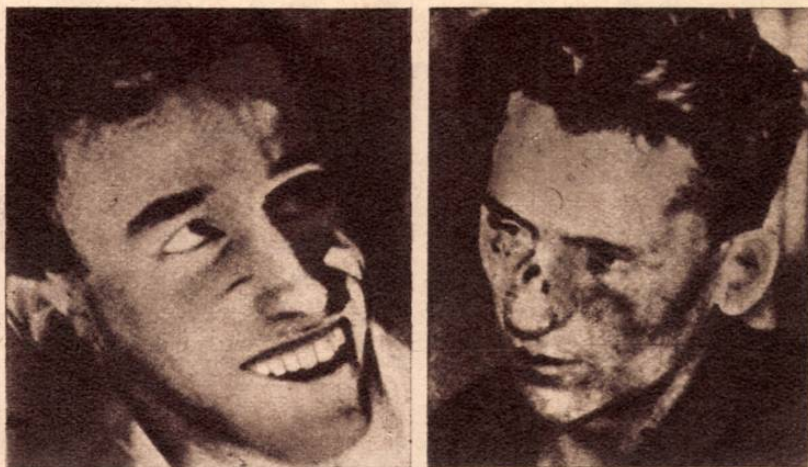
vid sufocat înțelesese înșfârșit. Alergă dintr'un colț la altul, în camera lui de moarte. Gura este larg deschisă. Ochii ieșiți din orbite. Cu amândouă mâinile se ține de gât. Deodată sare pe tubul de gaz și încearcă să împiedece erupția mortală. Nimic de făcut. Tubul îi cade din mână, ne privește fix și în sfârșit îngenunchiază înainte de a muri. Tocmai în acest moment un strigăt de panică izbucnește în rândurile martorilor. Infiltrații de gaz emanând din cameră pătrund în culoar. Fără să-mi pierd sângele rece ordon: Domnilor, ieșiți în liniște. Iși inchipue oricine bilanțul hainelor rupte, al dinților căzuți etc. Dacă m'ar fi ascultat cine trebuia dela început ași fi construit o cabină numai în metal. Și credeți-mă, niciodată n'ași fi folosit gaze de război. Astăzi întrebuițăm un gaz nou și o metodă nouă. Gazul este „amestecul 35” camera de asfixie e metalică și e atât de mare ca să poată încăpea un scaun pe care să stea condamnatul. Rapiditatea operațiunii este atât de mare încât dacă un martor emoționat al execuției închide ochii în momentul când trântesc ușa el nu mai vede atunci când o deschid decât un cadavru

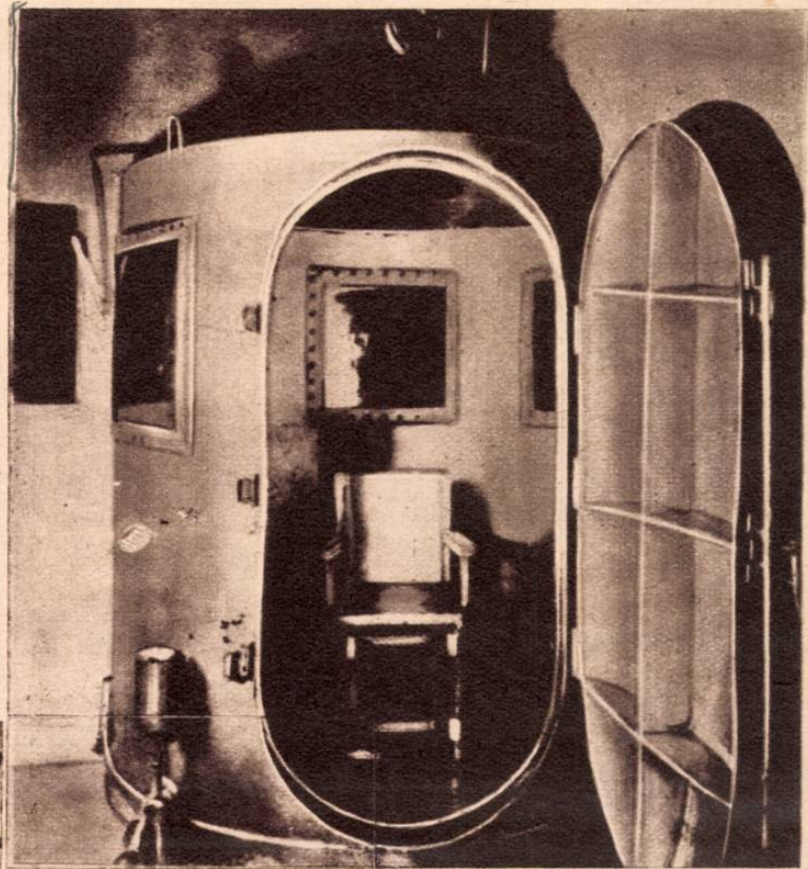
Agonia condamnatului este urmărită de martori, în afara celulei de execuție.

numărat până la doi și Ross era mort. Acțiunea gazului a fost fulgerătoare. Nu am executat astfel, continuă Watson, decât o singură femeie, o vestită gangsteriță care și-a ucis bărbatul în chip îngrozitor. Până'n ultimul moment, directorul închisorii i-a dat speranțe că va fi grațiată. Când a intrat în celulă pentru a-i cere după obicei să-și aleagă ultimul meniu, femeia a tcut apucată de o îngrozitoare criză de nervi. A fost pusă în cămașa de forță. După ce s'a calmat a comandat o masă pantagruelică: hors d'oeuvres, păstrăvi, pui, friptură, brânză, salată și înghețată. I-a trebuit mai mult de o oră ca să devoreze toate acestea. Odată masa terminată ea anunță: Sunt gata, uimind toată lumea prin curajul ei. În fața cabinei femeia a leșinat. Repede, repede, am strigat, așezați-o pe scaun. Am fost bucuros vă închipuiți să profit de această ocazie. Odată ușa cabinei închisă Margareth Sherkey și-a dat sfârșitul fără să observe. Al douăzeci-lea condamnat se numea Peter Sikel, un gangster de temut care a ucis un agent motociclist.

Sikel a murit curajos, traversând sala unde erau adunați martorii el le adresă surâzând un ultim salut. Bună ziua, domnilor ziariști. Spuneți cititorilor că am știut să înghit doctoria mea fără să fac mofturi. În cabină el continuă să suradă. Deodată emanația de gaz îl pătrunse și șterse surâsul de pe buze. O contracțiune imperceptibilă și totul se sfârși.

Doi condamnați la moarte prin asfixie, Nelson Boyer asasinul unei femei și Henry Borenz, specialist în atacurile asupra trenurilor.

Ultima perfecțiune a execuției prin gaze: cabina metalică.

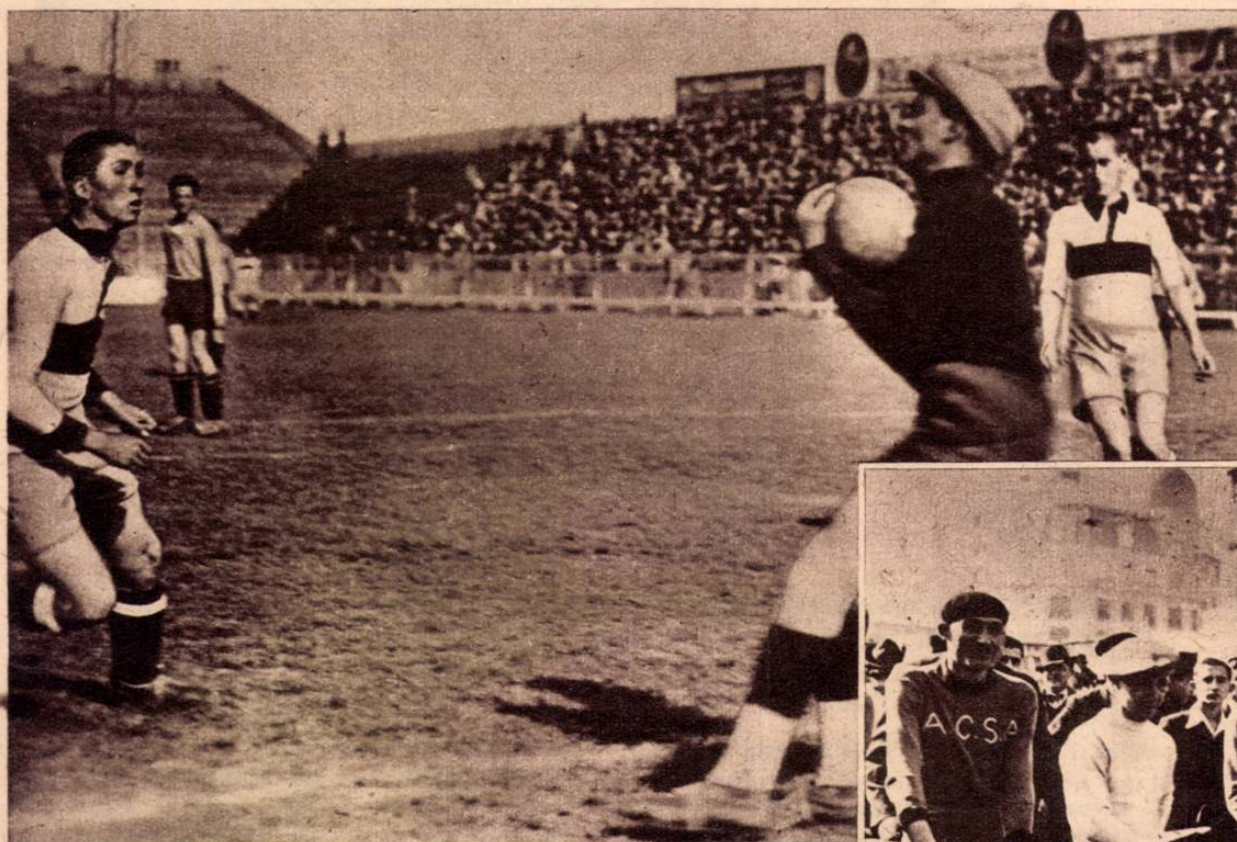
Omul care a inaugurat amestecul 35, continuă celebrul călău american se numea Donald Ross de 18 ani. Asasinase brutal prin lovituri cu o cheie engleză o femeie bătrână pentru a-i fura economiile. În opt zile a risipit banii victimei sale cu femei. Una din ele l-a denunțat, poliția a oferit o sută de dolari pentru capul lui. Eram foarte nervos, spune Watson. De zece, de douăzeci de ori am cercetat instalația pentru a o pune la punct. Condamnatul cu dinții clănțănind implora: iertare, vă rog, iertare. Nu vreau să mor ca un șoarece. Deodată un strigăt de groază izbucnește și încearcă să se zbată; prea târziu însă. Trântesc ușa. Nici n'am

DUMINICA SPORTIVĂ

V E N U S A INVINS, LA LUPTĂ MARE, JUVENTUS

În cadrul optimilor de finală pentru cupa României, s'a jucat Duminică pe arena Venus, în fața a 13.000 de spectatori, matchul dintre Venus și Juventus. După o partidă dramatică, primii au învins cu scorul de 3:1, numai după prelungiri. Publicăm aci trei faze emoționante din această partidă.

SPORTUL STUDENȚESC A INVINS VICTORIA - CONSTANȚA

Ca match de deschidere, la partida Venus-Juventus, s'a jucat, tot în cadrul optimilor de finală ale cupii României, matchul dintre Sportul Studențesc - București și Victoria - Constanța. Primii au învins cu 4:0.

CAMPIONATUL NAȚIONAL DE CICLO-CROSS

Duminică s'a alergat în Capitală cursa de ciclo-cross, pentru campionatul național. Campionatul a fost câștigat de alergătorul Tudose (Principele Nicolae). Fotografia noastră înfățișează pe concurenți la plecare.

COMEMORAREA SCRITORILOR MORTI

La Cimitirul Bellu a avut loc, săptămâna trecută, comemorarea scriitorilor morți. Fotografiile noastre înfățișează pe dl Primar General Iulian Peter, rostindu-și discursul. Procesiunea spre morminte.

101 ZILE

La toate școalele militare din țară au avut loc tradiționalele serbări care se dau când mai rămân 101 zile până ce elevii din ultima clasă își pun tresa de sublocotenent.

Fotografia noastră înfățișează pe cei 19 din promoția care peste 101 zile va fi ridicată la gradul de sublocotenent.

Rezultatul concursului Radio Philips P. C. J. — „Realitatea Ilustrată”

Primim din partea fabricilor PHILIPS din Olanda, răspunsurile la cele două întrebări ale concursului nostru:

1. Cea mai mare distanță unde s'a ascultat emisiunea postului P. C. J., a fost Dunedin, Noua Zeelandă, la o depărtare de 11.625 mile (circa 18.000 kilometri).

2. Recepția a fost ascultată în 90 de țări, care au trimis confirmări. Cum niciunul dintre răspunsurile primite dela cititorii noștri, n'a avut soluțiunea justă nu se atribuie niciun premiu.

REALITATEA ILUSTRATĂ, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliografură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipărite la heliografură. Editura „Adeverul” S. A. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Căc. postal: 2741. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; în străinătate: pe un an 500 lei; pe 3 luni 150 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 12 luni 500 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an 550 lei; pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei. Tariful de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei.

Stimulați intestinul Dv. lenes și vă veți simți mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai puțin de 9 metri. Dacă el nu se golește complet cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxica întreg organismul. Atunci vă simțiți obosiți, deprimăți. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli. Nu încercați să remediați acest rău folosind intestinele cu purgative puternice, ci luați „mică doză” zilnică de săruri Kruschen, care încet și sigur vă readucă intestinele Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vie, tenul strălucitor, mersul sprinten — vă veți simți tineri. Într'un cuvânt, vă veți bucura de acea învidiată „sănătate Kruscheniană”. Flaconul mare 95 lei — cel mic 60 lei.

Torture digestive

Aveți o senzație de apăsare sau de oboseală, după mese, care face penibilă cea mai mică efortare? Sunteți înclășțați de acrii sau de arsuri timp de ore întregi după ce ați mâncat? Nu neglijați aceste dureri de stomac. Ele sunt consecința răgăielilor, a gazelor și al altor mici mizerii digestive trecute aproape neobservate și cari pot degenera în gastralgie sau chiar în ulcer. Cea mai mare parte dintre durerile de stomac sunt datorite excesului de aciditate pe care este suficient de a-l neutraliza, luând o mică doză de Magnesia Bisurata pentru a avea o bună digestie. Magnesia Bisurata calmează mucoasele stomacului, iritate de către acid și accelerează evacuarea alimentelor. Dela cea dintâi doză de Magnesia Bisurata veți simți o adevărată ușurare și în puțin timp indispozițiile de stomac vor face loc unei digestii normale și fără durere.

DIGESTIE ASIGURATA MAGNESIA BISURATA

De vânzare în toate farmaciile și drogueriele. Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

CABINET COSMETIC

Distrugea definitivă a părului de prisos prin Diatermie după sistem Prof. Kromayer. Tratamentele contra căderii părului. Îngrijirea feței coșuri, riduri, negi etc.) prin masaje electrice și hormoni. - Informațiuni gratuite. Bulev. Elisabeta 3 A.

Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

Asigurați-vă existența!!! Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța **Dactilografia—Correspondența comercială—Stenografia** și lucrări de birou obținând diploma la absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnic „Școala Centrală” strada Academiei 28. Cei ce prospectul gratuit. Luna Martie cursuri noi.

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugea definitivă a părului de prisos

COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73. Consult. 8—12 și 3—7.

Încercați un Rouge de buze în următoarele două moduri:

1 Un rouge de buze de calitate bună nu lasă buzele să apară aspre, și nici nu formează bulgărașe minuscule, așezându-se în mod neregulat pe buze.

Un bun rouge de buze poate fi aplicat în mod simetric fără ajutorul vârfului degetelor. MICHEL este un astfel de rouge de buze.

2 Un bun rouge de buze dă acestora o senzație de prospețime. Dacă aveți impresia că vă sunt buzele uscate, dacă v'ați prins asupra faptului că le umeziți cu limba, atunci — fiți atenți!... Rouge-ul de buze, ce-l întrebuințați, îmbătrânește buzele Dv., le răpește tineretea. Din contra, MICHEL menține buzele fragede și moi.

7 TONURI ÎNCÂNTĂTOARE:

Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet. Mărimi: de lux, mare, popular.

Întrebuințați pentru completarea machiajului Dv. fardul MICHEL, iar pentru ochii Dv. cosmeticul MICHEL, care nu usură și rezistă apei și umezelei.

Michel

la început

nu voiam
să cred

Pe urmă însă m'am convins singură. Prin SEMORI am ajuns să înlătur toate consecințele neplăcute ale vieții. Dar nu numai atât: prin desinfecția permanentă cu SEMORI, organismul se simte complet regenerat. Acum pot spune tuturor femeilor: E prea puțin ce vă spune doctorul Dv. despre Semori. SEMORI oferă mai mult.

SEMORI

LA FARMACII ȘI DROGUERII

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

DE DOUA ORI MARLENE DIETRICH

Marlene Dietrich continuă să dea tonul modei extravagante la Hollywood. Cele două fotografii pe care le publicăm o înfățișează pe vedetă la un bal dat la hotelul Ambassador din Los Angeles, unde a sosit întovărită de Douglas Fairbanks junior și la hipodromul din Hollywood, unde este alături de Barbara Stanwyck.

ȘI TOTUȘI AU FOTOGRAFIAT-O...

Greta Garbo, care se află acum la Ravello, în Italia, se ferește conform obiceiului, de gazetari. Corespondentul nostru a reușit totuși să-i facă, dela mare distanță, această fotografie, luată în parcul vilei, pe care vedeta suedeză o locuiește la Ravello.

CE SĂ SCRIBU?

Joan Blondell, frumoasa vedetă americană, a fost solicitată recent, la un ceai dat la Hollywood, pentru admiratorii ei să acorde numeroase autografe. Fotografia noastră o înfățișează în clipa când întreabă surzătoare pe unul din admiratori, ce dedicație să-i dea.

ANUL XII No. 585

6 APRILIE 1938

10 LEI

CALMUL NATURII IN TOI
DE PRIMĂVARĂ...

(Tyrone Power)

SERBAREA SĂDIRII POMILOR

La sfârșitul săptămânii trecute s'a sărbătorit în toată țară, ziua sădirii pomilor. La festivitatea străjerească dela Brănești a luat parte și Marele Voevod Mihai.

1. Marele Voevod Mihai însoțit de dl. Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Țării, trec în revistă străjerii, la Brănești.

2. Dl. comandant Sidorovici vorbind străjerilor, la festivitatea dela Brănești.

3. Marele Voevod Mihai gustă din mielul fript, oferit de sătenii din Brănești.

4. Marele Voevod Mihai sădind un pom.

5. Marele Voevod Mihai primește explicații asupra modului practic de sădire a pomilor.

(Foto I. B.)

De ce să vă chinuiți

cu indigestii, înășpoziții, dureri de stomac și migrene? Îngrijiți-vă să aveți scaun ușor, în modul cel mai eficient, luând „Leo-Pills”. „Leo-Pills”, luate de două-trei ori pe zi, provoacă în mod natural o regularitate a activității intestinale. Un avantaj deosebit al „Leo-Pills” constă în eficacitatea lor, întotdeauna aceeași, chiar și în cazuri de constipație cronică.

Leo-Pills

Laxativ

CABINET COSMETIC

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie după sistem Prof. Kromayer. Tratament contra căderii părului. Îngrijirea feței coșuri, riduri, negi etc.) prin masaje electrice și hormoni. - Informațiuni gratuite. Bulev. Elisabeta 3 A. Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

Citiți:

„MAGAZINUL”

DURERI DE PICIOARE

Puneți astăseară picioarele Dv. umflate, congestionate, chinuite de BĂTĂTURI, noduri și calozități, într-o baie caldă cu Saltrates Rodell. Oxigenul curativ ce se degajă instantaneu din Saltrates Rodell pătrunde în piele, calmează durerile, reduce umflăturile și moale bătăturile în așa fel, că le puteți înlătura foarte ușor cu rădăcina lor. Rezultatele

sunt garantate, sau banii se înapoiază. Saltrates Rodell se găsește de vânzare la farmacii și drogerii. Preț modest.

GRATUIT. — Pentru a vă dovedi că o baie saltrată pentru picioare oprește durerea, vom trimite gratuit o cantitate suficientă de Saltrates Rodell pentru o baie tămăduitoare de picioare. Trimiteți pur și simplu numele și adresa Dv. la Drogeria Standard (Serviciul 47-1) București, Str. Sf. Iosif No. 8. Această ofertă nu e valabilă decât pentru 5 zile, scrieți negrabă chiar azi. Nu trimiteți nici un ban.

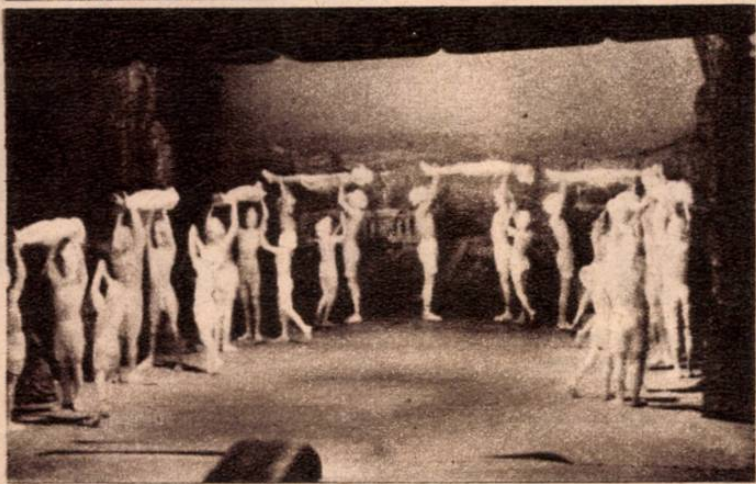
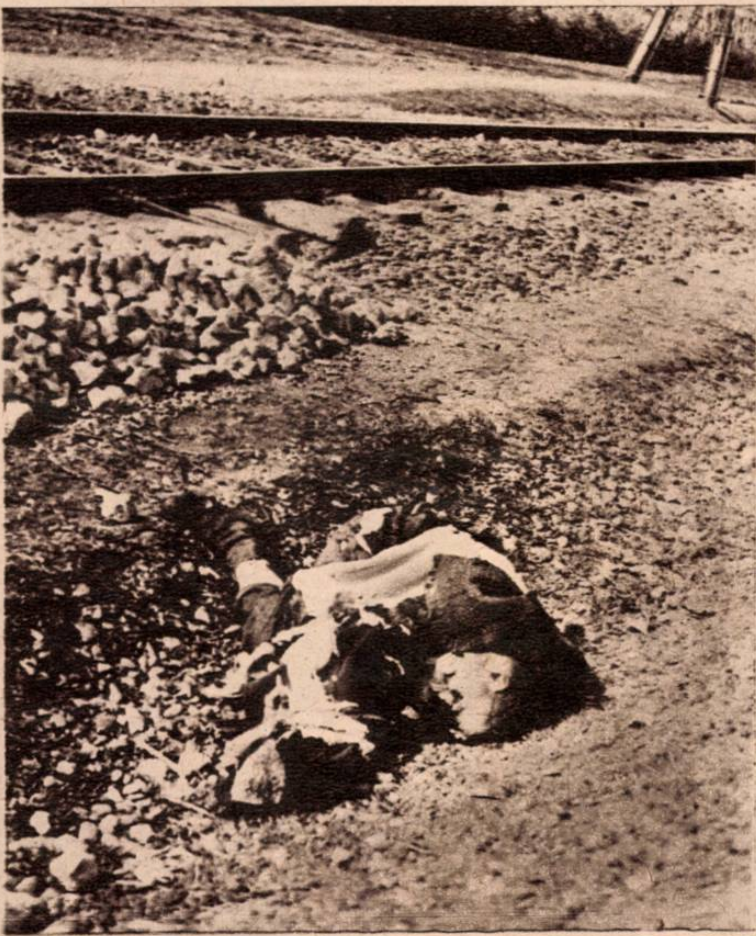

ORA ENGLEZĂ LA RADIO-BUCUREȘTI

D. Reginald Hoare, ministrul Angliei la București a inaugurat Sâmbătă, la microfonul postului nostru de emisiune, ora engleză. În fotografia noastră, d. Reg. Hoare, și d. Dem. Dimăncescu, directorul general al Presei și Propagandei.

NENOROCIREA DIN BRĂNEȘTI

Săteanul Radu Bicea din Brănești, în vârstă de 50 de ani și nepoata sa, în vârstă de 5 ani, au fost surprinși când au vrut să treacă linia ferată, cu căruța, de rapidul București-Constanța. Ambii au fost uciși. Fotografia noastră înfățișează săteanul ucis de tren. ↓

O REUȘITĂ MANIFESTAȚIE ARTISTICĂ

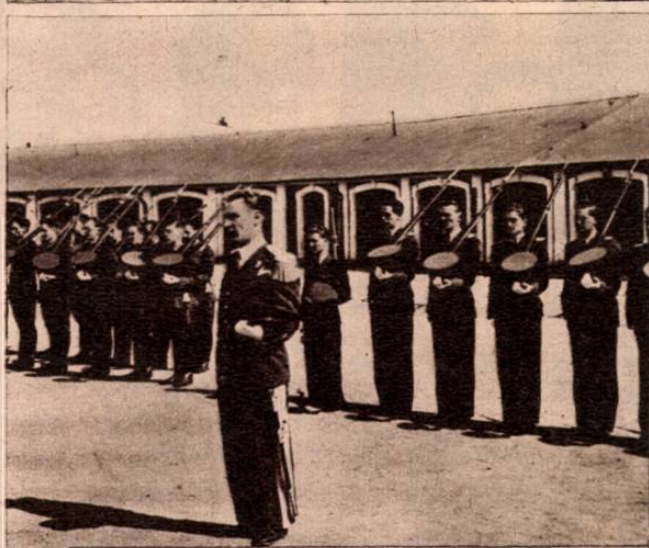
Elevii colegiului național „Carol I” din Craiova, au prezentat, recent, pe scena Teatrului Național, o variată și interesantă manifestatie artistică. Fotografia noastră a fost luată cu prilejul acestei manifestatii. E de notat că dl. profesor N. Balaban, directorul colegiului, nu precupește nici un sacrificiu, pentru o demnă manifestatiune publică a elevilor colegiului.

C. P.

UN DECENIU DE EXISTENȚĂ AL ASOCIAȚIEI „MIRCEA CANTACUZINO”

Duminică s'a serbat deschiderea cursurilor practice de sbor și un deceniu de existență și activitate neîntrepută pe tărâmul aviației românești, al asociației „Mircea Cantacuzino”. Fotografia noastră înfățișează pe elevii școlii de piloți „Mircea Cantacuzino”, în timpul serviciului religios.

JURĂMANTUL ELEVILOR TETRIȘTI AI ȘCOALEI POLITEHNICE

Elevii T. R. ai școlii politehnice, au depus jurământul, Duminică dimineața. Fotografia noastră înfățișează pe elevi, în timpul intonării Imnului Regal.

Carta de a trăi

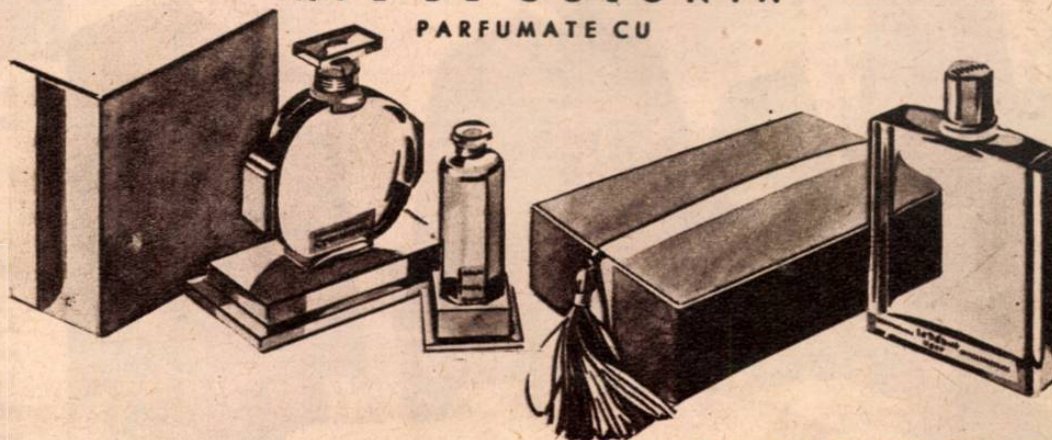
nu înseamnă numai să te îmbraci bine. Pentru dobândirea perfecției, se cuvine și o notă personală. Un parfum modern, o apă de Colonia parfumată, RICHARD HUDNUT vorbesc despre un gust deosebit și cel mai rafinat simț al eleganței. Dăruieți ființei Dvs. o notă cu totul personală și distinsă.

HUDNUT

Parfumuri

APE DE COLONIA
PARFUMATE CU

GEMEY ★ LE DÉBUT VERT
LE DÉBUT NOIR ★ RICHESSE

A V E M U N N O U G U V E R N

SĂPTĂMĂNA trecută s'a alcătuit noul guvern, prezidat tot de I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea.

În fotografia noastră, dela stânga spre dreapta: dl. M. Ralea, ministrul muncii; dl. Vlahide, secretar general permanent la Președinția Consiliului; dl. Victor Iamandi, ministrul justiției; dl. M. Ghelmegeanu, ministrul comunicațiilor; dl. Ionescu-Sisești, ministrul agriculturii și domeniilor; dl. Armand Călinescu, ministrul de interne și ad-interim la Sănătate; dl. general Gladz, subsecretar de stat la Ministerul apărării naționale; I. P. S. S. Patriarhul dr. Miron Cristea, președintele consiliului de miniștri; dl. general Paul Theodorescu, ministrul aerului și marinei; dl. Măgureanu, subsecretar de stat la președinția consiliului; dl. Mircea Căncicov, ministru de finanțe; I. P. S. Episcopul Colan, ministrul instrucțiunii publice; dl. Mitiță Constantinescu, ministru de industrie și comerț; dl. V. V. Țoni, subsecretar de stat la Ministerul educației naționale; dl. general Argeșanu, ministrul apărării naționale.

Reporterul nostru fotograf a mai prins câteva imagini, în ziua instalării noului guvern.

1. D-nii Mihail Ghelmegeanu și Mihail Ralea, noii miniștri.

2. D-nii general Argeșanu, Mihail Ghelmegeanu, Voicu Nițescu, Mihail Ralea și general Gladz.

3. Instalarea I. P. S. Episcopul Colan la Ministerul educației naționale. În fotografie, dela stânga spre dreapta: dl. V. V. Țoni, subsecretar de stat, dl. Victor Iamandi, fost ministru al educației naționale și actual ministru de justiție, I. P. S. Episcopul Colan și părintele Nae Popescu, subsecretar de stat.

(Foto I. B.)

Alune americane

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

O anecdotă persană ne povestește despre un proces în care martorul principal a fost un copac.

Un tânăr, plecând în străinătate, i-a încredințat unui bogătaş bătrân o sumă de bani. Când drumetul s'a întors și a cerut banii lăsați în păstrare, bătrânul i-a răspuns: „Mie nu mi-ai lăsat nimic”.

Păgubașul l-a dat în judecată. Dar și în fața judecătorului, bogătaşul a răspuns la fel: nu-i s'a dat nicio o sumă spre păstrare.

Atunci, judecătorul l-a întrebat pe tânărul reclamant, dacă are vreun martor. Și tânărul i-a răspuns că n'are niciun martor.

— În acest caz — a zis judecătorul — voi cere bogătaşului să jure.

— Dacă îl puneți să jure — a zis tânărul — va jura fals; acest bătrân nu se mai teme de nimic.

— Spune-mi cel puțin — l-a întrebat judecătorul — unde se afla bătrânul, când i-ai încredințat banii?

— Ședea sub un copac — a răspuns păgubașul.

— Dacă-i așa — a zis judecătorul — de ce mi-ai spus că n'ai niciun martor? Și copacul poate să fie martor. Du-te la acest copac și spune-i că îl cheamă judecătorul.

Bătrânul făcu haz de mărturia copacului, iar tânărul se codi:

— Mi-e teamă că n'o să vie.

— Spune-i — porunci judecătorul — că-l chem eu și are să vie numai decăt.

Tânărul plecă. Peste câțva timp, judecătorul întrebă:

— Să fi ajuns oare reclamantul până la acel copac?

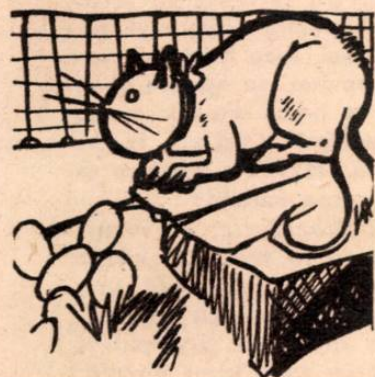
— Nu cred să fi ajuns — răspunse bătrânul.

Înfășit, se întoarse tânărul și declară că a pofțit copacul la judecătorie, dar că martorul nu s'a urnit din loc.

— Copacul a fost aici — răspunse judecătorul — a depus mărturie și a plecat.

— Ce fel de vorbe sunt astea? se miră bogătaşul. Aici n'a fost niciun copac.

— Ai dreptate — i-a răspuns judecătorul — copacul n'a venit până la noi. Dar, când am întrebat dacă tânărul a ajuns până la copac, mi-ai răspuns că n'a ajuns încă. Dacă n'ai fi luat banii sub acest copac, n'ai fi știut despre care copac e vorba. Prin urmare: ai luat banii și trebuie să-i dai îndărăt.

O zicătoare românească ne înstruiește că furtul începe totdeauna cu un ou.

Se pare că oul e într'adevăr un obiect care atrage lăcomia tuturor. Nu numai animalele, dar și pasărilor fură ouă.

Deunăzi am prins o pisică în coteț, care șterpelea ouăle găinilor. Furtul a fost observat, fiindcă tâlharul, foarte iscusit de altfel, a făcut exces de zel.

Această pisică străină a găsit cu cale nu numai să se strecoare în cotețul închis, dar să se pitule în cuibar și să aștepte, alături de găină,

nașterea oului. Prefera, pe semne, ouă proaspete și călduțe; sau se temea ca servitoarea, sau o găină lăcomă, să nu șterpelească oul înaintea ei. Găinile, însă, au refuzat să se așeze pe cuib, lângă pisica cenușie; au cotcodăcit și au dat alarma — pânăce, înfășit, a fost descoperită hoția; iar hoța amenințată să fie sfâșiată de câinii chemați s'o judece. A scăpat cu zile, dar n'a mai venit, fiindcă o pânđește o cătea-lup care are și ea obiceiul să șterpelească ouă — și deci nu admite să i le fure un străin, mai cu seamă o pisică. Această cătea, când reușește să se strecoare în incinta pasărilor, prinde oul între colți, se furișează în fundul grădinii și-l consumă în liniște la umbra unui liliac.

Cei mai mari hoți de ouă sunt șobolanii și diversele specii de veverițe. Gușganii sunt atât de iscușiți încât știu să transporte oul și pe scări, când se întovărășesc pentru a duce la bun sfârșit această întreprindere.

Un căpitan de vapor constată că i-se fură ouăle dintr'o magazie. Bănuind că marinarii nu sunt străini de aceste lipsuri, căpitanul se puse la pândă. Cu acest prilej a fost martorul unui spectacol destul de instructiv. Deodată se ivi un cârd de șobolani care au format un lanț dela gaura prin care au pătruns în magazie până la coșul cu ouă. Și ouăle treceau, unul câte unul, pe labele dinainte ale animalelor, din coș, prin gaură, până la cuiburile de șobolani din fundul vaporului.

Cum înființează un escroc o Societate Anonimă? Foarte simplu. E nevoie, firește, de oarecari relațiuni și de un dram de ingeniozitate; restul se aranjează dela sine, căci năivitatea și lăcomia de câștig a oamenilor oferă oricărui aventurier

mii de posibilități.

Iată un tip care s'a introdus într'un club frecventat de industriași, numai fiindcă era un bun jucător de bridge.

Intr'o seară, tipul apare în sala de joc, înzestrat cu o țigaretă de chilimbar, superbă.

Cineva observă acest obiect prețios și atrage și celorlalți atenția asupra lui.

Toți admiră țigareta și se interesează de preț. Tipul se miră de succesul țigaretii sale și întreabă:

— O găsiți într'adevăr atât de frumoasă? Poftim... Am buzunarele pline...

...Și împarte la cei de față câte-o țigaretă, cu o dărniceie parcă ar fi alune americane...

Fiecare examinează darul ce l-a primit. Cunosătorii afirmă că țigaretile sunt de chilimbar. Tipul face impresia că nu cunoaște valoarea banului. El însă râde:

— Vă înșelați. E o imitație perfectă de chilimbar. Costul unei țigareti e de câțiva lei numai. E invenția mea; am patentat-o.

Experții declară că nu e nicio deosebire între chilimbarul veritabil și aceste țigareti. Se decide, deci, exploatarea brevetului. Se înființează o Societate. Fondurile curg în buzunarele escrocului, care dispare în curând cu o sumă importantă.

— Și țigaretile pe care le-a împărțit?

— Erau de chilimbar veritabile. Membrii Consiliului de administrație le-au păstrat ca amintire, pentru banii pierduți de către Societatea Anonimă...

D.

CUMPĂRAȚI LA NOI

NOUTĂȚI MINUNATE

ȘI TOATE GARANTATE

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Mătase de cusut

Gütermann

A CĂREI CALITATE ESTE INVARIABILĂ ȘI PERFECTĂ

Observați marca fabricii: tabla de șah

Peste 600 culori diferite

de mătase de cusut *Gütermann* puteți cumpăra în toate magazinele de specialitate. Cereți, totdeauna, mătasea de cusut *Gütermann* și observați la cumpărare marca fabricii (tabla de șah) și numele *Gütermann*.

Drama AUSTRIEI REVELAȚIUNI INEDITE ȘI SENZAȚIONALE

LA 12 Februarie, ora 9 dimineața, cancelarul Schuschnigg și d-rul Schmidt, ministrul de afaceri străine al Austriei, se aflau în pragul vilei dela Berchtesgaden: doi oameni îmbrăcați în negru, cu guler tare și cu geantă la subțioară. În jurul lor numai uniforme: gărzile de asalt se duc și vin; ofițeri superiori trec în goană. Au fost salutați, la intrarea în parc, dar acum nimeni nu se mai uită la ei. Se simt, acum, în pragul vilei, mai singuri decât într'un mare oraș străin și necunoscut.

Ambasadorul Reichului la Viena i-a rugat să vină, ca să se întrețină cu Hitler, la Berchtesgaden, spre a aranja toate chestiunile privitoare la Austria și Germania. Pentru ambasador se pare că nici gând nu putea fi de un refuz din partea celor doi. În fond ce este aceasta? O invitație sau un ordin? Cei doi oameni de stat sunt profund emoționați. Soarta celor zece milioane de Austriaci depinde poate de conversația pe care o vor avea în curând.

Un ofițer bate din piteni. O ușă se închide în urma lui. Cancelarul Schuschnigg și d-rul Schmidt se află singuri, într'un salon vast. Ofițerul le spune:

— *Aveți aici, pe masă, mai multe documente, ca să le studiați.*

D. Schuschnigg se aplecă, deasupra mesei. Nu vede decât hărți geografice, hărți de ale statului major! Toată frontiera austro-germană. Cifre roșii indică concentrări de trupe, săgeți albastre, drumurile de urmat. Pe un colț al mesei, câteva foi: sunt ordine militare: treizeci de mii de soldați sunt gata să treacă frontiera austriacă. Asta-i tot. D. Schuschnigg și dr. Schmidt privesc hărțile. Toată documentarea se reduce la aceste cifre și ordine.

A trecut o jumătate de oră. Führerul le-a lăsat timp să se gândească. La ora 9,30, ușa salonului se deschise. Intră generalul von Keitel și Heinrich Himler, șeful poliției Reichului. Saluturi protocolare. Bătăi din piteni.

— *D. Hitler vă va primi imediat, anunță Himler, dar el dorește ca înainte să vă dăm toate explicațiile de care ați avea nevoie cu privire la documentele ce v'au fost puse la dispoziție.*

Cancelarul Schuschnigg și d-rul Schmidt stau în picioare. Rămân muți. În acest timp, generalul von Keitel s'a apropiat de masă și comentează hărțile. Vorbește de o rezistență austriacă și explică cum armata germană o va distruge.

Va fi o chestiune de 24 de ore, conchide el. Și Himler adăugă:

— *Nu spunem cuvinte goale. Garnizoanele din München și Ratisbona sunt cu armele gata.*

O jumătate de oră trece astfel, fără ca cei doi oameni de stat ai Austriei să fi pronunțat un singur cuvânt.

Ora 10. O gardă de asalt anunță pe

**Intrarea Mareșalului
Goering, în Viena**

d. Schuschnigg că poate intra la Führer. Hitler stă în picioare, înconjurat de generalul von Braunitch, care dela 4 Februarie împarte comandamentul Reichswehrului cu von Keitel, de generalul von Reichenau, autorul planului de invazie în Austria și de d-nii Habicht și Frauenfeld, fost șef al partidului nazist în Austria, exilat după asasinarea cancelarului Dollfuss.

În față cancelarul Schuschnigg și d-rul Schmidt nemișcați și galbeni. Niciun cuvânt de întămpinare. Într'o liniște totală, Hitler pronunță prima sa frază.

— *Domnilor vă găsiți în prezența celui mai mare german, care-a trăit vreodată. Nici un altul nu poate să se compare cu el.*

Din nou liniște. D. Schuschnigg nu îndrăznește măcar să privească pe d-rul Schmidt.

Urmează sgomotul produs de așezarea

pe scaune. Hitler începe imediat

să vorbească. El nu întrebuițează

tonul obișnuit, folosit între

oamenii de stat, sau diplo-

mați. Vorbește ca și când

ar ține un discurs în

Reichstag, sau la o în-

trunire publică. Ca-

ută efecte și la

sfârșitul perioade-

lor, ridică glasul.

Vorbește fără în-

Cancelarul Hitler, Dr. Goebbels și
D-nul Von Papen, ultimul ambasador al
Reichului la Viena

Cancelarul Schuschnigg

trerupere, timp de oră și jumătate. După primele zece minute s'a ridicat și a început să parcurgă sala în lung și în lat, subliniind cuvintele importante cu gesturi mari.

Ce a spus în tot acest timp Hitler? Mai întâi ceea ce s'a auzit de atâtea ori la Radio, în Reichstag, la Berlin, la München, la Nürnberg; Cupletul asupra fascismului și democrațiilor, asupra bolșevismului, evreilor, enumerarea succesului celui de al treilea Reich și promisiunile făcute celor zece milioane de Germani, din străinătate. Numai ultimele 20 de minute au fost consacrate Austriei; Hitler enumeră doleanțele sale:

— *Nu pot să admit ca guvernul austriac să nu fină seamă de dorințele unui mare număr de Germani, cari trăiesc în Austria.*

Nu pot admite...

Frazele rechizitorului cad unele după altele, grele ca acuzările unui procuror general, care cere pedeapsa cu moartea. La fiecare, cancelarul Schuschnigg se ridică pe jumătate de pe scaun și face un gest, pentru a cere cuvântul. Dar Hitler, cu o mișcare a mâinii, cere liniște și continuă. La un moment dat pare epuizat, se oprește brusc și se așează. Schuschnigg se ridică din nou, ca să vorbească. Dar în același moment Rudolf Hess înaintază cu o hârtie în mână. Hitler reîncepe să vorbească, de astă dată cu vocea scăzută:

— *Pentru a simplifica deliberările, vă remit condițiile mele. Vă rog să le semnați chiar astăzi. Vă las domnilor o jumătate de oră singuri, în camera vecină, pentru a examina diversele puncte ale... ale proiectului de colaborare cu Austria, fara mea natală, către care se îndreaptă cele mai scumpe sentimente ale mele.*

Toți acei cari îl înconjoară pe Führer se ridică în același timp. Cancelarul Schuschnigg și d-rul Schmidt se ridică și ei. Himler le face un semn. O ușă se deschide; iată-i din nou în sala cu documentele de stat. De

când sunt în vila dela Berchtesgaden, n'au avut ocazia să pronunțe măcar un singur cuvânt.

Se află în prezența unui spectacol minufios regizat, unde n'au să joace alt rol decât de spectatori. Iată-l pe cancelarul Schuschnigg citind cu voce tare „cererile Führerului” :

1. Lărgirea guvernului Schuschnigg, cu reprezentanții național-socialismului austriac ;
2. Eliminarea partidelor marxiste din frontul patriotic.
3. Admiterea formațiunilor S. A. și S. S., în cadrele poliției Bundesstatului.
4. Ieșirea Austriei din Societatea Națiunilor, după cum au făcut Germania și Italia.
5. Alipirea Austriei la pactul-anticomunist.
6. Anunțarea unui plebiscit, la momentul favorabil.
7. Eliminarea din frontul patriotic a tuturor elementelor potrivnice unei adevărate patrii germane.
8. Uniune vamală cu Germania și o politică comună a devizelor.

— E mult mai rău, decât tot ce ne-am imaginat, murmură d-rul Schmidt.

— Este imposibil, afirmă grav cancelarul. O jumătate de oră trece fără ca cei doi oameni de stat să se gândească o singură clipă la posibilitatea admiterii condițiilor propuse. Dar pe masă hărțile statului major vorbesc o limbă convingătoare. E trecut de ora 12, când se găsesc din nou în biroul lui Hitler, înconjurat de statul său major. Sunt primiți într-o tăcere glacială.

— Nu pot să accept, declară cu voce calmă cancelarul Schuschnigg. Recunosc drepturile Germanilor în Austria, dar nu pot admite întemeierea unui partid nazist. În Austria nu există decât frontul patriotic și toți Germanii să adere la el. Naziștii nu formează, în țara mea, decât o minoritate; nu pot să le acord drepturile majorității. Vorbește despre acest subiect aproape o jumătate de oră și termină, afirmând bunăvoința sa de a colabora cu Reichul.

Este acum rândul lui Hitler să răspundă. El reîncepe pasionatul său monolog. Din nou parcurge sala în lung și în lat, dar de data aceasta a schimbat tonul. Adineauri era rechizitoriul, acum este o pledoarie emoționantă. Cu vocea muiată, el subliniază devotamentul și dragostea sa pentru poporul german din Austria, pentru Austria, țara sa natală, unde se află mormintele părinților săi. Te gândești, fără să vrei, la extraordinarul dialog între Papă și Napoleon, așa cum l-a povestit Alfred de Vigny. Schuschnigg răspunde: „cu toate acestea îmi este imposibil să accept”.

Hitler se retrage. Pentru a treia oară cancelarul Austriei și ministrul său de afaceri străine sunt lăsați într-o sală de așteptare, ca să reflecteze. Până la asfințit scena se repetă. Oarecum ca la interogatoriul unui prevenit, de către comisarul de poliție. La fiecare nouă întrevvedere, cancelarul Schuschnigg cedează un nou punct. Cu fiecare nouă retragere, hărțile statului major îi reamintesc că trebuie să cedeze totul.

Ora 6 seara. Soarele s'a ascuns în spatele Alpilor Bavarezi. Spre Răsărit, munții Austriei s'au coborât în obscuritate. Se observă luminile din satele de munte.

În mai multe rânduri, cancelarul Schuschnigg a găsit cuvinte patetice pentru a pleda cauza țării sale. De fiecare dată, un general a luat cuvântul, pentru a-i reaminti că trupele Reichului sunt pregătite în München și Ratisbona spre a trece

frontiera austriacă. Va voi el să se verse în mod războinic sângele nevinovat al compatrioților? Pe cine va chema într'ajutor? Mussolini se dezice, Parisul și Londra ezită să se amestece în Europa centrală. Până la urmă, Schuschnigg a trebuit să cedeze. Acordul dela Berchtesgaden a fost semnat.

Acum, cei doi oameni de stat se îndreaptă spre țara lor. Un automobil îi duce, în mare viteză, spre Salzburg. În curând, sunt salutați de către vameșii austriaci.

— Iată frontiera, zice doctorul Schmidt.

— Frontiera... murmură, gânditor, cancelarul Schuschnigg I.

BOMBARDAMENTUL UCIGĂTOR DIN BARCELONA

Fotografia noastră înfățișează fugari pe străzile pustiite ale Barcelonei, urmărind, înfricoșați, sborul avioanelor naționaliste, aducătoare de moarte și nenorocire.

FRONTIERA POLONO-LITUANIANĂ, DESCHISĂ DUPĂ 18 ANI

Frontiera „moartă” dintre Polonia și Lituania, a „înviat”. A fost deschisă pentru prima dată de la 1920 încoace, adică după 18 ani de antagonism național, aproape necunoscut în Europa dela războiul cel mare. Această deschidere este urmarea acceptării ultimatum-ului polon de către Lituania, iar sute de mii de oameni din Polonia, cari mai săptămânile trecute manifestau contra Lituaniei, acum omagiază națiunea Lituană. Fotografia noastră înfățișează deschiderea simbolică a barierei, de către jandarmii poloni, la frontiera polono-lituaniană.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfecțant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până în adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încanta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fondul «Mystikum» Scherk - care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Loțiunea de față Scherk

Scoala FRUMUȘETII

Încalcați cu baza fundamentală a înfrumusețării: stăruieți obrazul intens cu loțiunea de față Scherk! Pentru a citi cartiica atașată flaconului, care zice: numai pielea curată până în adâncul porilor vă face frumoasă, și frumoasă puteți deveni îngrijindu-vă zilnic cu loțiunea de față Scherk. Flacoane a lei 62° 103° 164° 300° 475° SCHERK PARIS-BERLIN-NEWYORK

EXCENTRICII DE ASTĂZI

MAI există excentrici și în vremurile noastre. Vom prezenta pe câțiva dintre ei. Vaporul englez „Tyne”, care a sosit zilele trecute la Havre, avea pe punte un pasager care este, fără îndoială, unul dintre cei mai curioși călători cari au străbătut cândva mările. Acest pasager a închiriat pentru câteva zile mai avea de trăit o cabină pe bordul vaporului. El este un fost ofițer englez retras din armată de vreo cinci-

prezece ani și care și-a ales, încă depe atunci, ca domiciliu permanent, vaporul Tyne.

Întrebat de un ziarist ce l-a făcut să ia această hotărâre, fostul ofițer a declarat:

„Nu-mi înțeleg prietenii... Ei rămân toată viața lor în încreștata Anglie, chiar după pensionarea lor. Și mie îmi place o partidă de golf jucată cu amici buni, dar mă întreb de ce s'o joc mereu pe aceleași peluze? Mărturisesc că-mi plac schimbările, mai mult ca orice în viață: Astăzi la Havre, mâine în Brazilia și peste două luni în Australia sau în Scoția. Peste tot am prieteni cari sunt fericiți să mă vadă, să joace o partidă de golf cu mine și să audă ce se întâmplă prin lume. Peste două zile plec spre o altă escală.

Căpitanul vasului i-a închiriat cabina pentru toată viața și astfel acest locatar perpetuu, a devenit un călător care nu ajunge niciodată la ținta voiajului său și care este peste tot la el acasă.

Iată un curios exemplu de om excentric dintre acei cari trăesc la marginea societății noastre.

S'a spus despre epoca noastră, cu viața ei standardizată și colectivismul ei, că nu este câtuși de puțin favorabilă excentricilor, cari se simțeau atât de bine în secolul XVIII. Totuși călătorul depe vasul „Tyne” nu este singurul să ofere exemplul excepțional. Și nici Anglia nu este cea țară care oferă în exclusivitate cele mai bune mostre ale aventurierilor și indivizilor ciudați.

ASIGURAT PE ZECE ANI

UN alt exemplu este acel al cetățeanului olandez, care după ce a moștenit o avere considerabilă, a pierdut-o, a recăștigat-o pentru ca s'o piardă iar. Îmbogățit a treia oară, a devenit extrem de prudent, cunoscând capriciile soartei. Visul lui din totdeauna era de a trăi la Paris. Și l-a realizat, dar pentru ca el să nu fie întrerupt de o nouă nenorocire, și-a asigurat zece ani de viață liniștită. Iată cum: A plătit într'un

restaurant foarte cunoscut de pe marile bulevarde pariziene, toate mesele ce le-ar fi putut lua timp de zece ani. Deasemeni a achitat dinainte frizerul, croitorul, florarul și teatrul său preferat. Asigurat astfel de o viață liniștită, olandezul s'a dus să-și trăiască visul dorit.

UN SOȚ EXTRAORDINAR

sinchisi că vor săraci pierzând câteva milioane și acei cari n'au nimic de pierdut și a căror fantezie se exercită pe un alt plan? Secolul nostru îi mai cunoaște sau ei au dispărut pentru totdeauna? Mărturisim că mai există, numai că epoca noastră le este mai puțin favorabilă și le permite mai bine să se ascundă. Trebuie să se producă un scandal sau un alt eveniment spre a se evidenția.

Astfel, acum câteva luni judecătorii din New-Jersey au trebuit să se pronunțe asupra unui caz ciudat. Era vorba de un divorț, cerut de d-na Neuman. Aceasta acuza pe soțul ei că doarme într'un copac. Ceeace bărbatul n'a negat. El e un om care se crede victima unui complot al gangsterilor. Într-o seară, auzind zgomote suspecte în vila lor, a căutat să se ascundă între crengile unui copac, convingându-se, din acea noapte, că este mult mai în siguranță instalându-și aci culcușul. Nevastă-sa i-ar fi îngăduit această fantezie dar ceeace nu putea suporta, era că soțul ei voia s'o oblige și pe ea să doarmă într'un pom. În consecință a cerut divorțul pe care l-a obținut fără dificultate, putând astfel ea să doarmă într'un pat ca oamenii, iar soțul ei, ca un Tarzan fricos, să stea ascuns toată noaptea între crengile unui copac.

UN OM DIN SECOLUL 18

lat-o conform acelei epoci, dar a îndepărtat din casă tot ce nu e conform celui stil. Astfel în biblioteca sa nu există decât cărți apărute în 1780, biuroul și bucătăria sa fiind amenajate la fel, fără gaz și fără electricitate. De câte ori vine să locuiască în vilă, el este adaptat moravurilor secolului 18, nu numai în ce privește îmbrăcămintea și felul de a se pieptăna, dar face eforturi să uite tot ce s'a petrecut de atunci în istorie și în progresul tehnicii până în zilele noastre. Astfel pe masa din salon se găsește un ziar vechiu, datat din 1780, în care arhitectul, după ce-și schimbă ochelarii de baga

EPOCA noastră este poate cea mai propice fanteziilor acelor excentrici cari au o frică bolnavă de a săraci, voind astfel să forțeze mâna destinului, spre a se asigura împotriva tuturor nenorocirilor eventuale. Acest tip nou de om excentric e format de epoca noastră atât de bogată în inflații, deflații, devalorizări, etc.

Dar ceilalți excentrici cunoscuți de secolele precedente? Acei cari au o avere su-

cu un lognon din epoca aceea, urmărește cu interes peripețiile revoluției coloniale din America de Nord. Vila lui, cunoscută în toată regiunea, este un muzeu dar un muzeu care e locuit de un cetățean al secolului 18.

MILIARDARUL EXCENTRIC

INCONTESTABIL că miliardarii excentrici sunt cu atât mai rari cu cât sunt mai puțin posesorii acestor fabuloase averi. Totuși se mai găsește din când în când câte unul despre care gazetele vin să ne comunice lucruri surprinzătoare. Cum a fost de pildă povestea lui Edmond Malcatt, acest bătrân negustor de lemne, devenit miliardar.

Într-o zi el a descoperit cu groază că nu mai putea suporta sunetul vocii umane. Un prieten l-a dus

cu forța la un medic. Nu s'a putut face nimic. Singura soluție a fost aceea pe care miliardarul excentric și-o putea permite, de a duce o existență, evitând contactul cu orice ființă umană. A cumpărat un teren înconjurat de pădure, unde a construit o casă în întregime din oțel. Acest lucru se petrecea în Pensilvania. Primul etaj, de unde o scară ducea în grădină și în pădurea din jur, era complet interzisă servitorilor. Aceștia locuiau în subsol și nu intrau în apartamentul miliardarului, decât la ora în care acesta se plimba prin pădure. Zidurile de metal nu lăsa să pătrundă nici un fel de voce, cât timp miliardarul era în casă, astfel el putând să evite marea lui aversiune. Masa era servită printr'un ascensor special care venea dela bucătărie în sufrageria lui. Într-o zi mâncărurile însă au venit înapoi fără să fi fost atinse. Au trecut astfel câteva zile. Cuprinși de panică, servitorii călcând consemnul dat, au anunțat poliția care a pătruns în apartamentele tabu. Aici polițiștii au descoperit că nu erau singurii cari au călcat încăperile interzise. În mijlocul încăperii, miliardarul era legat cobză. Și mort de foame de mai multe zile. Mort de foame. Cassa de fier, care se găsea în apartament, era spartă și goală. O crimă pur și simplu cum se întâmplă foarte multe în America. Dar ceeace constituie sfârșitul groaznic al miliardarului, au fost împrejurările în care a murit. Într-o casă obișnuită putea striga după ajutor. Dar zidurile de oțel nu lăsa să se audă nimic în afară de ele, trebuind astfel ca excentricul miliardar să moară tocmai din cauza maniei ce o avea.

UN CIUDAT JUCĂTOR DE BILIARD

DEASEMENA o excentricitate, mai puțin gravă, o prezintă un amator de biliard danez. Fără să fi avut ambiția de a deveni campionul lumii, acest danez promitea să fie un campion în mica cafenea din Copenhaga unde venea deobicei să joace. O paralizie a brațului însă a pus capăt unei cariere ce se anunța strălucită. Fiind nevoit să abandoneze jocul său favorit, danezul n'a pierdut totuși pasiunea care l-a animat o viață întreagă, hotărându-se să se sacrifice deacum încolo teoretic biliardului.

Astfel, acest om care n'avea niciodată aplicație pentru statistici sau cercetări științifice, s'a dedat calculelor unice în felul lor. Cu o extraordinară răbdare a început să calculeze numărul bilelor de fildes care există în lumea întreagă.

După calculele lui, trebuie să avem astăzi aproape două miliarde bile de fildes. Cum fiecare elefant nu poate furniza decât fildes pentru opt bile, danezul a socotit, că de un secol încoace, aproape 300.000 de pachiderme, și-au dat viața spre a permite amatorilor de biliard să joace jocul lor preferat.

Nemulțumindu-se cu atât, excentricul danez a plecat în America spre a studia acolo jocul de biliard și numărul amatorilor săi, pregătind o statistică a tuturor jucătorilor de biliard din lume.

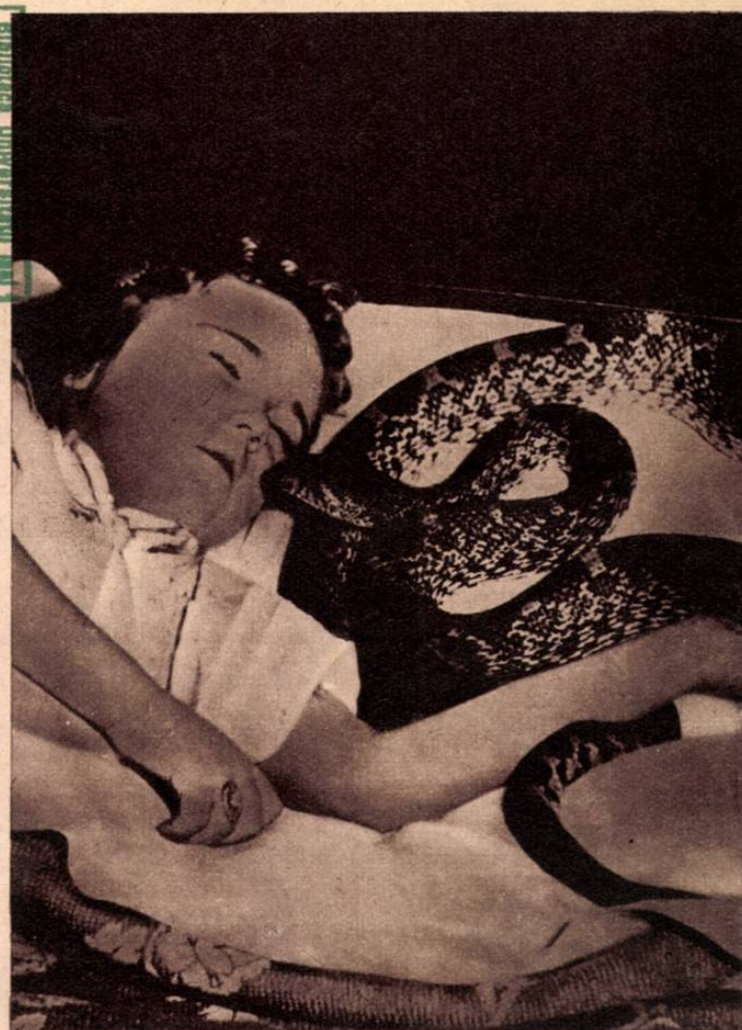

Ce să iasă de aci?

La o nuntă elegantă în Londra, un mic băiețel și o fetiță din garda de onoare a miresei „s'au îndrăgostit la prima vedere”. Vor fi și ei pare cândva o pereche de miri? (Din Magazinul pe luna Aprilie).

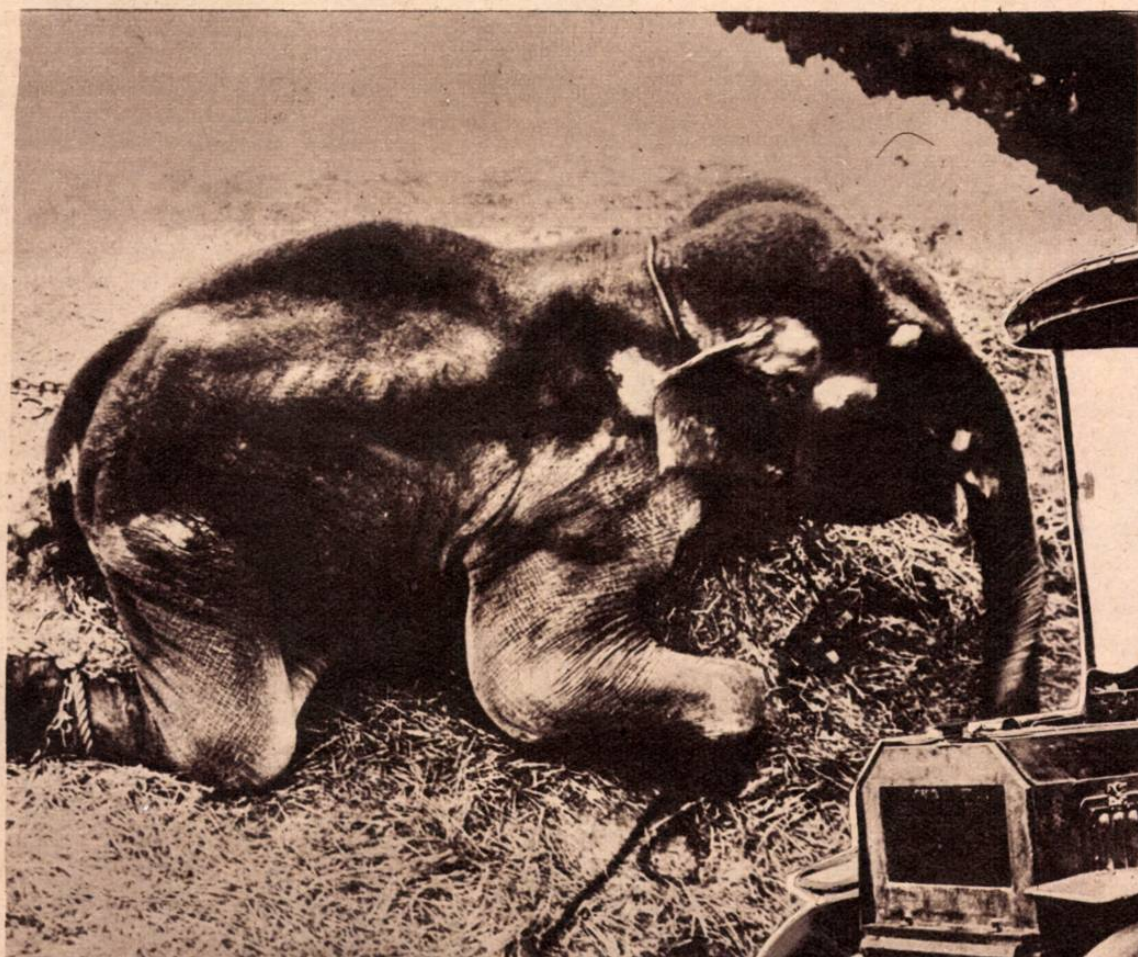
UN TOVARĂȘ DE JOC ȘI DE SOMN PERICULOS

Anette Avers, o mică americană a primit în dar dela prietenii, în ziua de Crăciun, un șarpe mexican, lung de 2 metri, din neamul yellow bul (taurul galben). Șarpele s'a familiarizat cu stăpâna lui și noaptea doarme alături de ea, în pat. În fotografia noastră, Anette Avers și șarpele ei, în timpul somnului.

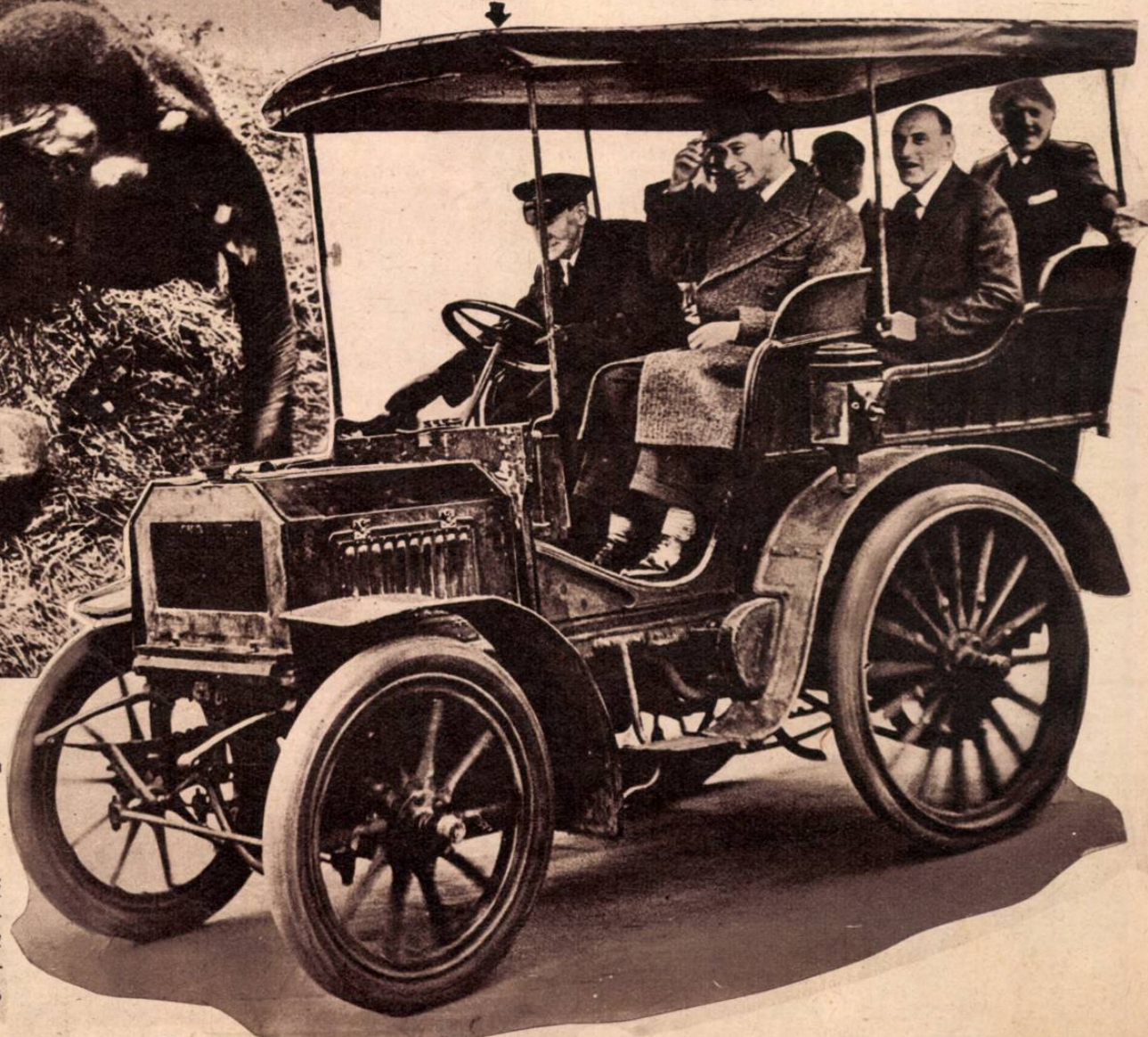
REGELE ANGLIEI INTR'UN AUTOMOBIL DIN 1899

Vizitând fabrica de automobile engleză Daimler regele George a găsit aci un automobil care a fost fabricat cu 39 de ani în urmă, pentru bunicul său Eduard al VII-lea. La dorința regelui, a fost condus cu acest automobil în jurul fabricii. În fotografia noastră, regele George (cu mâna la pălărie) și în dosul său, ministrul aviației engleze, lordul Swinton în vechiul Daimler dela 1899.

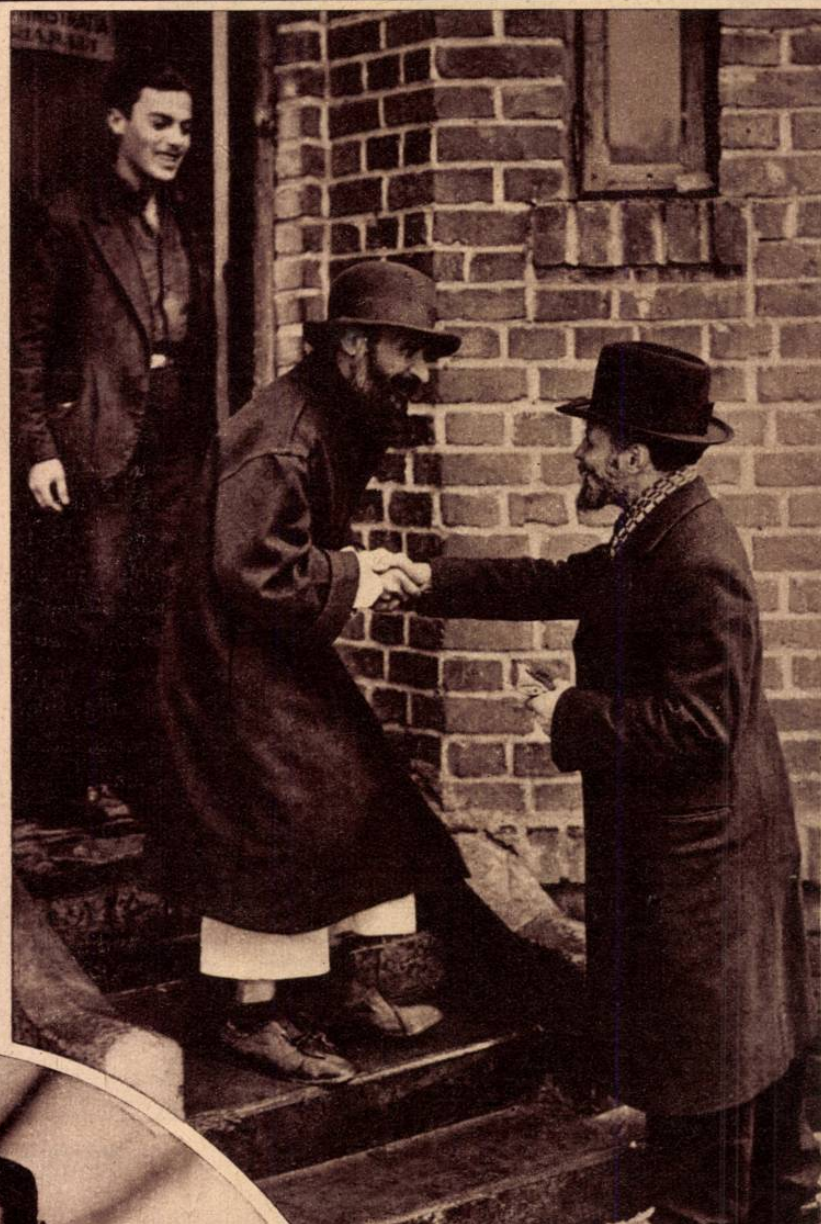
UN ELEFANT CONDAMNAT LA MOARTE.

Sammy, cel mai mare elefant din grădina zoologică din Detroit, din pricina apucăturilor sale din ultima vreme, devenind periculos, a fost condamnat la moarte, prin împușcare. În fotografia noastră, elefantul care din prevedere a fost legat în lanțuri, se prăbușește lovit de gloanțe.

CUM POATE DEVENI CINEVA REPORTER

Reportajul se face când pe jos, când cu avionul, când umblând ca o cârtiță, pe sub pământ

O față tânără, dornică să devină reporteră, a venit la mine, crezând că ar putea culege oarecare sfaturi.

— Aș dori să fiu ucenica dumitale. Ce trebuie să știe un reporter? — m'a întrebat.

Mărturisesc că niciodată nu m'am gândit, în mod precis, la această chestiune. Căutai să-mi aduc aminte de principalele dificultăți, ce-am întâmpinat, în cariera mea.

— În primul rând, e nevoie să știi să te cațări pe un acoperiș...

— ?!!

— ...ca să poți face de acolo o fotografie. Căci orice reporter trebuie să fie în același timp: fotograf, dactilograf, stenograf... Mai e nevoie să știi să fugi repede... să escaladezi cu ușurință un zid... de pildă, în cazul unei turburări de stradă... Apoi să te exercitezi să sai, din mersul tramvaiului.

— Adică, de ce n'aș aștepta să se oprească în stație?

— Eu, dudue, mă sui și mă cobor zilnic de vreo șaizeci de ori din vagoanele de tramvai... Dacă pierde, de fiecare dată, numai câte trei minute, așteptând să vie alt vagon, sau eventual vreun auto, ar însemna trei ore pierdute zadărnice. Când să-mi redactez articolele? De multe ori le scriu chiar în tramvai. În caz contrar, aș pierde toate edițiile ziarelor... cari au ore precise de apariție... Aș scăpa toate trenurile, cu cari pleacă coletele noastre.

„E destul să vii la redacție cu un minut mai târziu, ca să mi se refuze o muncă de câteva ceasuri.

„Trebuie să fii oricând gata să te urci într'un avion, după cum e nevoie să nu te sfiești să pătrunzi într'un canal... Mi s'a întâmplat să intru, până la brâu, în șuvoaiele iuți și reci, din subsolul bucureștean, ca să urmăresc niște șomeri, ce căutau bani și obiecte pierdute pe stradă, de către cetățenii Capitalei... În aceeași zi, peste o oră, eram în casa unui ministru...

„Iar dacă intri în vreo șatră de țigani, și te înconjoară o haită de câini furioși, nu te emoționa prea mult. Oricât de tare te-ar lătra, treci înainte, fără să te grăbești. Câinele nu atacă decât pe cel care se teme de dânsul.

MATERIAL UMAN

Pentru un reporter, nu există oameni mari și oameni mici, importanți și neimportanți. Materialul uman este

De vorbă cu un fost profesor de liceu, pe care valurile vieții l-au adus la triajul vagabonzilor.

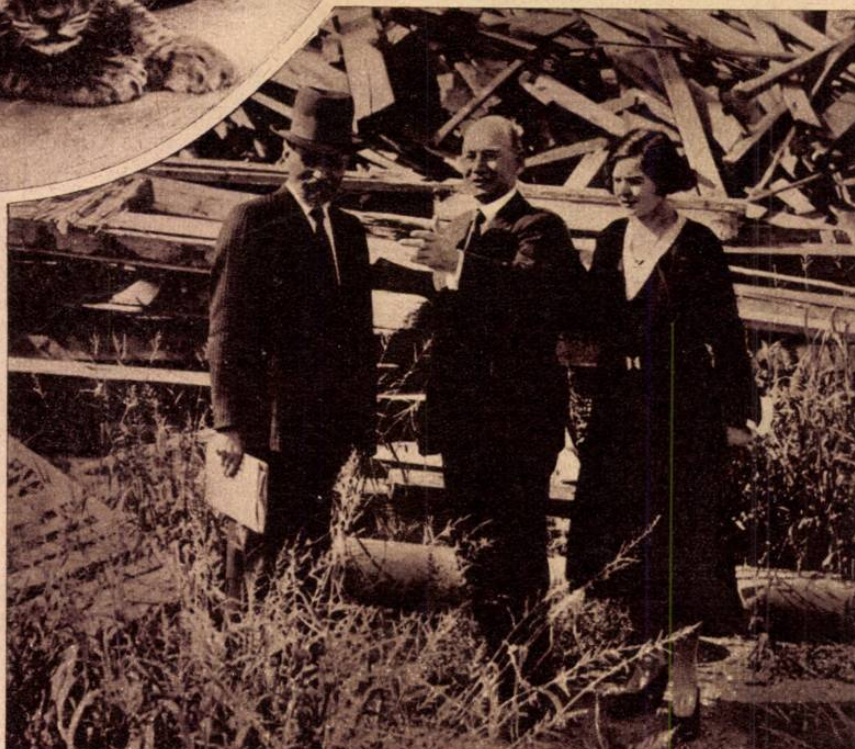
peste tot la fel de interesant. Un țigan sau un ministru, un vagabond, de sub planșeul Dâmboviței, sau un bancher dintr'un somptuos palat, pot ascunde taine, la fel de prețioase pentru carnetul nostru. Totul este să știi să alegi din grămadă.

Pentru asta însă, reporterul va cunoaște mai multe limbi și va avea cultură generală. Nu vei face niciodată paradă de cunoștințele tale. Dimpotrivă, prefă-te că nu știi nimic și lasă-l pe celălalt să vorbească tot ce vrea. Tu ține minte, sau notează.

Câteodată reporterul se bagă și între lei.

← O crimă misterioasă

Cercul a murit! D-na și d-l Sîdoli, proprietarii celebrului circ, în fosta arenă, povestesc despre splendorile apuse... →

Sub planșeul Dâmboviței, în căutarea culcușurilor, unde se adăpostesc șomerii și vagabonzii.

Iar când ajungi la publicat, vei spune numai a zecea parte, din cele ce-ai aflat.

— Dece să nu spun tot ce știu?

— Pentru că nu totul va interesa pe cititori. E nevoie să afli cât mai mult, ca să poți face o alegere gazetărească. Apoi, divulgând toate, ce ți s-au mărturisit într'un moment de antrenare, ai putea face un rău, sau produce o durere cuiva... Trebuie să te ferești de indelicatete sau cruzimi inutile, dupăcum procedează și medicul sau duhovnicul, pentru cari oamenii sunt deasemeni la fel de buni, sau de răi.

MINCIUNILE REPORTERILOR

Directorul unui mare ziar vienez a declarat într'un congres internațional:

„Prefer știrea inventată. În primul rând, e foarte interesantă și nu o are decât ziarul meu. Apoi scriu de două ori în aceeași chestie: odată când dau versiunea minci-noasă și a doua oară când o des-mint”.

Considerația e nostimă, dar totuși nu corespunde realității.

Constantin Mille ne sfătuia stăruitor: „Cercetați cu hăr-nicie și spuneți totdeauna nu-

mai adevărul, care este mult mai senzațional, decât minciuna!”

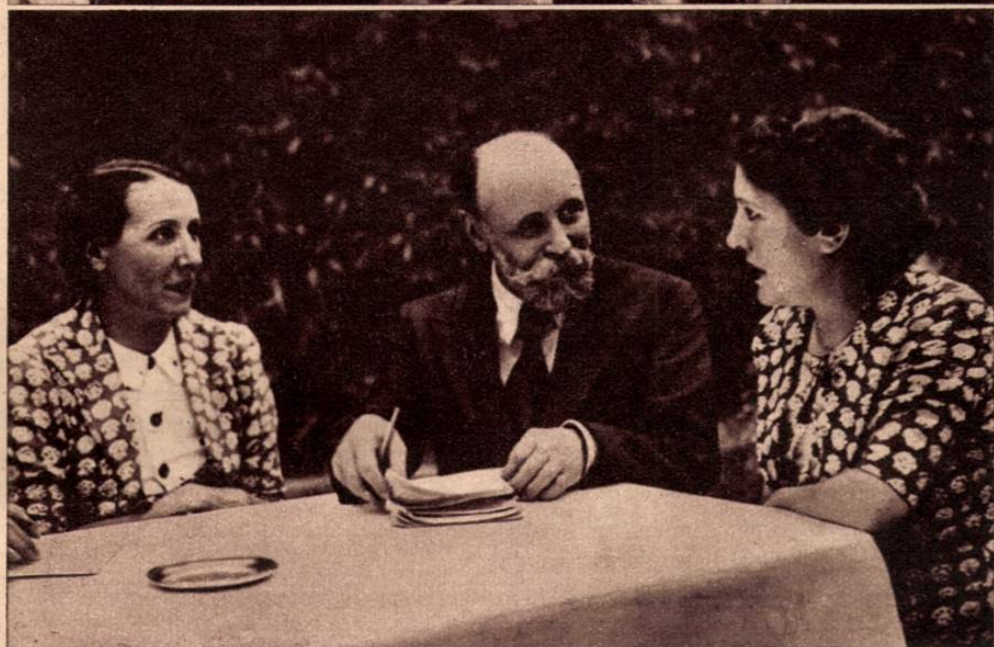
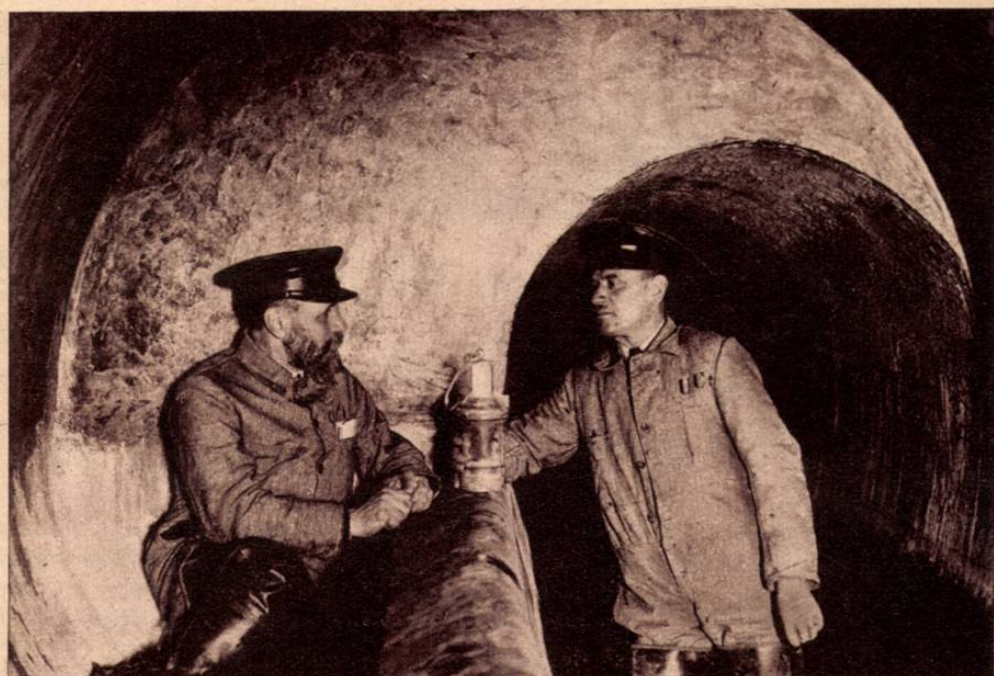
De fapt, directorii tuturor marilor ziare, atât cei din străinătate, cât și cei din România, fac cele mai mari sacrificii materiale, spre a informa cât mai exact și mai repede pe cititori. Se cheltuiește o avere cu corespondenții locali și cei speciali trimiși. Aceștia expediază telegrame de sute și mii de cuvinte, sau stau ceasuri întregi în cabina telefonică.

Din această pricină, reporterul n'are ore fixe de lucru: prânzul îl ia, de pildă, la 5 sau la 6 seara; iar cu masa ajunge uneori până după miezul nopții. Se mai poate întâmpla să uite că a rămas nemâncat și după o zi întreagă de lucru — când se pregătește să se ducă acasă — secretarul de redacție să-i dea, pe neașteptate, o importantă delegație. Trebuie să plece imediat la gară, spre a nu pierde trenul, care pleacă la Sf. Gheorghe, sau la Panciu, sau la Viena, de unde ar fi sosit, în ultimul moment, o importantă telegramă. N'ai dreptul să protestezi. N'ai dreptul să fii nici obosit, nici bolnav.

ISVOARELE

Un reporter poate avea multe isvoare de informații. Depinde de dibăcia și de inteligența sa, ca să și-le aleagă pe cele mai potrivite.

Marele Voevod Mihai sădește, cu multă râvnă, un pom.

Prin labirintul canalelor bucureștene, de vorbă cu un lucrător.

Interviewând două celebre aviatore franceze cari au vizitat țara noastră: Maryse Bastier și Suzanne Cillier.

Faimosul gangster american Sikowsky, tovarășul lui Capone, își povestește viața.

Unii preferă sursa oficială și scriu cu fidelitate, tot ce li se dictează. Astfel că, de fapt, funcționarul sau înaltul dregător al statului devine colaboratorul indirect al ziarului.

Alții parafrazează circulări și rapoarte oficiale, broșuri sau manifeste de ale diferitelor categorii de cetățeni. Procedeul e întrucâtva comod, scutind pe reporter de alergătură și de sfortare intelectuală. Eu însă prefer să văd cu ochii mei proprii și să aud cu urechile mele, fără a mă lăsa prea mult influențat. Reportajul devine, în acest chip, fatalmente incomplet. Dar este, cel puțin, autentic și cred că are mai multă viață.

Nu știu, dacă am putut da răspunsuri, cari să fie pe placul ucenicei mele. Dar i-am spus și eu, ce m'am priceput.

ALEX. F. MIHAIL

BAROANA ISHIMOTO

CONDUCĂTOAREA „DESAMĂGITELOR” A FOST ARESTATĂ

PRINTRE cei 370 de acuzați de turburări, toți de neam nobil, cari au fost arestați în cursul ultimelor operațiuni ale poliției japoneze, menite să purifice țara de trădători, notăm și pe baroana Ishimoto, care a păcătuit împotriva neamului său, pildă rea pentru femeile japoneze, acuzată de propagandă anti-națională, în dauna prea înțeleptului și prea înaltului guvern al Majestății Sale Mikadoul. Baroana Ishimoto a înfrânt regulile supunerii pe cari orice femeie e datoră să le păstreze față de bărbatul său, spre a se avânta într-o acțiune revoluționară pe care un număr mare de femei japoneze au avut simplitatea și slăbiciunea s'o considere fără a se îngrozi. După ce i s'au luat titlurile, baroana a fost predată judecății tribunalelor spre a fi pedepsită precum se cuvine. Aceasta e notița scurtă care, acum câteva săptămâni, a apărut în pagina întâia a ziarelor japoneze. Urmau, apoi, numele mai multor miniștri, al mai multor profesori universitari și al altor personaje importante din Imperiu. Dar era îndeajuns să privești înfățișarea cititorilor, când le cădea privirea asupra acestor rânduri, trebuia mai ales să asculte comentariile la cari dădea naștere această veste, prin casele japoneze, spre a înțelege în ce măsură arestarea baronei Ishimoto întrecea ca interes pe aceia a tovarășilor săi de nenorociri. Cenzura e atât de atentă în Japonia, încât e nevoie să se petreacă un lucru extraordinar pentru ca presa să îndrăznească a vorbi de un complot de intelectuali împotriva ideilor guvernului. A consacra o treime de coloană unuia dintre acuzați, înseamnă un fel de omagiu silit care se aduce puterii sale. Cine era oare această baroană Ishimoto, al cărei nume îndemna pe unii să dea din cap și care părea să conducă pe ceilalți într'un fel de visare pasionată? De ce fel de influență dispunea oare ea asupra femeilor din Japonia, pentru ca acestea, cu miile, în ziua în care arestarea ei a fost oficială, să se năpustească după știri? Baroana Ishimoto a cărei fotografie orice femeie doritoare de libertate din Japonia, o poartă cu religiozitate la piept, este pur și simplu una dintre cele mai interesante figuri ale lumii moderne. Dânsa e „Căpitanul” a sute de mii de musmee doritoare de emancipare, dânsa flutură cu entuziasm stindardul revoluției lor. Ea le-a dat argumente și speranțe. Și această femeie, foarte tânără încă, a îmbrățișat această activitate violentă după ce a trăit cel mai duios și cel mai minunat dintre romane.

FIICA SAMURAIULUI

A fost odată o mică japoneză asemănătoare cu multe alte mici japoneze: Ea știa să salute de trei ori, și se înclina cu grație până la pământ. Știa să cânte vechile melodii ale țării sale și uneori compunea poeme asupra primăverii, poeme în cari se regăseau florile și păsărelele japoneze. Era pătrunsă de respect pentru strămoși și în fiecare dimineață și în fiecare seară se pleca cu pietate în fața altarului familiei. Era

gata să primească viața liniștită pe care ar fi avut-o în casa ales de tatăl ei. Era o mică japoneză perfect corectă și călădă. Dar, spre deosebire de alte mici japoneze, fără îndoială tot ea era fika unui Samurai puternic, un sânge războinic svâcnea în o străfulgerare curioasă, de o vioiciune repede stinsă, trecătoare. În plus, ea era atât de frumoasă, încât apărea în m o adevărată regină a frumuseții. În sfârșit, avea un spirit viu fără să fi învățat vreodată altceva decât literatura, muzica și să exprime un gând care uimea pe venerabilul său tată, prin... Și s'a întâmplat apoi că această mică japoneză s'a măritat

cheiată încă dela nașterea

portante familiei

Baronul era t

în Europa

se discu

liniște

țulu

de

Păstrătoarele tradiției japoneze.

Femei japoneze pilotează un avion

În vreme ce în provinciile japoneze se păstrează vechile tradiții ale kimono-ului, în Capitală — la Tokio — femeile au fost cucerite de ultimele modele pariziene.

după serbările obișnuite, care au avut un fast extraordinar, părinții nouilor soți ar fi fost foarte uimiți dacă ar fi putut surprinde prima lor convorbire liberă.

ȘOTIA ȘCOLĂRIȚĂ

Tânără căsătorită nu desbrăcase încă obi-ul de mare ceremonie cu nod triplu, care-i dădea înfățișarea unei păsări cu aripile strânse. Ea se retrase împreună cu femeile sale soțul său trimise s'o cheme. Dânsul se afla în acel fel de cinstălat altarul și unde arde în mod perpetuu, într'un pocălnic, năntă și dela ușe, încep, grațioasă și zămbitoare, așa cum face acele înclinări pe cari o femeie japoneză e obligată să le facă. Dar oricare ar fi fost modestia ei naturală și stăpânirea de a opri un gest de surprindere. Baronul Ishimoto, îmbrăcat european cu simplitate.

— Așează-te, te rog, îi spuse dânsul, și să stăm de vorbă. Dacă cerul furios ar fi despicat tavanul subțire de lemn, tânărul ar fi fost surprins. Ea încercă să mulțumească stăpânului ei de dânsul o împiedică cu energie și-i ținu cam această cuvânt. — Scumpă baroană Ishimoto, d-ta ești astăzi soția mea și ți-ai pierdut ririle acestei situații. D-ta — ți s'a spus desigur — ești dat bărbatului d-tale, să veghezi asupra casei și să te cufunzi în d-tale, voi adăuga o altă datorie care va nimici pe celălaltă femeie liberă, egala mea, să-ți formezi spiritul prin lectură și la plimbare pe stradă, să călătorești și să porți vestimente potrivite de a te considera ca pe o sclavă. Am văzut după inteligență. De mâine, scumpă baroană Ishimoto, vei începe, fesoari pe cari anume i-am angajat pentru d-ta, o nouă educație. Aceasta a fost, desigur, îndeajuns pentru prima zi. Copilul și proiectele cuminți de viitor, ea își închipuia figura plină de r

unde ar fi condus-o soțul
se poate de încântătoare.
tât de încântătoare, dansa
vinele sale și uneori, câte
prin ochii săi trași spre
înjlocul tovarășelor sale ca
de pătrundere așa încât
poezia, îndrăzneală și justete.
Căsătoria ei a fost în-
erea sa, cu fiul unei im-
nipone, baronul Ishimoto.
năr și grațios. El studiase
și în aristocrația japoneză
ta uneori, cu oarecare ne-
e, despre libertatea spiri-
i său. Dar tinerețea lui în-
emna să-i se ierte rătăcirile
ce se bănuiau în felul său
de gândire și căsătoria sa
cu fiica unei vechi familii
conservatoare părea de
foarte bun augur. Totuși,

Baroneasa Ishi-
moto

Japoneze mo-
derne fac sport

cât p'aci să se teamă că soțul său și-a pier-
dut mințile. Se retrase, totuși, după cum se
cuvine, mergând deandaratela, în vreme ce
tânărul baron privind la emoția femeii sale
copil, zâmbea cu indulgență și fericit.

BARONUL ROMANTIC

Trebuia romantismul credul al unui tânăr apos-
tol al libertății ca să încerce asupra propriei
sale soții o experiență, de un gen atât de nou.
Zvonul încercării sale se răspândi repede în
clasele superioare ale societății, și comentariile
izbucniră. Baronul nu se clinti, și își văzu de
treabă cu mai multă energie, căci soția lui
manifestase imediat un minunat entuziasm pen-
tru munca intelectuală. Poseda câteva noțiuni
de engleză, dar se perfecționa cu o repezi-
ciune remarcabilă. Această minte până atunci
incultă se arăta ca un teren virgin înzestrat
cu resurse foarte bogate. Părăsind obligațiile
mondene, rupând cu toate aparențele sociale
tânără femeie se apropia zi cu zi de bărbatul ei.
Cei doi soți au trăit un răstimp neuitat trans-
formând o conviețuire matrimonială într-o
prietenie caldă și înțelegătoare.

— Știi acum tot ce se poate învăța din carte.
Ți-ai descătușat spiritul. Trebuie să te gândești
la acțiune, — i-a spus într-o bună zi baronul.
Țin ca soția mea să activeze în rândurile fe-
meilor japoneze așa cum voi activa eu în rân-
durile bărbaților. Vom pleca să ne pregătim
în alte țări. Te voi lăsa la New-York ca să
înveți să lupți. Eu plec în U. R. S. S. să mă
documentez. Când ne vom întoarce vom pur-
cede la înfăptuirea operei comune.
Tânără femeie primi propunerea, deși la 20
de ani gândul de a petrece singură într-o țară
străină, o neliniști.

TIMPUL LUCREAZĂ...

Ce au făcut în acea epocă e greu de relatat.
Pentru baroană călătoria a fost decisivă. Ade-
vărata ei vocație se împlinea într'un mediu
atât de deosebit de acel al Japoniei. Incepu
să-i placă viața și în fiecare seară își hărăzea
gândul recunoscător aceluia ce îi desvăluise
atât de generos lumea.
Impresiunile baronului Ishimoto au fost mai
misterioase, evitând la întoarcere să le anali-
zeze și mai ales să le împărtășească. Fapt e
că întrevederea celor doi soți după un an de
absență, n'a fost luminată de fericirea fără

nori pe care o nădăduise tânără femeie.
Precedându-l o bucată de vreme, ea izbutise
să creeze în Japonia câteva cluburi feminine
și aștepta cu bucurie să-i împărtășească acest
lucru. Dar nici n'apucă, pe peronul gării, s'o
strângă în brațe, și iată că baronul îi adresa
următoarea observație:

— Te-ai fardat și te-ai îmbrăcat ca o ame-
ricană.

Ea nu răspunse.

În anul în care urma baronul Ishimoto vadi o
evoluție curioasă și destul de greu de priceput.
Cu cât femeia se lansa în acțiunea politică
pe care trebuia s'o facă împreună, cu atât
baronul devenea mai tăcut. Acțiunea lui per-
sonală căpătă o încetinire. Într-o zi îi declară
că nu-i place s'o vadă vorbind în public. Ea
crezu că e vorba de un capriciu și că n'avea im-
portanță incidentul. Drama care mocnea nu
întârzie să izbucnească cu o dureroasă violență.
Ca și în seara nunții lor baronul o chemă și-i
spuse:

— Te vor surprinde desigur roadele reflec-
țiilor și experienței mele. Să știi însă că
hotărîrea mea e luată și că trebuie să te în-
clini. Am ajuns la convingerea că libertatea
nu-i un teren pe care să se poată plimba
femeile. Locul lor e exclusiv în cămin, și țelul
lor așa cum au lăsat strămoșii noștri, este să
mulțumească dorințele soțului și stăpânului lor.
Vreau ca potrivit tradiției, căminul meu să
reintre în făgașul dela care s'a îndepărtat o
clipă. În consecință te somez să renunți la
orice activitate în măsură să te abată dela
îndatoririle stricte de familie. Cât despre mine
voi continua să activez în rândurile conserva-
torilor.

Baroana Ishimoto se înclină. Însă n'a renunțat
la problemele sociale pentru care își impusese să
lupte. Succesul ei deveni din ce în ce mai
mare. Curând era considerată de conservatori
ca un fel de inger primejdios care combate
în numele libertății. A fost arestată împreună
cu o masă de intelectuali. Mii de japoneze
au privirile ațintite asupra acestei femei. Pre-
zența în închisoare a fiicei Samuraiului exaltă
în chip periculos sufletul partizanilor săi. Căci
baroana Ishimoto, figură de istorie și legendă,
a fost la început o excepție, apoi un exemplu,
și un șef. Nu-i lipsea decât martiriul ca să
devie o eroină.

ări
când
urte pătrată, unde se află
flacăra sfântă. Tânără în-
se deprinsă să se poarte,
acă în fața stăpânului său.
sine, ea își putu cu greu
benește, înainta spre dânsa

ăra femeie ar fi fost mai
această invitație amabilă.
ntare curioasă:

s'au arătat toate îndato-
oare să asculti orbește pe
rugăciuni tăcute. Eu, soțul
lte. Eu vreau ca să fii o
prin conversație, să mergi
opene. Ideile mele se îm-
pă diferite semne că ești
b conducerea unor pro-
ție de femeie liberă...
mțea cum se sgudue toate
nănie a tatălui său și era

INVIEREA LUI

Arsène Lupin

Trei sute de spargeri, două sute de expediții clandestine, trei milioane de obiecte furate, un arsenal întreg cu provizii de explozibile și arme,— iată bilanțul unei prime anchete.

LUPIN, Raffles, Sherlock Holmes, Judex, inspectorul Grey, Maigret: atâtea personaje de legendă plămuite de imaginația scriitorilor și destinate să illustreze fazele uneori dramatice și alteori pasionante ale neîncetatei lupte dintre rău și bine. Dar toți actorii simpatici, de o parte și de alta a baricadei, rămân convenționali. Li simțim însuflețiri, asemeni unor manechine geniale, de o viață nefirească. Ori, în momentul când se părea că *Lupin* ajunsese la capătul extraordinarei sale cariere, imaginea, iată că acest Lupin face să se vorbească de el.

Nu numai că figura lui se reactualizează, dar el dovedește acum, într'un târziu, că a avut o existență reală. Eroul atâtor romane criminaliste a coborât de pe pedestalul său pentru a da un bobârnac poliției: pentru a-și bate joc de ea, pare-se.

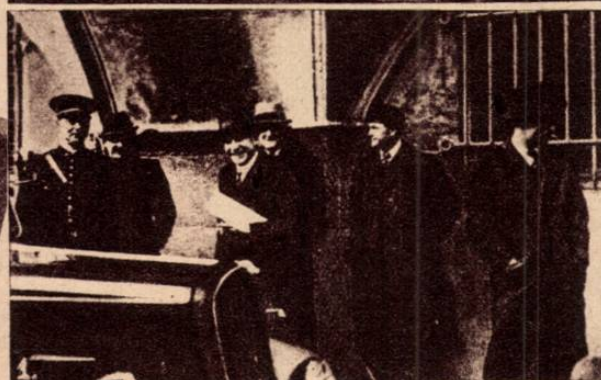
Și ceea ce e mai extraordinar, aflăm că Lupin este grenoblez, că se ascundea în acest oraș sub pseudonimul *Saccarotti* și că face parte dintr-o foarte onorabilă familie din această regiune!

Trei sute de spargeri, două sute de expediții clandestine, trei milioane de obiecte furate. Zece hambare închiriate cu anul și umplute cu „prăzile” sale, un arsenal întreg prin diferite poduri: lăzi cu arme, provizii de explozibile, totul pierdut prin fantezia unei pri-pite neorândueli. Iată bilanțul unei prime anchete.

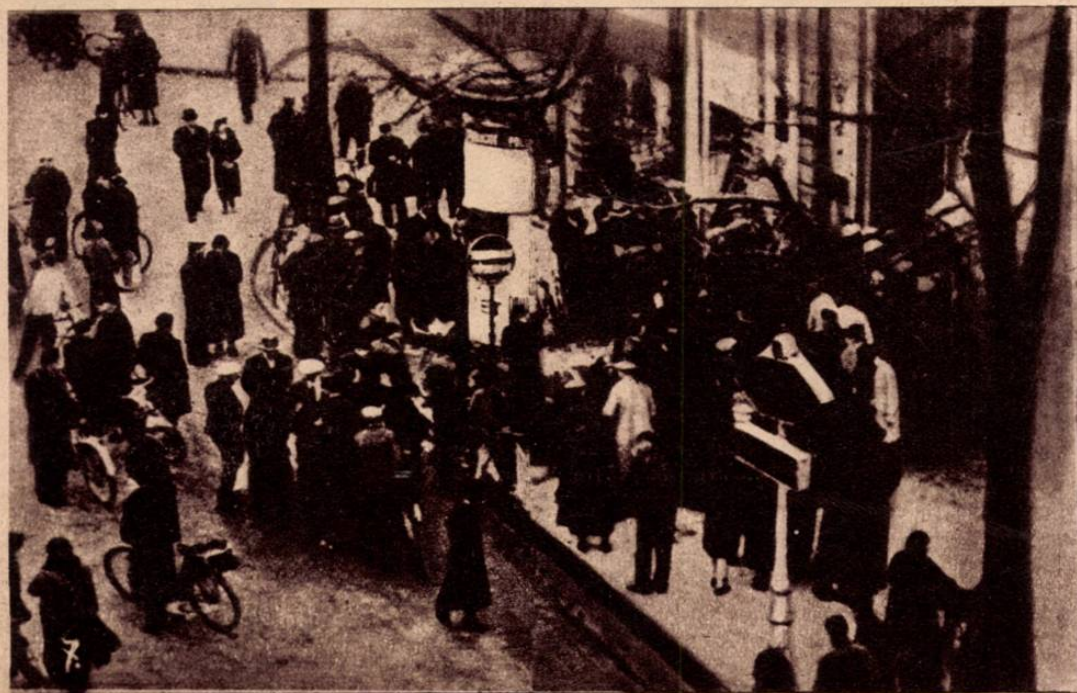
Dar toate acestea la un loc n'ar putea să poleiască blazonul imoral al răufăcătorului, dacă acest om n'ar fi căutat să-și îndrepte greșelile, dacă n'ar fi fost un filantrop, un gentleman desinteresat. Cu un cuvânt, un adevărat Lupin ale cărui aventuri rocambolești le vom povesti cu lux de amănunte.

UMBRA RĂULUI

De zece ani poliția grenobleză era în picioare. La intervale regulate, mai cu seamă în timpul verii, apartamentele orașului și vilele împrejurimilor primeau vizita unui îndrăzneț spărgător. Metoda, de care uza el, se

1. De zece ani „vizita” apartamentele bogate și vilele din Grenoble.
2. El se numește Saccarotti și seamănă perfect cu eroul lui Maurice Leblanc.
3. O lovitură a lui Lupin-Saccarotti.
4. Martorii sunt interogați.
5. Un inspector examinează instrumentele care i-au aparținut lui Saccarotti.
6. Produsele spargerilor sunt încărcate într-o camionetă.
7. Mulțimea este adunată în fața casei, unde s'a produs asediul bandei.

deosebea cu totul de aceea a borfașilor obișnuiți: rareori se pomeneau spargeri prin efracțiuni acolo unde pătrundea el. Necunoscutul examina porțile ca un expert și, după ce lua cunoștință de natura broaștei, intra în acțiune. Deschiderea unei uși nu-i opunea nici cea mai mică greutate. Iar odată intrat în casă, el se furișa asemeni unei umbre printre umbre. Lanterna oarbă își plimba raza palidă pe obiectele de preț. Arsene se dovedea un om cu gust. Rareori aprecierile lui dădeau greș. Obiectele furate erau vârite într'un sac.

În birourile poliției, dosarul „misteriosului X” creștea văzând cu ochii. Se chemau vagabonzi la interogatoriu, se organizau razzii impresionante dar totul rămânea în zadar.

Într'o zi, Lupin își lăsa cartea de vizită cu câteva rânduri: „Ți-ai câștigat banii pe căi necinstite, am de gând să fac puțină ordine în afacerile d-tale. Mii de scuze”.

La întoarcerea din colonii, industriașul, căruia i se luaseră o serie de statuete de fildeș în valoare de peste patru sute de mii de franci, avu un acces de apoplexie dar nu depuse nicio plângere.

Cartea de vizită fu cercetată cu speranța că aveau să se găsească pe ea amprente digitale. Dar hoțul prevăzuse totul, scriind cu o mână înmănușată.

CERCETĂRI STĂRUITOARE

Grenoble posedă o poliție foarte vigilentă. Serviciile Siguranței sunt conduse de către abilul și simpaticul d. Cuvelier. Dealtfel el este

inconjurat de o armată de inspectori de elită pentru cari nici osteneala și nici primejdia nu există. Doi dintre aceștia, inspectori *Benoit* și *Bessond*, au fost desemnați să se ocupe de misterioasele spargerii și să facă totul spre a-l demasca pe răufăcător.

În ultima lună, un agent secret semnală poliției apariția unui individ care subînchiria podul unui imobil din Avenue Alsace-Lorraine Nr. 3 în care îngrămădia numeroase lăzi.

Un al doilea agent informă pe inspectorul *Benoit* că un personaj ciudat se instalase într'un sat din împrejurimi, *Domène*, unde se comporta ca un adevărat Mecena.

Cele două semnalări coincideau admirabil.

Un bărbat înalt, tânăr, svelt, brun, cu ochi negri și profunzi.

Se numea *Saccaroti*. Era căsătorit cu fiica unui mare croitor grenoblez, o femeie delicioasă, având abia 22 de ani.

Pista, pe care cu 24 de ore înainte se întemeiaseră atâtea speranțe, avea să se piardă iarăși? Și acest tânăr încântător, alpinist reputat, fost student în medicină, de o cultură atât de vastă, putea el să refie, fie numai pentru o secundă, atenția unor polițiști cari se aflau în căutarea unui răufăcător?

Dar trimis la fața locului, inspectorul *Bessond* culesse o informație care da de gândit.

Întrebând pe un cetățean al orașului: Dar din ce trăiește *M. Saccaroti*? primi următorul răspuns: „Are o mică situație la cumnatul său, dar se ocupă în special cu cumpărarea și vânzarea lucrurilor de ocazie! Este unul dintre clienții ne-lipsiți ai sălii noastre de licitații”.

Inspectorul *Bessond* se întoarse în oraș, comunică colegului său *Benoit* ceea ce aflase și amândoi se îndreptară spre centrul orașului.

Era într-o Vineri, 18 Februarie. Orologiul catedralei suna ora 4. Întâmplarea, acest zeu bine-făcător al polițiștilor, avea să intre în scenă.

O ÎNTÂLNIRE NEPREVĂZUTĂ

Inspectori ajunseră în colțul bulevardului *Gambetta*, când zăriră un individ care descărca niște lăzi dintr-o roabă și le depunea pe trotuarul casei dela Nr. 3, din Avenue Alsace-Lorraine.

Se apropiară:

— Ce faci aici, *Saccaroti*?

Întrebatul păli, se uită la cei doi inspectori apoi ca un nebun, o luă la fugă spre alea imobilului. Această atitudine risipi ultimele îndoeli ale polițiștilor. Cei doi inspectori se luară după individ. Fără a-și pierde sângele rece, inspectorul *Benoit* fu din câțiva pași lângă el. Dar *Saccaroti* — căci el era — o luă în sus pe scară, urcând treptele cu o repeziune amețitoare, ca o veveriță. El ajunse la etajul al 5-lea, deschise o ușă și se încuie îndărătul ei, înforcând cheia de două ori. — E al nostru, strigară urmăritorii. E prins ca un șoarece în capcană!

La prima ochire, se părea că era cu neputință ca un spărgător să mai poată scăpa de-acolo. — Haide, ce mai aștepti, deschide!

Un râs sarcastic le răspuse.

— Nu încercați să forțați ușa, căci se poate întâmpla să vă pârliti rău penele, răspunse *Saccaroti*.

Situația devenia serioasă.

Imobilul din Alsace Lorraine No. 3 avea să devină oare un nou fort *Chabrol*?

Amenințarea rămânând fără efect polițiștii se hotărâră să încerce a pune mâna pe *Saccaroti* prin șiretenie.

Soția spărgătorului, împreună cu onorabila sa familie, care acum era în culmea disperării, urmărise pas cu pas evenimentele.

Inspectorul *Benoit* se adresă tinerei femei.

— Vorbiți-i, poate veți reuși să-l determinați a lua o atitudine mai rezonabilă!

— Deschide, deschide, te implor!

Urmă o tăcere apăsătoare. Nici un răspuns.

Se hotărî a se face din nou somațiunile legale:

— În numele legii și pentru ultima dată, deschide *Saccaroti*!

Atunci se auzi o voce bărbătească răspunzând calm:

— Încă un gest din partea dvs. și arunc imobilul în aer.

Asediul începu și dură patru ore. În cele din urmă, plictisiți de așteptare, polițiștii

hotărâră să forțeze ușa: dar *Lupin* dispăruse. Dacă omul se volatilizase, rămânea însă prada sa. Și ce pradă! Lăzi întregi cu blănuri scumpe, porțelanuri de artă, mobile și covoare de preț, tablouri celebre, lingerie fină, vestminte, bronzuri japoneze sau chinezești, fildeşuri rare și străbătute de vinișoare ca brațele *Afroditei*, cristaluri cu răsunset melodios; arme de *Damasc*, puști de panoplie. Apoi pe o masă se aflau gloanțe și praf de pușcă.

GOANA PE ACOPERIȘURI

Saccaroti, prevăzuse totul. El fabricase o frânghie solidă ce se termina la capăt printr'un clește. După teribila-i amenințare, el așteptase cu răbdare să se scurgă câteva ore. Iși inchipuse că vorbele lui aveau să prilejuiască un sfat îndelung și-și făcuse socoteala că trebuia cu orice preț să aștepte să se înopteze. Numai atunci fuga sa ar fi fost posibilă!

Se înopță. *Lupin* văzu că cerul se întunecase, iar la câțiva zeci de metri sub picioarele sale zări un mic triunghi alb — cimentul curții.

Avu un surâs sfidător, apoi escaladă fereastra și-și dădu drumul în vid.

Urma, o primă urmă avea să i se găsească a doua zi pe marginea unui pervaz de mansardă. Apoi, în chipul cel mai simplu din lume, el se strecurase într-o cameră de servitori, în interiorul imobilului.

UN MECENA ȘI UN COMEDIAN

Eroul nostru nu și-ar fi meritat numele dacă n'ar fi fost un Mecena și un comedian totodată. O conversație întâmplătoare trebuia să prilejuească anchetatorilor descoperirea unui soi de depozit, la *Domène*, în care omul nostru acumula obiecte destinate să creeze popularitate și să-i justifice titlul de Mecena.

O serie de anecdote prinse la fața locului vor zugrăvi cu fidelitate caracterul rocambolesc al aventurii. *Saccaroti* făcea adesea, cu autocarul, drumul dela *Grenoble* la *Domène*. Când voluminoasa mașină se opria și tânărul cobora, zeci de mâini se întindeau spre el.

Saccaroti începea să facă înconjurul satului, cu aerul unui gentilom care vizitează primăvara păduri sau terenuri de multă vreme date uitării. — Mă voi interesa de operele dumneavoastră domnule, spunea el unuia și vă rog să primiți acum un prim aconto de 500 de franci.

Unei țărănci care-și uitase geanta în autocar, el îi spunea sentențios întinzându-i-o:

— Mai multă atenție, doamnă, căci în secolul nostru hoții mișună pe toate drumurile.

Cum opera:

Saccaroti era ginerele unui mare croitor căruia el îi făcea adesea următoarea propunere:

— Tată socrule țin să-ți fiu de folos. Dă-mi mie să duc hainele la clienți.

Saccaroti, cu pachetul sub braț, se prezinta a destinație, foarte corect și spunea:

— V'am adus costumul, domnule, și sper că veți fi mulțumit!

Se angaja imediat o conversație, *Lupin* devenia repede simpatic și cu cel mai inocent aer din lume întreba:

— Dar apropo, domnule, când plecați în vilegiatură?

— În Mai.

— A, e cea mai frumoasă lună! — după care omul nostru saluta și pleca. Dar imediat ce ajungea în capul scărilor el își scotea carnetul și nota: „Apartament de jefuit în Mai, stăpânul lipsește dela... la...”

VIAȚA SENTIMENTALĂ A LUI LUPIN

Lupin, ca și *Judex*, se credea destinat să joace un rol social. Și înțelegea să-l joace impecabil. O casetă de abanos zăcea în grămada de obiecte din podul închiriat de *Saccaroti*.

În această casetă se afla secretul sufletului torturat, dar cavaleresc, al hoțului. Mai multe scrisori, prinse cu o panglicuță trandafirie, îngălbeniau pe fundul lădiței.

La fiecare din aceste scrisori era atașat cu un ac răspunsul. Și iată ce cuprindeau unele din ele:

Froges... 37

Domnule,

Mi s'a vorbit de dumneavoastră și mi s'a

spus cât sunteți de bun: Sufăr îngrozitor. Soțul meu este un om bătrân și gelos care, deși foarte bogat, îmi refuză strictul necesar. Viața e pentru mine un șir de zile cenușii. Am încredere în dv.

La aceasta *Lupin* răspundea:

Doamnă,

Soțul dumneavoastră va primi în curând vizita unui judecător care îi va verifica socotelile. Sper că va înțelege lecția.

Soțul avar descoperia la opt zile mai târziu că safe-ul îi fusese ușurat de 250.000 franci.

Citiți acum această scrisoare-răspuns:

— *Dece să vă faceți sânge rău, doamnă? Mai curând sau mai târziu, oamenii răi își primesc întotdeauna pedeapsa. Cât vă trebuie? Câteva sute de franci? Vi le pun cu plăcere la dispoziție. Iar în schimb nu vă cer decât un singur lucru: Să prezint într-una din aceste seri, omagiile mele stimabilului dumneavoastră soț.*

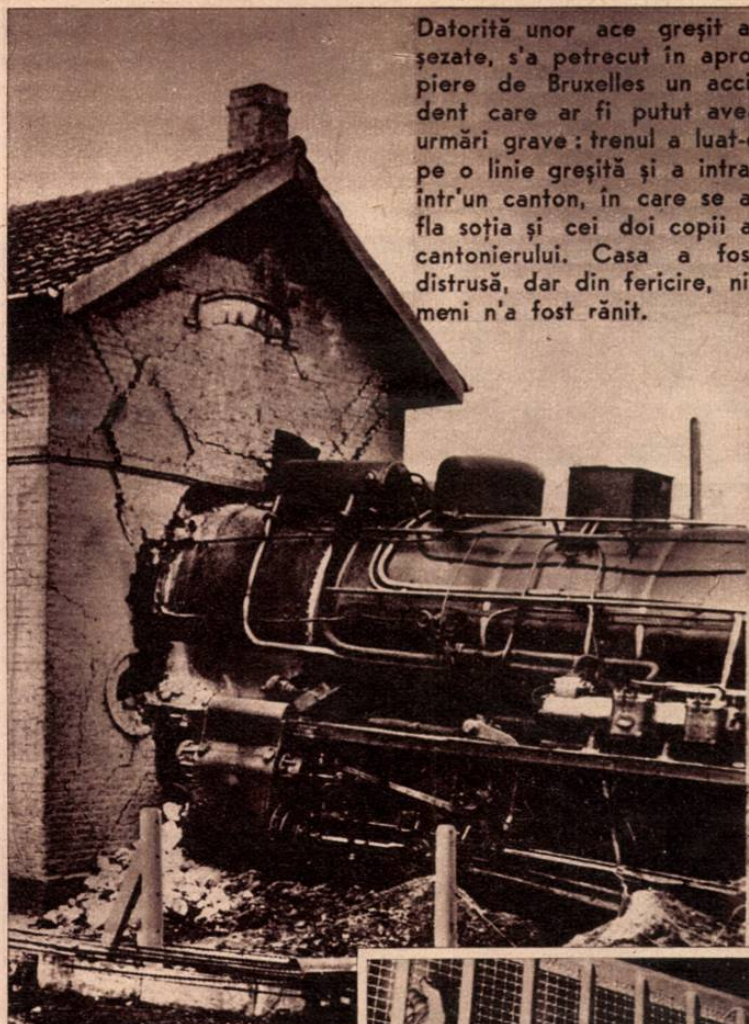
Și *Lupin* le prezinta în chipul cel mai simplu, după o lună, lăsând salonul fără un tablou și pivnița ușurată de 22 sticle cu șartreuză din 1860.

* * *

Astăzi, *Saccaroti-Lupin* cutreeră drumurile. Circulă svonul că a trecut frontiera Spaniei.

Cazul lui e aproape fără precedent în analele poliției. Rare ori s'a pomenit un hoț care să țină atâta vreme în loc o poliție ca cea din *Grenoble*, care este mecanismul desăvârșit al înfrânării delictelor.

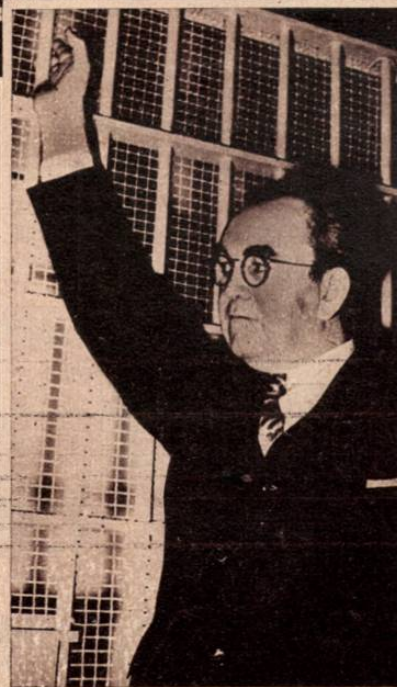
O INTRARE SILITĂ

Datorită unor ace greșit așezate, s'a petrecut în apropiere de Bruxelles un accident care ar fi putut avea urmări grave: trenul a luat-o pe o linie greșită și a intrat într'un canton, în care se afla soția și cei doi copii ai cantonierului. Casa a fost distrusă, dar din fericire, nimeni n'a fost rănit.

Grațiat după 21 de ani de închisoare

Tom Mooney, „*Dreyfus-ul Americii*”, cum e numit, a fost grațiat după 21 de ani de pedeapsă. Cu 22 ani în urmă, *Mooney* a fost condamnat la moarte pentru că ar fi participat la un atentat cu bombe în *San Francisco* în care au murit zece persoane. O comisie numită de către președintele *Wilson* a arătat că sentința e nedreaptă. Ea o fost schimbată în închisoare pe viață. Cu ajutorul a nenumărați prieteni, *Mooney* a isbutit, în anul 1933, să obțină o nouă judecată, în care s'a dovedit nevinovăția lui. În consecință, consiliul statului californian a votat grațierea.

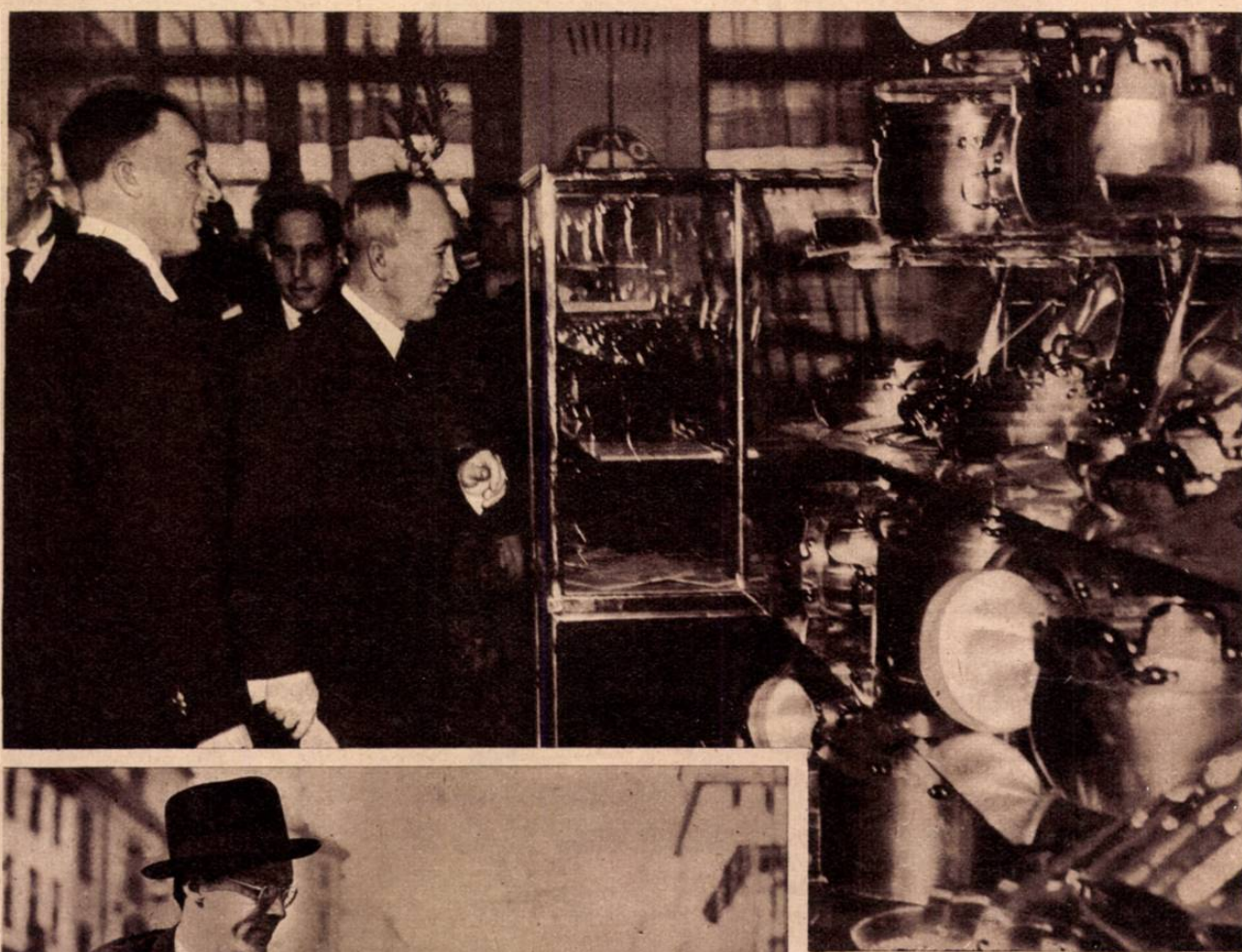
Regele Faruk al Egiptului a deschis la Cairo a 35-a ședință a comitetului internațional pentru jocurile olimpice. În fotografia noastră, regele Faruk salută din loja sa pe participanții la congres.

Regele George al Angliei a vizitat la Birmingham cinci fabrici de armament pentru aviație. Fabricile sunt încorporate în marile uzine de automobile și pot fi în caz de război, transformate în uzine de avioane.

Printul Badouin al Belgiei și sora sa, prințesa Josefina-Charlotta, au participat la o serbare religioasă în biserica Sfântul Mihail din Bruxelles.

Președintele dr. Eduard Beneš și soția sa au vizitat în ziua de 16 Martie târgul de mostre din Praga.

Printul Bernhard al Olandei a sosit împreună cu fratele său printul Aschwin Lippe Biesterfeld la Londra. Și-au luat masa în palatul Buckingham cu perechea regală engleză. În fotografia noastră, printul Bernhard coboară din automobil în Eaton Square, unde-și are locuința.

O RECEPȚIE LA REGELE ARABIEI

Contele și contesa de Athlon au făcut o vizită lui Abdel Aziz Alsaud, regele Arabiei. În fotografia noastră, regele și copilul său, printul moștenitor, fotografiați în timpul recepției.

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA LARGĂ

O COMOARĂ ÎN PÂNTECELE
UNUI CAL

Doamna C. F. Pettit, Framingham (Massachusetts) voind a-și răsplăti calul—după o oră de călărie—i-a dat o bucuțică de zahăr. Dar în aceeași

clipă, un inel în care era legat un briliant prețuit la 5000 dolari (aproape 1 milion lei) alunecă din degetul doamnei și căzu în gura calului care-l înghiți. Nici supravegherea neîntreruptă și nici radioscopia n'au putut să descopere juvaerul.

În cele din urmă, compania de asigurare plăti doamnei Pettit prețul inelului său și reținu calul. Dar societatea nu poate să-l ucidă fără consimțământul proprietarei, așa că-l întreține într'un grajd. Calul fusese cumpărat cu 200 dolari; se va găsi cineva, acum să plătească pentru el 5200 dolari?

SFĂRȘITUL LUI „LEVIATHAN”

În Iulie 1914, cel mai mare transatlantic din lume, „Vaterland” tocmai se pregătea să părăsească rada portului New-York, când se anunță izbucnirea războiului. „Vaterland” n'a mai plecat în cursă, iar în 1917 când Statele Unite intrară în război, el a fost sechestrat și rebotezat cu numele de „Leviathan”.

„Leviathan” a transportat aproape 100.000 de soldați destinați să lupte împotriva patriei a cărei mândrie fusese. După război, guvernul american alocă suma de 8.000.000 dolari pentru reparațiile necesare transatlanticului și punerea lui în condiții de navigare. Dar domnia lui „Leviathan” a fost de scurtă durată deoarece exploatarea lui era cu mult sub cifra cheltuielilor de întreținere. Astăzi, o întreprindere de materiale vechi a cumpărat scheletul fostului rege al mărilor pentru suma de 80.000 dolari.

PREVEDERI PENTRU
INDRĂGOSTIȚI

În unele republici ale Americii latine, numeroase cinematografe au sosit de cuviință să introducă funcționarea „clopoțelului de alarmă”

pentru îndrăgostiți, care sună cu un minut înainte de a se aprinde lumina în sală.

Importanța acestei inovații a fost dovedită zilele trecute în Havana.

BĂRBAȚII SUNT MAI VANITOȘI
DECÂT FEMEILE?

Declarând în cursul unui banchet că bărbații sunt mai vanitoși decât femeile ceea ce stărnă un val de proteste, Lady Astor spuse că era gata să dovedească temeinicia celor afirmate. Venind vorba despre moda masculină, doamna rosti cu glas tare: „Într'adevăr, e păcat că bărbații inteligenți și culti atribue o prea mare importanță modului lor de a se îmbrăca. De exemplu, la masa aceasta, însuși domnul cel mai cult poartă cravata înodată într'un chip straniu.

Răspunzând parca unui semnal, toți bărbații prezenți duseră mâna la cravată spre a o îndrepta.

BALENE CAPTURATE CU INJEȚII HIPODERMICE

(făcute sub piele)

Un nou instrument pentru prinderea balenelor a fost născocit de către contele Iliia Tolstoi, cunoscutul naturalist și nepot al marelui scriitor rus Leon Tolstoi. Instrumentul prezintă, între altele, avantajul enorm de a da posibilitate pescarilor să prindă vii aceste uriașe mamifere marine. E vorba de un cârlig „hipodermic”, reproducere mastodontică a acului de injecție, cu care balenele pot fi lesne narcotizate.

Peste câteva zile o flotilă de baleniere va porni la vânătoare servindu-se de această nouă invenție. Monștrii marini vor fi prinși de vii și vor fi adăpostiți în cel mai mare aquarium din lume ce se construiește acum în orașul Saint Augustus din Florida.

MAXIMUM ȘI MINIMUM

Cel mai mare tarif ce a fost plătit vreodată pentru traversarea canalului de Panama se cifrează la suma de 22.400 dolari sumă vărsată de către cuirasatul englez „Hood” de 42.100 tone. Pe de altă parte, cel mai mic tarif, numai 36 centime de dolar, a fost plătit de un scriitor având o greutate de 70 kgr. care a străbătut canalul înot, cu scop de reclamă.

LONDRA — Șaizeci de zidari, angajați la construcția unui imobil din Londra, au declarat grevă, în semn de protest pentru că li se interzisese să mai ia ceaială la orele 4.

BUDAPESTA. — Chirurșii unui spital din localitate au scos din gura și din stomacul unui anume Ferencz Varga sfărâmurile a șapte becuri electrice. Soția lui Varga a

declarat poliției că întorcându-se cherkelut acasă, soțul ei demontase toate becurile din locuința lor și, în ciuda muștrărilor și amenințărilor, le înghițise unul după altul.

EVANSTON (Illinois, St. Unite). — O tânără doamnă făcând semn unui taxi să se oprească, a pus piciorul pe scară și, tactic coasă, și-a potrivit ciorapul. După aceea, surzând șoferului și-a continuat drumul.

O mamă despre Chlorodont

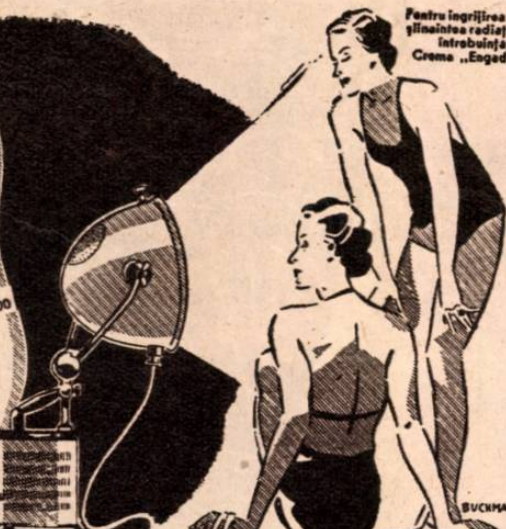
Părinții mei m'au și pe mine învățat din copilărie să-mi curăț regulat dinții cu Chlorodont. Știu deci din proprie experiență, cât de folositor este acest lucru. Iată de ce se înțelege de sine ca și copiii mei, începând dela vârsta de 3 ani trebuie să se folosească de două ori pe zi de pasta de dinți Chlorodont. Îndeosebi pentru copii trebuie folosit întotdeauna

cel mai bun produs
De 30 de ani în gura
tuturor:

Chlorodont pasta de dinți

**Pielea palidă
are nevoie de
„SOARE DE ALTITUDINE”!**

Cât de ușor poate fi transformată o piele cenușie, palidă, într'una, bronzată și sănătoasă! Doar 3-5 minute sub „SOARELE ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — și după 6-8 ore simțiți efectul! Pielea, sub influența razelor ultraviolete puternice și vindecătoare, se înroșește apoi se bronzază iar coșurile și bubele dispar. Cine a cunoscut efectul curativ și cosmetic al „SOARELUI ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — nu se va mai putea lipsi de el.
Prețurile pentru aparate complete dela lei 6.000.— la 79.000.
Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o de notăție fără nici o obligație pentru Dvs. la:
Industria Medico Technica S. A.

Pentru îngrijirea pielii
și eliminarea rădăcinilor
întrebuiți
Creme „Engadin”

„Soarele Artificial de Altitudine”

- ORIGINAL HANAU -

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

**ESTE OARE
CONTESA
VERA FUG-
GER D-na Dr.
SCHUSCH-
NIGG ?**

In cursul săptămă-
nei trecute, s'a svo-
nit în toată Europa
că ex - cancelarul
austriac Dr. Schu-
schnigg, s'a căsăto-
rit în palatul Bel-
vedere din Viena,
unde se află închis
cu contesa Vera
Fugger. Svonul n'a
fost confirmat ofi-
cial încă. Dăm aci
un portret recent
al Confesei Vera
Fugger.

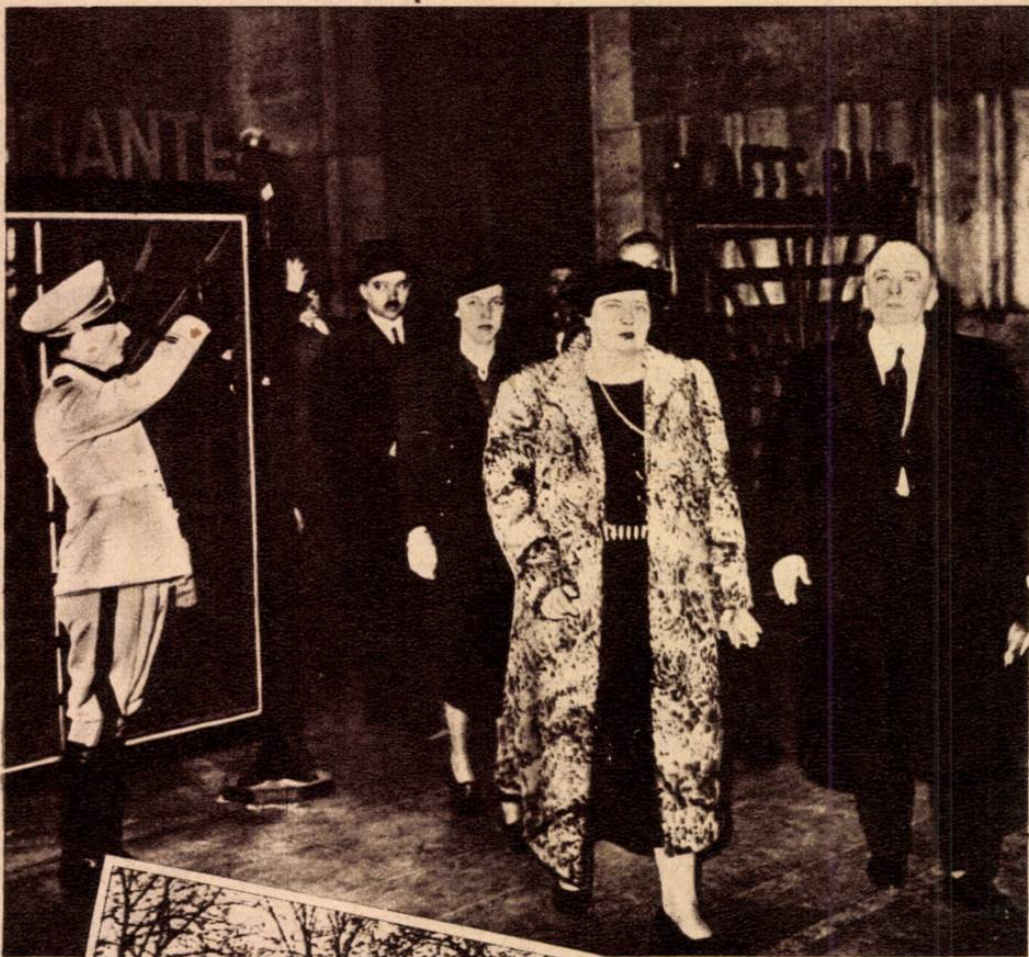
**Cabinetul englez discută situația politice externe: convorbire
intre miniștri de externe și războiu, englezi.**

Săptămâna trecută a avut loc o ședință extraordinară a cabine-
tului englez, în care s'a discutat situația din Spania și Cehoslo-
vacia. Fotografia noastră înfățișează, dela stânga la dreapta : Mr.
R. A. Butler, secretarul Ministerului de externe, Viscount Halifax,
ministrul britanic al afacerilor străine și Mr. Leslie-Belisha, mi-
nistru englez, de războiu, sosind în Downing Street.

REGINA MARIOARA A JUGOSLAVIEI LA MILANO

In drum spre Meran, unde urmează o cură, Regina Marioara a
Jugoslaviei s'a oprit puțin la Milano. In fotografia noastră,
Regina Marioara a Jugoslaviei părăsește restaurantul gării din
Milano, spre a se urca în tren.

**DUCELE LA DES-
CHIDEREA UNEI
GRĂDINI DE AN-
TRENAMENT, LA
ROMA**

Mussolini a asistat la
inaugurarea unei noi
grădini de antrenament
a cavaleriei, în vila Um-
berto din Roma. In foto-
grafia noastră Ducele ur-
mărește cu interes pro-
gramul de inaugurare.
Paza sa personală pare
să nu fie prea interesată,
căci după cum putem ve-
dea, întoarce spatele in-
teresanțului spectacol.

OPERA MARE DIN PARIS

OPERA din Paris e considerată drept cel mai minunat palat, ridicat în cinstea artei: a muzicii, a teatrului și a dansului.

E o clădire măreață, în proporții armonioase, lucrată cu atâta măiestrie, încât și se pare că ornamentele trăiesc, că peatra cântă și dansează. Monumentul acesta a fost clădit după planurile arhitectului Charles Garnier și a fost inaugurat la 5 Ianuarie 1875. Ocupă o suprafață mare în mijlocul Parisului. Fațada împodobită cu statui grațioase, cu o scară de marmură de-o majestate suverană, foyerul, la etajul rândului întâi de loji, sălile unde se îmbină aurul și purpura, scena largă de 16 metri și adâncă de 32 metri, sunt aspecte, care încântă pe toată lumea și nu există străin, care mergând la Paris să nu le fi admirat.

La sfârșitul anului trecut, interiorul Operei a fost renovat. S'au adus îmbunătățiri scenice de-o perfecțiune fără seamăn. Aparatul care revarsă lumina multicoloră pe scenă e cel mai puternic din lume. Are o energie electrică de 2400 kilowați, repartizată după voie, în 300 circuite. Decorul în aer liber nu se mai realizează cu fundaluri care nu pot fi luminate, care se îmbălesc de praf și a căror pânză se îndoaie, ci printr'un *semicilindru rigid*, care având forma orizontului, dă perfect iluzia cerului. Acest decor con-

milioane lei și această cifră nu e exagerată, dacă ne gândim că o clădire ca a Operei, făcută la București, ar costa aproape 2 miliarde lei.

FLUORESCENȚĂ

BALETUL ÎN LUMINĂ NEAGRĂ

Lumină neagră e poate greșit spus; expresia definește razele luminoase, pe care ochiul nostru nu le percepe.

Dincolo de spectrul vizibil de radiațiunile de lumină simplă: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet, radiațiuni care impresionează ochiul nostru și care amestecate, produc lumina albă și toate nuanțele de culori, pe care le cunoaștem există radiațiuni cu lungime de undă prea mică și frecvență prea mare, spre a putea fi percepută de noi și acestea se numesc raze ultraviolete, raze invizibile. Poeții le-au dat numele paradoxal: „*lumină neagră*“. Se poate produce lumina neagră de anumite lămpi speciale, cu vapori de mercur, la presiuni foarte înalte, și ampule de sticlă neagră, care în mod practic, opresc toate razele vizibile.

O asemenea lumină neimpresionând ochiul nostru, nu se manifestă prin nimic. Obiectele pe care razele ultraviolete le întâlnesc în cale, rămân pentru noi cufundate în întuneric. Dar lumina neagră are proprietatea de-a excita fluorescența

struit din tablă de oțel, cântărește 22.000 kgr. și stă atârnat la 30 metri deasupra scenei. Când e nevoie de dansul, e coborât domol, într-o tăcere absolută. Toată manevrarea durează un minut. Suprafața internă a acestui cilindru, care măsoară 940 m. pătrați, e acoperită de un amestec de asbest și mică, așa încât să aibă același coeficient de absorbție pentru sunet, pe care-l are și pânza. Reflectoarele răspândesc pe acest decor, după voie, calmul azurului, roșeața aurului, purpura crepusculului, după cum pot reda goana vijelioasă a nouriilor sau pot aprinde stele, într-o transparență întunecată.

La Paris s'a înțeles că cei cari vin la Operă nu vin numai spre a asculta muzică ci și spre a vedea un spectacol. Teatrul Operei se străduiește, după spusa lui La Bruyère „*să țină într-o egală încântare ochii, mintea și urechile*“.

Trebuie să menționăm și lucrările de înfrumusețare, făcute în interior, în sălile accesibile publicului. S'au refăcut frescele și picturile, s'au aurit din nou plafoanele, s'au folosit la aceasta 4 kilograme de aur. Timp de 6 luni au lucrat încontinuu 700 lucrători. Tot echipamentul de lemn al scenei, în cantitate de 12.000 steri, a fost înlocuit cu 500 tone de schelărie metalică și cu 34 km. de plăci de tablă ondulată. S'au întrebuințat 500 km. cabluri și fire electrice și 44 kilometri de șine, pentru schimbări de decor. Căci trebuie să se știe că scena și culisele Operei din Paris ocupă un spațiu mai mare decât întreg Teatrul nostru Național din București. Voiu adăuga că reparațiile Operei au costat peste 120

unui număr mare de substanțe chimice: aceste substanțe, sub acțiunea razelor ultraviolete, devin de-o luminozitate strălucitoare, capătă culori de-o intensitate, de-o diversitate și de-o puritate admirabile. Astfel se pot produce efecte surprinzătoare, de-un înalt caracter estetic.

Opera mare din Paris a prezentat pe scena sa, primele aplicații ale acestui fenomen.

Odinioară Loie Fuller, creatoare de balet ilustră, a incarnat pe zâna luminei, în ochii contemporanilor, producând un vârtej ordonat, din valurile sale pe care le agită armonios, în focul colorat al proiectoarelor. Azi, moștenitorii concepțiilor artistice ale lui Loie Fuller, folosind posibilitățile pe care știința contemporană ni le pune la îndemână, isbutesc să ne prezinte o artă magică, de o frumusețe nouă și misterioasă. Pe muzică de Grieg, de Ravel, Debussy, Schubert și Rimsky Korsakow, dansatori și dansatoare dibace flutură pânze impregnate de substanțe chimice fluorescente.

În lumina neagră apar atunci în fața ochilor noștri mari fluturi strălucitori care, ca într-o viziune de basm, în întunericul haotic al scenei, își fâlfăie aripile colorate; vedem talazuri verzi, sclipitoare de valuri agitate, ce se alungă, ca valurile mării în cântece prelungi; sau ni se prezintă fâșii lungi de panglici împetrite, în culori schimbătoare, ce se învâlbă, într'un danț fantastic, depe alte tărâmur.

Întregul balet, în care executanții rămân invizibili, are un caracter de mit, de supranatural, de neprevăzut, care impresionează pe privitori, îi fascinează și îi încântă.

n. c.

PĂZIȚI DINȚIIȘORII ȘI GINGIILE LOR DELICATE

Mii și mii de dentiști recomandă copiilor Kolynos

DINȚII și gingiile delicate ale copiilor necesită acțiunea dulce, inofensivă și anti-septic-curățitoare pe care numai Kolynos o asigură și dentiștii o recomandă.—Copiilor le place Kolynos-ul datorită

gustului său plăcut și răcoritor. Pretindeți copiilor să întrebuințeze Kolynos dimineața și seara. El păzește gingiile și smalțul întreținând gura într-o stare de perfectă curățenie.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin Kolynos

Economisiți-cumpărând tubul mare

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

64

„Alimentele
dela dejun
nu au de
gând să se
digereze
o dată?”

DIGESTII IMPOSIBILE

Un stomac normal trebuie să termine funcțiunile sale digestive în 2 sau 3 ore. Dacă după 4 sau 5 ore după masă aveți răgâieli, aciditate, arsuri la stomac, o senzație de apăsare, este că stomacul Dv. funcționează rău. Aceasta poate să ajungă departe: gastralgia, dispepsia, ulcerul stomacal nu încep adeseori altfel decât prin simptome de aparență benigne. O digestie anevoioasă deschide poarta la turburări ale ficatului, ale rinichilor și ale intestinelor, căci aceste organe se resimt de toate turburările digestive. Cu timpul ele se oboresc și termină prin nevoia unui tratament special. Nu neglijați nici una din aceste mici simptome, ci luați *Magnesia Bisurata* care neutralizează excesul de aciditate dăunătoare, cauza răului. O mică doză de *Magnesia Bisurata* după mese vă va asigura o digestie normală și fără dureri.

lui, ale rinichilor și ale intestinelor, căci aceste organe se resimt de toate turburările digestive. Cu timpul ele se oboresc și termină prin nevoia unui tratament special. Nu neglijați nici una din aceste mici simptome, ci luați *Magnesia Bisurata* care neutralizează excesul de aciditate dăunătoare, cauza răului. O mică doză de *Magnesia Bisurata* după mese vă va asigura o digestie normală și fără dureri.

DIGESTIE ASIGURATĂ PRIN MAGNESIA BISURATA

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile.
Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

Paul Muni

SAU O M U L CARE ÎȘI SCHIMBĂ CHIPUL ȘI SUFLETUL

SE'NTÂMPLĂ, uneori, ca mizerabilele turnee teatrale de provincie, în sânul cărora trăesc — de altfel, îndeajuns de prost — actori cu totul necunoscuți, să dea adevărați copii-minune, cari, împinși în ascensiunea lor de un talent frate bun cu sărăcia, să ajungă mari comedieni ai lumii. Paul Muni este unul dintre acești copii. Înainte de a cunoaște apartamentele somptuoase din Broadway, marele actor de astăzi și-a urmat părinții, venind din Balcani și pribegind dealungul Americii. El a cunoscut viața rătăcitoare a unui mic teatru ambulant, condus de tatăl său, care străbătea drumurile, urmat de un camion plin de decoruri sărăcăcioase. D. și d-na Weisenfreund, părinții celui care trebuia să devină, într-o zi, Paul Muni, însoțiți de cei patru copii și de câțiva bieți artiști de ocazie, alcătuiau o echipă ciudată, care călătorea încontinuu, oferind mulțimii naive de prin orașele și satele pe unde treceau iluzii eftine, datorite dramelor mișcătoare și comedilor puerile, interpretate de acest turneu înzestrat, ca vai de lume, cu costume uzate. Dar ce-are aface! Personagiile ireale trăiau, totuși și o sută, două sute, cinci sute de perechi de ochi — după mărimea orașelului sau a satului — erau ațintite asupra minunii care se desfășura pe dinaintea lor: decorurile de carton putred deveneau luxoase, perdelele destrămate păreau de catifea, lămpile cu acetilen, cari aruncau o lumină cadaverică pe fețele spectatorilor, se părea că dau o lumină astrală, micul teatru prăfuit era străbătut de o mie de focuri imaginare — și toate acestea datorită faptului că acei actori necunoscuți, umili cași decorurile cari îi înconjurau, știau să deslănțue lacrima sau surâsul care metamorfozează o atmosferă! D. Weisenfreund, însă, nu se îndoia de seriozitatea mizeriei. El se sbătea din greu pentru a putea să-și întrețină familia și să plătească lecțiile de vioară pe care le lua fiul său Paul, pe atunci în vârstă de 12 ani. Câte lucruri nu personifica această vioară în ochii părintelui! Din acea cutie neagră ieșea o lume întreagă de visuri ambițioase: cariera fiului său. Nu trebuia — își spunea părintele — ca Paul să cunoască și el cariera depimantă și risipitoare de energie a „celor cari călătoresc”... Trebuia ca Paul să devină un muzicant celebru, să părăsească o-dăița ghemuită în camionul pe patru roate și să se avânte în lume, unde să dea concerte în fața auditorilor entuziaști. Și, pentru a-și realiza acest vis, bătrânul Weisenfreund se încorda și mai mult, suprima pe cât posibil colaborările celorlalți actori, juca el însuși câte trei roluri pe seară, pentruca, în chipul acesta, să poată plăti alte lecții copilului, ce reprezenta în ochii lui viitorul.

COPILĂRIA

Extrem de inteligent, foarte grav și interiorizat pentru cei 12 ani ai săi, Paul privea cu uimire pe tatăl său, care — îmbujorat la față, cu nu știu ce foc sclipind în ochi — povestea celorlalți copii ai lui că, într-o zi, fratele lor mai mare va saluta publicul de pe o scenă adevărată, având vioara într-o mână și arcușul în cealaltă. — Va cânta din toți compozitorii Paul... Din Bach... din Beethoven... Seara, Paul își așeza vioara sub bărbie, nu însă pentru a cânta din Bach, ci pentru a scoate din sunetul coardelor cântece ciudate, cari se înălțau lin în amurgul violet, asemănându-se la început unui mers calm, monoton, pe un drum..., pe urmă unei sosiri, spre înserate, într'un sat, care, în clipa deșteptării va descoperi sosirea unui teatru ambulant. Apoi arcușul își continua urcușul și coborîșul, accentuând, prin rare emoții, ritmurile pe care le imprima tânărul muzicant și visurile lui. Iată melodiile pe care Paul putea să le scoată din vioara sa. Melodii simple, dar pe cari el le cânta din tot sufletul, cu ochii închiși, palid, fericit! Dar, mai presus de toate, ceea ce îl interesa era viața teatrului ambulant... Adică tocmai acea viață, din care tatăl său încerca să-l smulgă.

PRIMUL ROL, PRIMA IZBÂNDĂ

Între timp, interveni un fapt, un simplu mic fapt, care urma să indice și să fixeze viitorul lui Paul, să spulbere visul părintelui său, urmând să dea în schimb naștere unui artist, care de atunci a excelat în arta de a da chip viu pe scenă diferitelor plăsmui ale dramaturgiei.

Se'ntâmplă ca, într-o seară, actorul ce urma să interpreteze rolul unui „părinte”

într-o dramă, montată cu destule sacrificii ale pungii sărăcăciosului teatru, să dispară cu câteva ore înainte de reprezentație... Ce era de făcut? Să-l înlocuești la o bătaie din palme? Și cu cine? Să găsești un alt actor, în acest colț nenorocit de țară? Familia Weisenfreund tocmai se tânguia, când, deodată, dintr'o penumbră fu zărit apropiindu-se un moșneag straniu, cocârjit, slab, bărbos, dar — de sus până jos, — un „tată” așa cum cerea piesa... De unde venea această arătare și care era miracolul? Miracolul era Paul Muni, la vârsta de 12 ani.

MUNCĂ DIN RĂSPUTERI

Publicul nu știa cine era acel actor prodigios, care — apărând totdeauna în roluri de bătrâni ridați, desfigurați — insufla o viață uimitoare celor mai frumoase, dar și celor mai ingrate roluri. Și când acest tânăr traversa, după reprezentație, hall-ul, nu putea să-și rețină surâsul la vederea oamenilor, cari priviau atenți fotografiile sale și cari habar n'aveau că actorul acela matur pe care ei îl adora, se află în mijlocul lor, că era tânăr, de tot tânăr și că asculta

criticile spontane, observațiile, reflecțiile, sugestiile, făcute de spectatori.

De o modastie aproape curioasă, el ocolea orice publicitate, nedorind altă recompensă decât profunda bucurie, pe care i-o da îndeplinirea sarcinei. Paul Muni se slmte fericit din moment ce-și dă seama că poate ieși oricând din personalitatea sa torturată, pentru a deveni un altul...

Hollywood-ul însă, această cetate care mai mult dărmă decât construiește, aceste uriașe uzine ale visului în serie, toate acestea nu-l vor înghiți pe Paul Muni? Nu. El nu-și pierde capul, ceru, simplu, să fie lăsat să-și studieze rolurile atâta timp cât va vrea și să se machieze cu mâinile sale.

SUCCESE... SUCESE

„Sunt un evadat” fu un succes, „Furia neagră” — un al doilea. Pentru a interpreta rolul primului film, Paul Muni avu lungi convorbiri cu misteriosul autor al cărții; pentru a da viața adevărată celui de al doilea rol, se duse să trăiască trei luni într-o regiune minieră, pentruca, în chipul acesta, să poată cunoaște cât mai bine sufletele simple ale muncitorilor de sub pământ.

Pe urmă, se gândi la „Pasteur”.

Citi o întreagă bibliotecă despre personalitatea celebrului savant, se familiariză cu amicii acestuia și cu gândurile lui și când, în sfârșit, se așeză în fața oglinzii, inima sa și spiritul său erau într'atât de asemănătoare cu ale lui Pasteur, încât se întâmplă un fel de miracol: ele dictară mâinilor sale gesturile exacte pe care trebuia să le facă pentru a-și transfigura chipul...

Niciodată vreo compoziție n'a fost făcută atât de repede și cu atâta adevăr omenesc... Același fenomen se întâmplă cu „Zola” și cu „Ogorul”.

În vederea acestui din urmă film, Paul Muni, petrecu cinci luni de zile viața țăranilor chinezi din California de Nord. Împreună cu aceștia, lucră în ferme, îi observă, îi înțelese și când fu sigur că a izbutit să descifreze misterul sufletului lor complex, — reveni la Hollywood, își rase părul, dădu ochilor tăietura de migdală asiatică și se plimbă astfel prin satul chinezesc, pe care regisorul îl construise la capătul Hollywood-ului. Dormi, tot timpul turnării, acolo, nu se mai îmbracă în hainele sale de om modern... Fu, din cap până în picioare, Wang, țăranul chinez. Fu China întreagă...

Pentru a obține un asemenea efect, trebuie ca asimilarea unui rol să fie atât interioară cât și exterioară. Nu trebuie să faci ca atâția alți actori mai puțin conștiințioși, să sosești la studio la orele 9 dimineața fără să cunoști scena pe care o vei turna, nici partenerii pe cari îi vei avea.

Cinstit cu el însuși și cu publicul, Paul Muni, micul Weisenfreund, nu trișează și își dăruiește viața întreagă personajului interpretat.

Iată cheia întregii sale cariere.

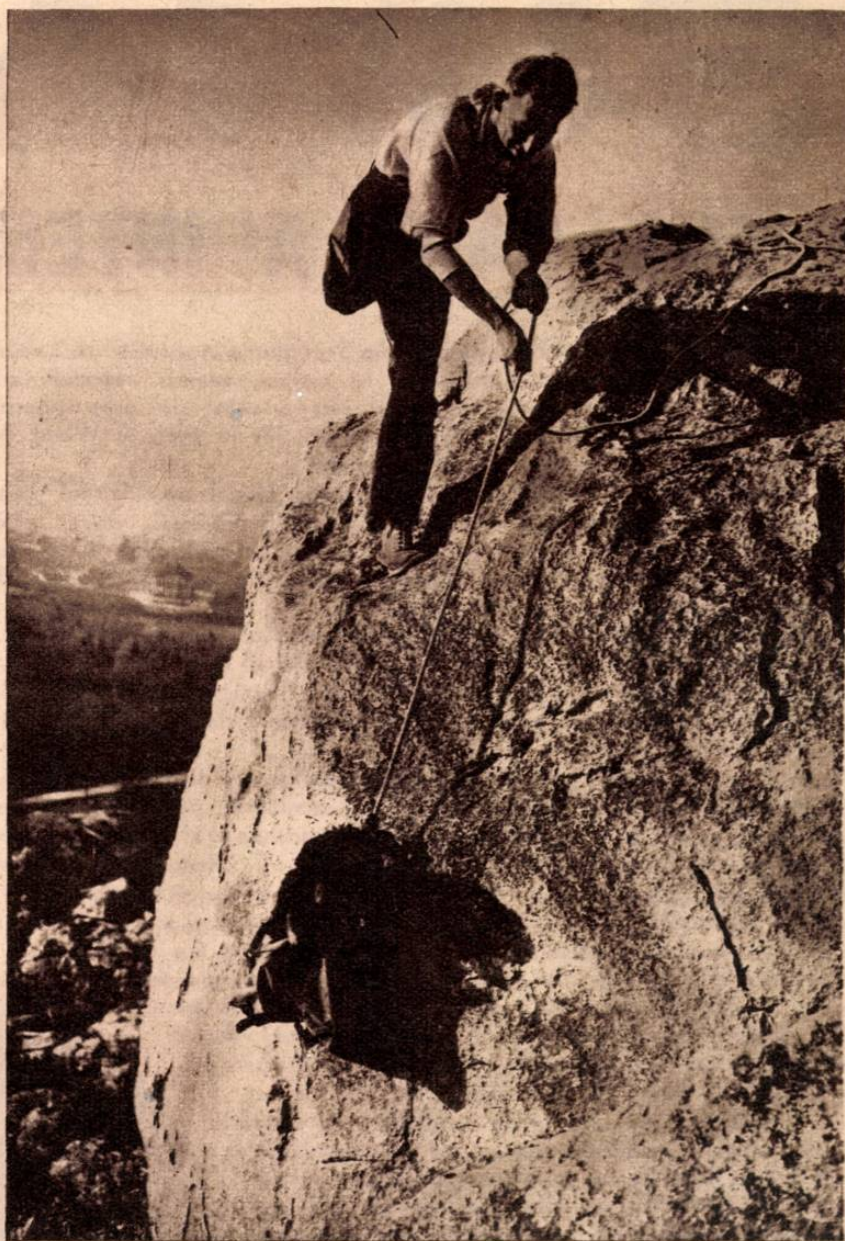
CITIȚI MAGAZINUL

IN CEL MAI MARE ALERGĂRI DE MĂGARI LA TEATRU DIN LUME POALELE PIRAMIDELOR

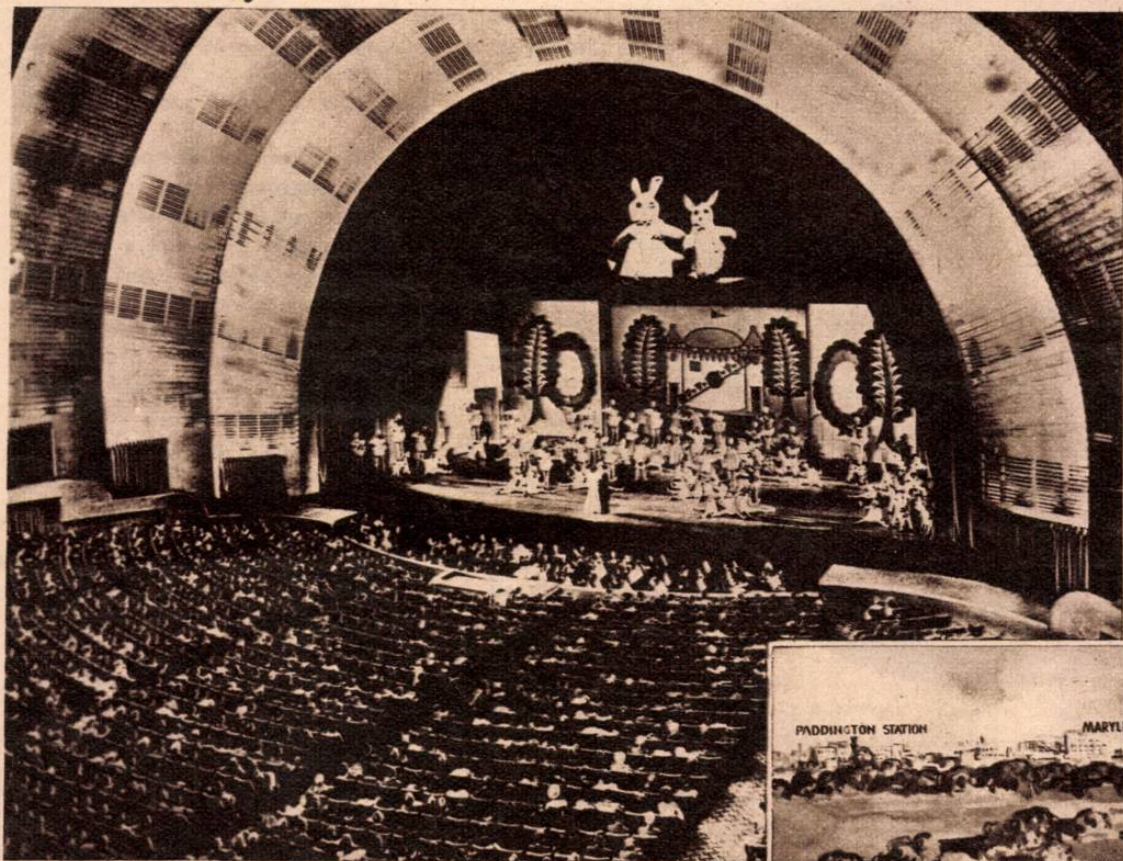
Fotografia noastră înfățișează o reprezentație în cel mai mare teatru din lume, „Radio City Music Hall” din New-York. În acest teatru, în care încap 6200 spectatori se reprezintă opere, balet, se dau concerte simfonice și filme, în cursul unui singur program. Teatrul are 654 de angajați. ↓

La poalele Piramidelor a avut loc de curând o alergare de măgari, urmărită cu interes de turiștii europeni. Proprietarii animalelor alergau în urma lor, făcând o gălăgie de nedescris, pentru a împinge măgarii să fugă cât mai repede. În fotografia noastră: alergarea de măgari la Piramide.

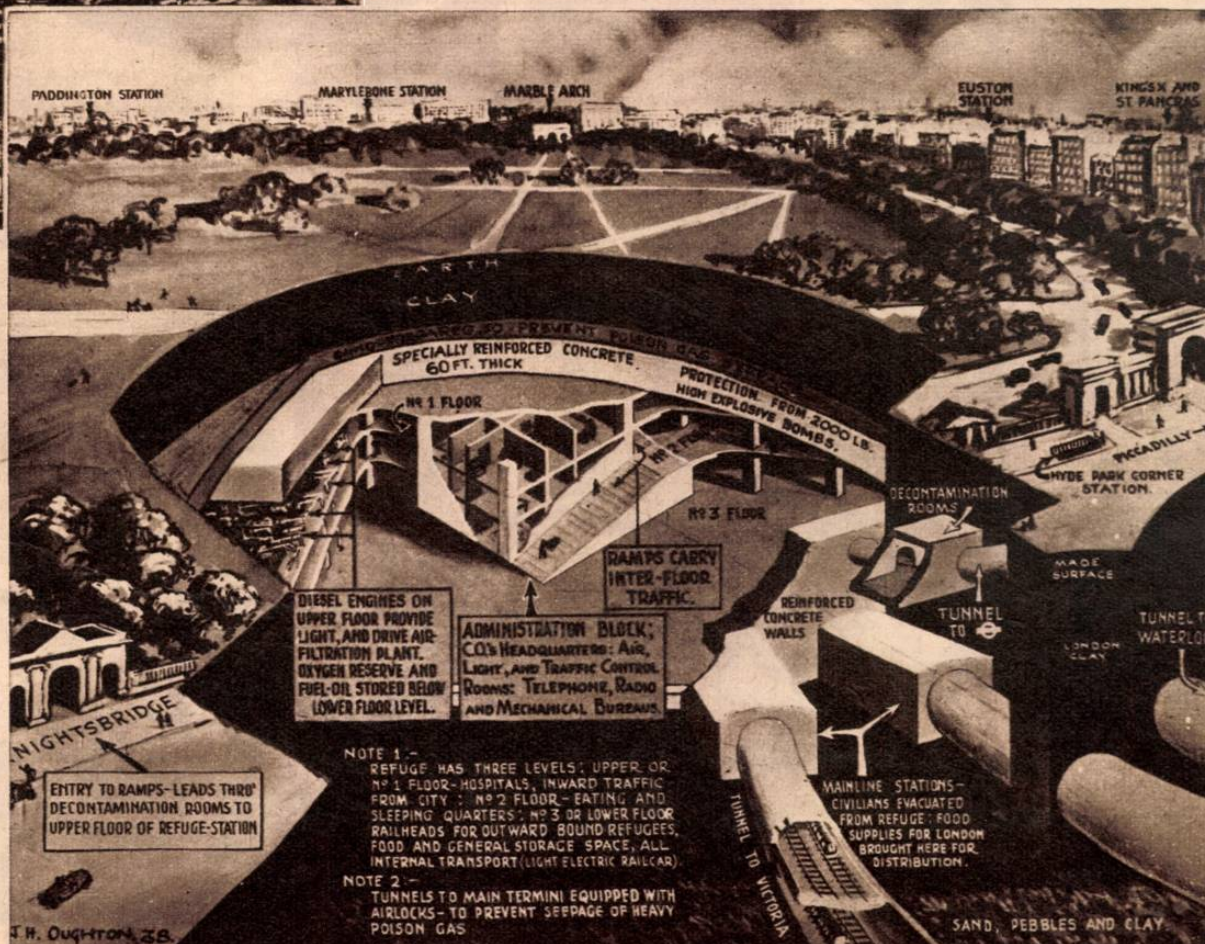
O CĂLĂUZĂ ȘCHIOAPĂ SALVEAZĂ UN CÂINE

Renumita călăuză șchioapă, elvețiană, Roger Tschumi, care locuiește la Geneva și, cu toată infirmitatea sa, face adevărate tururi de forță în calitate de alpinist, a ajutat, de curând, în munții Saleve, lângă La Dole, la salvarea unui câine rățacit. În fotografia noastră, călăuză șchioapă Roger Tschumi din Geneva, trăgând la suprafață câinele rățacit.

UN PROIECT GIGANTIC: UN ADĂPOST ȘI O GARĂ CENTRALĂ PENTRU UN MILION DE OAMENI, ÎN INIMA LONDREI!

La Londra s'au elaborat mari planuri pentru săparea unor adăposturi, la o adâncime de aproape 100 metri, sub Hyde Park, care vor putea adăposti un milion de oameni. Aceste adăposturi contra atacurilor aeriene vor fi legate de toate metroulile și tot de aci ar urma să plece și un tren care să ducă populația afară, la țară, unde primejdia bombelor este mult mai mică. Drumurile spre peroanele trenurilor vor fi atât de spațioase, încât circulația nu va avea nimic de suferit. Se vor lua măsuri speciale pentru împiedicarea pătrunderii gazelor. În fotografia noastră, o parte din desenul proiectului acesta.

SUN-YAT-SEN

OMUL CARE A INTEMEIAT REPUBLICA CHINEZĂ

CONCESIUNEA Internațională din Shanghai a început să se americanizeze. În centru câțiva zgârie nori își ridicau semeți capetele către cer. Orașul păstra totuși aspectul său oriental de oraș-ciupercă. Vaste terenuri virane alternau cu somptuoase clădiri, iar în port, la Wang Poo, erau mai multe jonce (shampanuri) decât vapoare.

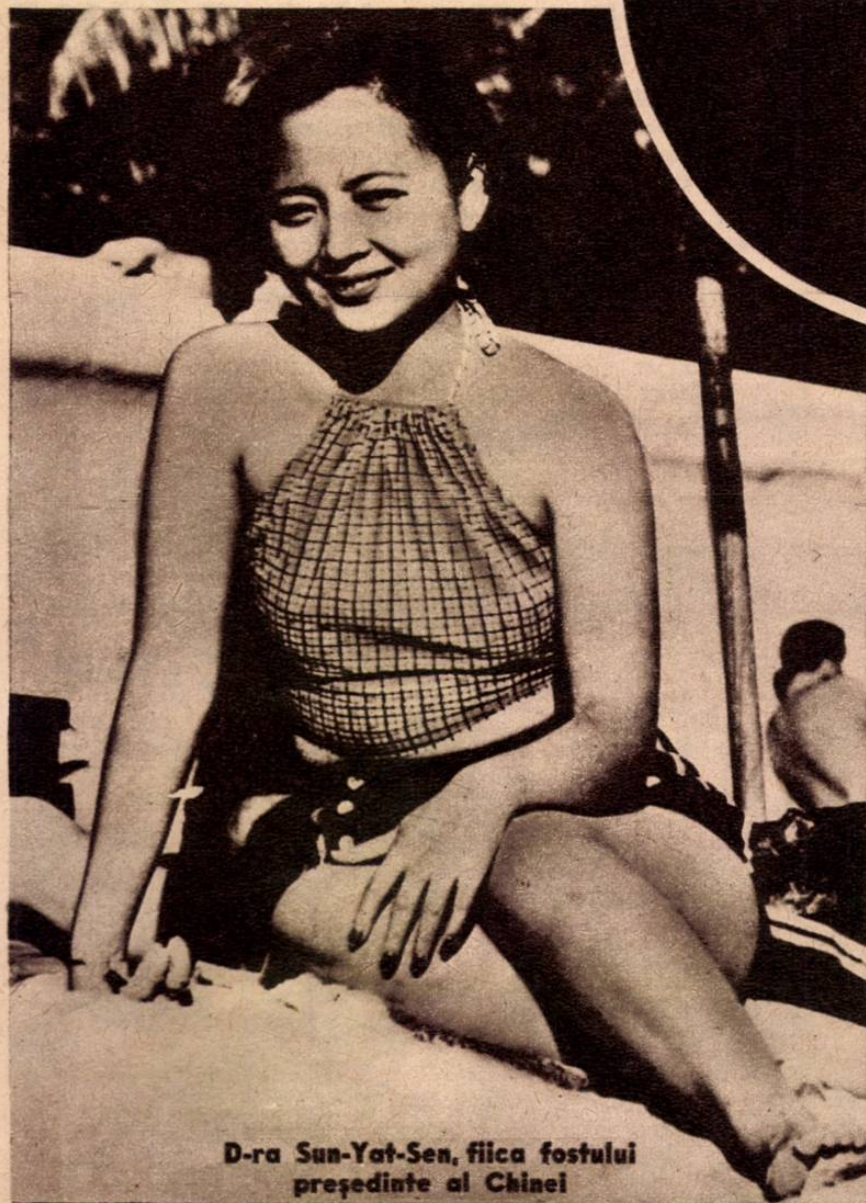
Un tânăr funcționar francez se îndrepta spre biroul consulatului general. În drum întâlnește un grup de oameni. Mai mulți Chinezzi, decât albi. El se apropie totuși de grup deoarece nu avea nici un prejudiciu de rasă sau de culoare. Incepu chiar să-i placă această rasă chinezească căreia trebuia să-i consacre întreaga sa viață.

Cauza întrunirii grupului? Un mare afiș în limbile chineză, franceză și engleză, o proclamație oficială a guvernului imperial chinez care anunță că un periculos agitator, un oarecare Sun-Yat-Sen sau Chang-Tchong, era condamnat la moarte în lipsă, iar pentru capul său se punea un premiu de o sută de mii de lire sterline.

Tânărul francez socoti, nu fără ironie, că transformați în franci, această sumă ar reprezenta zece milioane. Iar el cumulând două servicii la Curtea de justiție mixtă și la consulatul francez nu primea mai mult de șase mii de franci pe an. Era o impresie cu totul fugitivă. Îl interesa însă părerea cetitorilor afișului. Afișul descoperea unul din cele mai tragice mistere în care se sbătea China. Din cauza luptelor pierdute și a uzurpatorilor manciurieni dinastia imperială se afla în agonie. Căderea ei nu era decât o chestiune de luni, de zile chiar. Cine o să pue un pic de ordine în cea mai mare și cea mai veche țară din lume?

Republica? Cercurile oficiale și oamenii culti începeau să râdă la o asemenea ipoteză. Aceasta era și părerea tânărului funcționar al consulatului d. de Morant. El era amestecat în activitatea conducătorilor mișcării Kouo Minn Pao. El cunoștea curajul lor inegalabil și înțelegea bine de ce guvernul Chinei punea atâta preț pe prinderea lui Sun. Acesta era cel mai inteligent dintre toți revoluționarii chinezi.

D-na Sun-Yat-Sen văduva președintelui

D-ra Sun-Yat-Sen, fiica fostului președinte al Chinei

Gândind astfel d. de Morant se îndreptă spre biroul său pentru a îndeplini o funcțiune destul de monotonă: el verifica și viza pașapoartele chineze pentru intrarea în Dominioanele franceze.

Un om îl aștepta. Era tânăr și pirpiriu. Un chinez îmbrăcat în haine de european, ceea ce era încă o raritate în această epocă. Cu redingota sa neagră și ochelari de aur el semăna cu un pastor. Într-o franțuzească stălcită dar totuși inteligibilă el ceru o viză pentru a pleca la Hanoi.

Scopul voiajului este de a vizita expoziția indochineză pe care a inaugurat-o d. M. Doumer, guvernator general. De unde venea? Din Japonia. El călătorea pe un vapor francez dar i se cerea o nouă viză pentru a putea să-și continue călătoria.

El scoase o mulțime de acte de identitate. Erau false. D. de Morant le examină atent. El își mai aducea aminte de semnalmente cuprinse în afișul ce anunța premiul de o sută de mii de lire. Dar nu avu timpul necesar pentru a-și spune părerea. Tânărul chinez fără să schimbe vocea, parcă i-ar fi anunțat un ucru fără importanță, spuse:

— Da eu sunt Sun.

Și adaugă după o scurtă pauză:

— Cunosc proclamația ce mă privește, dar știu ce este onoarea unui francez și cunosc ospitalitatea dvs.

D. de Morant nu apucă să răspundă când i se anunță că guvernatorul chinez în persoană vrea să-l vadă imediat.

Un mandarin de clasă-l-a trebue să fie lăsat să aștepte mai ales atunci când el este favoritul Curții imperiale.

După saluturi cordiale și formule de politeță guvernatorul impacientat și nervos spuse:

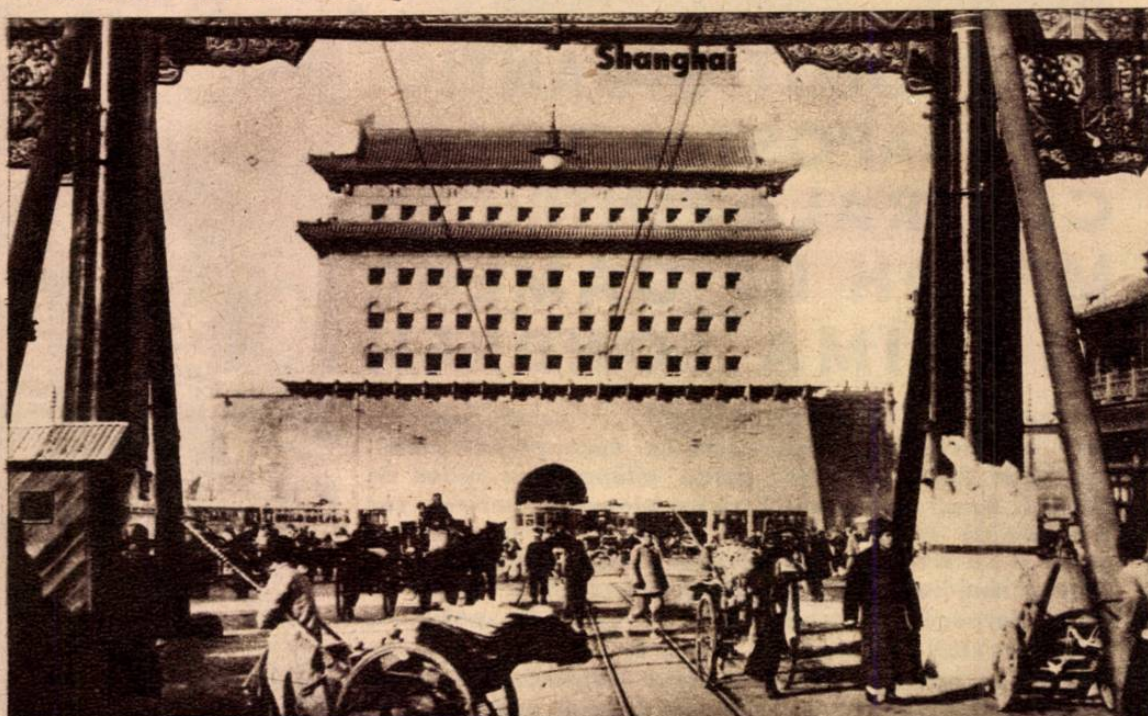
— Sunt informat din sursă absolut sigură că banditul Sun Yat-Sen este la Shanghai și informatorii noștri ne comunică că el va veni sigur în persoană la dvs. pentru a vă solicita o viză.

D. de Morant luă comunicarea în serios. El ceru scuze pentru un moment, pentru a preveni pe colaboratorii săi. Când reveni câteva minute mai târziu discută pe larg și liniștit cu mandarinul legalitatea măsurilor luate împotriva lui Sun. Era o conversație subtilă juridică. Pe urmă s-au despărțit amândoi satisfăcuți unul de celălalt.

Când s'a introdus în biroul său d. de Morant nu mai găsi pe solicitator. Dar n'a avut nici o surpriză pentru simplul motiv că tocmai el în mare grabă i-a acordat viza și l-a făcut scăpat printr-o ușă dosnică.

Sun cuceri Hanoi fără mari greutate. Premiul pe capul lui nu fusese niciodată plătit. În 1911 Sun Yat Sen după 13 tentative infructuoase reuși să răstoarne dinastia imperială chineză. El creă re-

publica chineză. Mareșalul Tchang Kai Chek este continuatorul și vărul său. Un formidabil val omenesc a ridicat actualmente Asia și el nu va putea fi oprit. Căci sunt suficiente câteva cuvinte spuse pe un ton dulce pentru a aminti unui funcționar francez că nu poate fi trădat mai ales atunci când pentru capul său se oferă un premiu.

DUMINICA SPORTIVĂ

Sportul Studentesc a învins
P.T.T. la rugby →

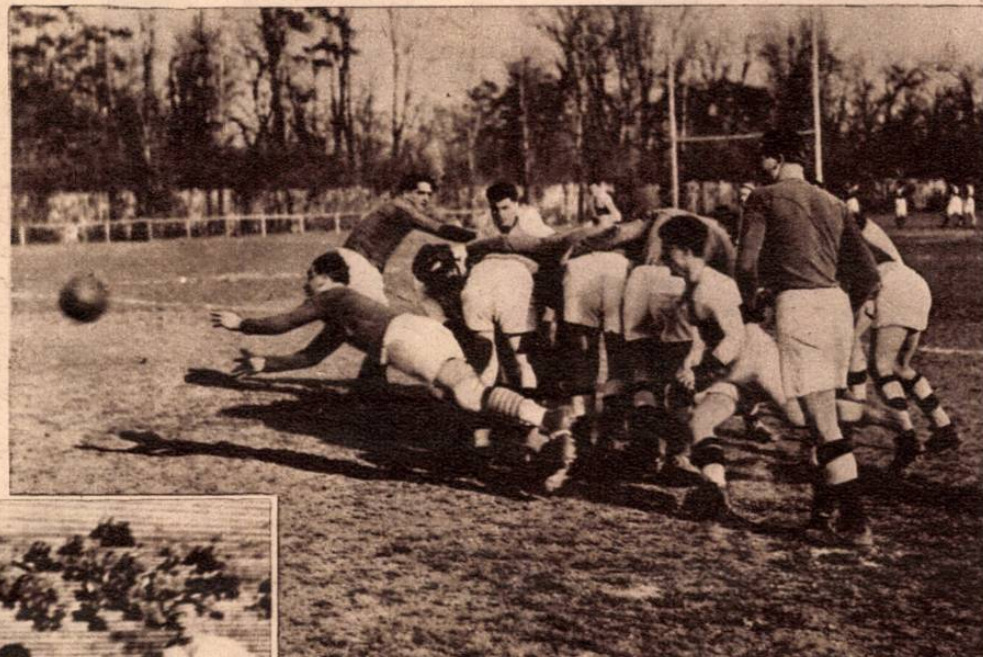
În cadrul campionatului de rugby, Sportul Studentesc a învins P.T.T. cu 9:5 (6:0). Fotografia noastră înfățișează o fază din match.

(Foto I. B.)

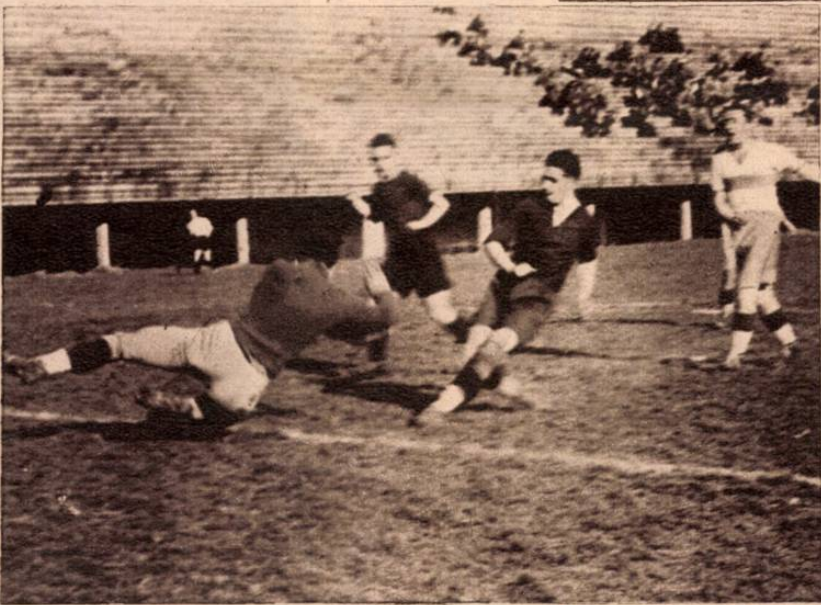
VICTORIA — UNIREA TRICOLOR 2:1

În Capitală s'a jucat în cadrul Diviziei naționale, matchul dintre Victoria (Cluj) și Unirea Tricolor (București). După o partidă, aprig disputată, primii au învins cu scorul de 2:1 (1:1). Publicăm aci două faze interesante din această partidă.

JUVENTUS - A.C.F.R. 2:0

Tot în Capitală s'a jucat matchul dintre Juventus (București) și A.C.F.R. (Brașov). Primii au învins cu 2:0 (1:0). Fotografia noastră înfățișează o fază din match.

CURSA CICLISTĂ BUCUREȘTI-PLOEȘTI →

Duminică s'a alergat prima cursă ciclistă a anului, București-Ploiești, pe o distanță de 62,200 klm. Cursa a fost câștigată de Hrenciuc. Fotografia noastră înfățișează pe concurenți la plecare.

ASTFEL DE
BUZE SUNT
TOTDEAUNA
DORITE!

Sărutul nu e un păcat - pe o gură tânără și frumoasă, o gură înfrumusețată de MICHEL. Sunt unele rouge-uri de buze, din a căror cauză buzele par uscate și crăpate; însă - cum diferă MICHEL! El menține buzele moi, ca acele ale unui copil. Tonurile delicate ale culorilor sale scoate în relief tenul Dv., adâncimea ochilor și frumusețea dinților. Rouge-ul de buze MICHEL are multe avantaje: el poate fi aplicat, în mod egal, pe buze; el dă o senzație de prospețime. Descoperiți-l Dv. înși-vă.

7 TONURI INCÂNTĂTOARE:
Blonde, Brunette, Cherry, Vivid, Capucine, Raspberry, Scarlet.
Mărimi: de lux, mare, popular.

Intrebuințați pentru completarea
ensemble-ului Dv. MICHEL:
rouge-ul de buze durabil, iar pentru
ochii Dv., cosmeticul MICHEL,
care nu ustură și este rezistent la
apă și umezeală.

Michel
rouge-ul de buze

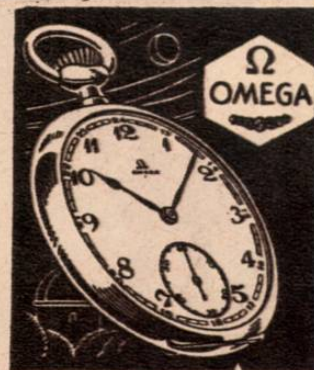
Pentru combaterea

Obezității

Iuți în fiecare dimineață „mici
doză zilnică” de

SĂRURI KRUSCHEN

Kruschen conține toate sărurile necesare organismului Dv. pentru o bună stare generală. Kruschen acționează pe cale naturală și asigură astfel eliminarea acelor toxine care sunt principala cauză a obezității. Milioanele de oameni din toate colțurile lumii, iau aceste săruri. Urmați exemplul lor și luați și Dv. în fiecare dimineață Kruschen și vă veți simți mai bine ca oricând. Flaconul mare 95 lei — cel mic 60 lei.

D-na Dr. M. Rabinovici

Boli de piele și femei, distrugerea definitivă a părului de prisos
COSMETICA

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

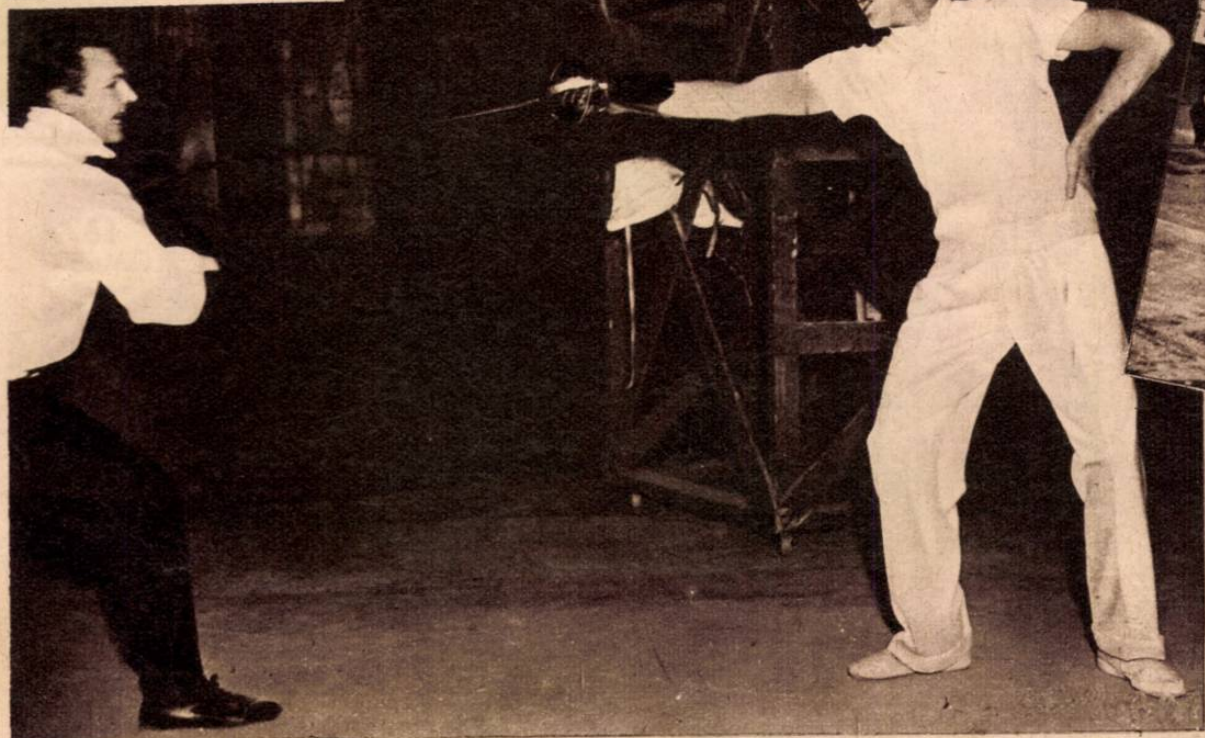
IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

ACTRIȚA CHINEZĂ ANNA MAY WONG DĂ O SERBARE PENTRU COMPATRIOȚII EI!

Celebra actriță Anna May Wong a dat la Hollywood o serbare, iar beneficiul material realizat îl va trimite compatrioților ei sărăciți depe urma conflictului cu Japonia. În fotografia noastră, Anna May Wong explică frumoasei Dorothy Lamour cum se întrebuințează renumitele bastonașe chineze pentru orez.

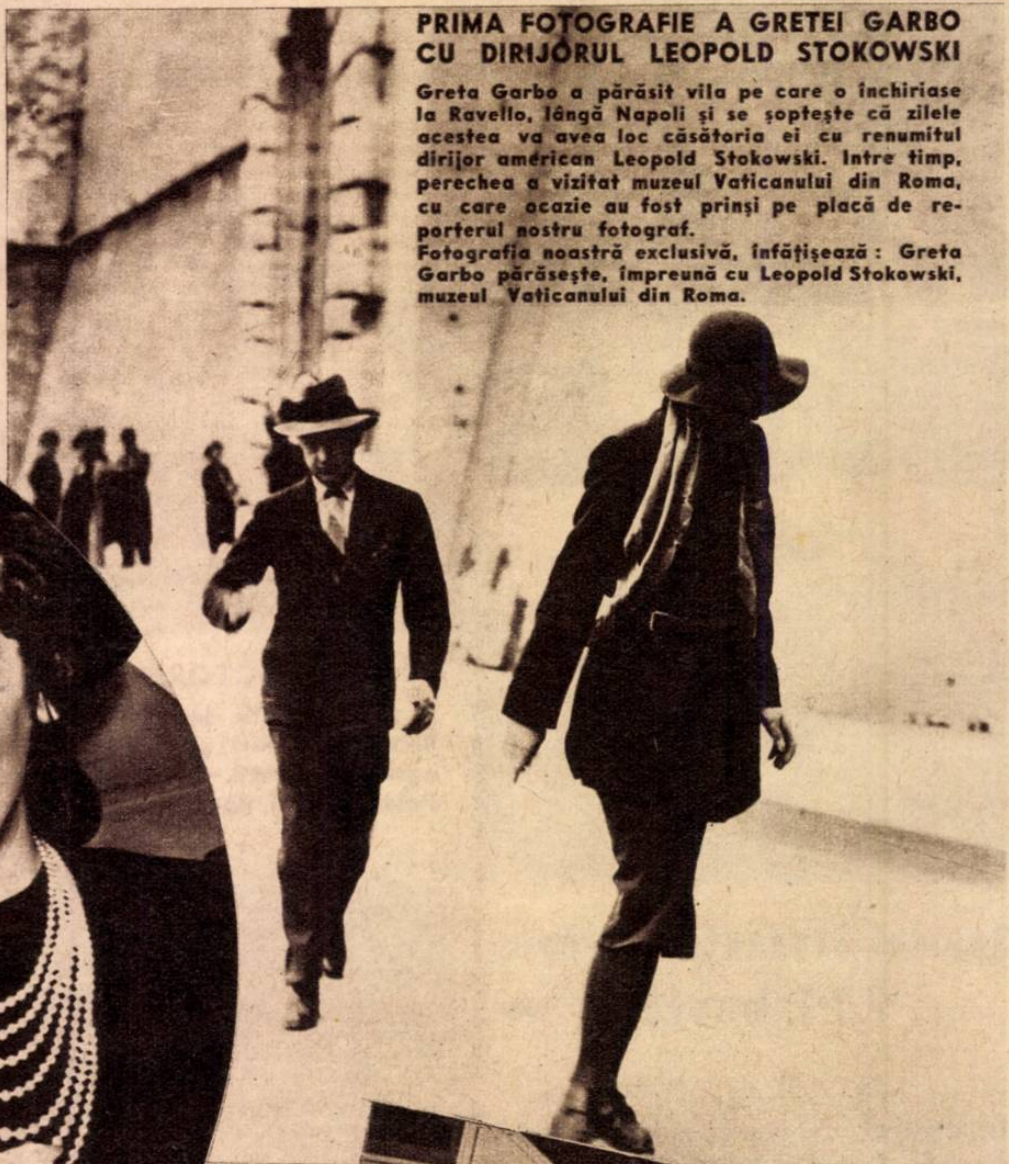

Reputatul star american Erroll Flynn face în orele libere un asiduu antrenament de scrimă, așa cum vedem în fotografia noastră. ↴

PRIMA FOTOGRAFIE A GRETEI GARBO CU DIRIJORUL LEOPOLD STOKOWSKI

Greta Garbo a părăsit vila pe care o închiriasse la Ravello, lângă Napoli și se șoptește că zilele acestea va avea loc căsătoria ei cu renumitul dirijor american Leopold Stokowski. Intre timp, perechea a vizitat muzeul Vaticanului din Roma, cu care ocazie au fost prinși pe placă de reporterul nostru fotograf. Fotografia noastră exclusivă, înfățișează: Greta Garbo părăsește, împreună cu Leopold Stokowski, muzeul Vaticanului din Roma.

EXPOZIȚIE DE MODELE PENTRU HAROLD LLOYD!

Renumitul artist american de cinema, Harold Lloyd, fiind foarte ocupat, a cerut unei case de mode din Hollywood, să-i prezinte modelele de sezon, chiar în studio; aceasta pentru a putea să-i facă o surpriză soției sale, de ziua ei. Un soț model! Fotografia noastră îl înfățișează pe Harold Lloyd (dreapta) admirând modelele prezentate de manecine.

W. E. AL. N. 586
10 APRIL 1938
10 L. 1

UN PORTRET AL
D-NEI MARY DON

J. Pontell / Tanciu
1937

SUVERANUL ALINĂ SUFERINȚELE POPORULUI SĂU

UN incendiu năpraznic a nimicit satul Dioști din județul Romanai. Gospodăriile sătenilor au fost distruse, iar bieții oameni s'au văzut rămași, peste noapte, pe drumuri. Primul cetățean al țării, și în același timp părintele ei, a înțeles durerea acelor oameni. S'a dus printre ei și prin prezența Sa acolo, le-a alinat suferința. M. S. Regele Carol II a donat din caseta

Sa particulară 250.000 lei, care se vor distribui sinistratilor.

Fotografiile, pe care le publicăm în această pagină, înfățișează pe Suveran în mijlocul sinistratilor, ascultându-le păsul. Deasemeni trei aspecte ale satului Dioști, după incendiu.

INMORMĂNTAREA LUI AL. BUZDUGAN

Contrabanda de aur, descoperită acum două săptămâni în Capitală, a avut și un aspect tragic. Domnul Al. Buzdugan, fost ministru plenipotențiar, și-a curmat firul vieții, deoarece fusese implicat în această afacere. La înmormântarea fostului ministru, care a avut loc la cimitirul Bellu, au asistat numeroși prieteni.

S'A MUTAT MINISTERUL DE INTERNE

Ministerul de Interne s'a mutat, săptămâna trecută, în Palatul Primăriei de Verde. Mutarea are titlul de provizorat, până la construirea noului Palat al Ministerului de Interne, care se va ridica pe terenul ocupat acum de vechiul local și de grădina Cărăbuș.

SERBAREA DELA ȘCOALA MILITARĂ DE GENIU

La școala militară de geniu a avut loc, săptămâna trecută, tradiționala serbare a celor 101 zile reprezentând numărul zilelor, care mai sunt până la ridicarea la gradul de sublocotenent a elevilor din ultimul an. Fotografiiile noastre înfățișează asistența urmărind festivitatea.

Pe scenă, elevii joacă revista.

Cadoul indicat pentru Sărbătorile de Paști

Un parfum modern sau o apă de Colonia fin parfumată și înviorătoare, într'un etui elegant sunt daruri deosebite. Ele vorbesc despre bunul gust și constituiesc o bucurie pentru oricine.

HUDNUT

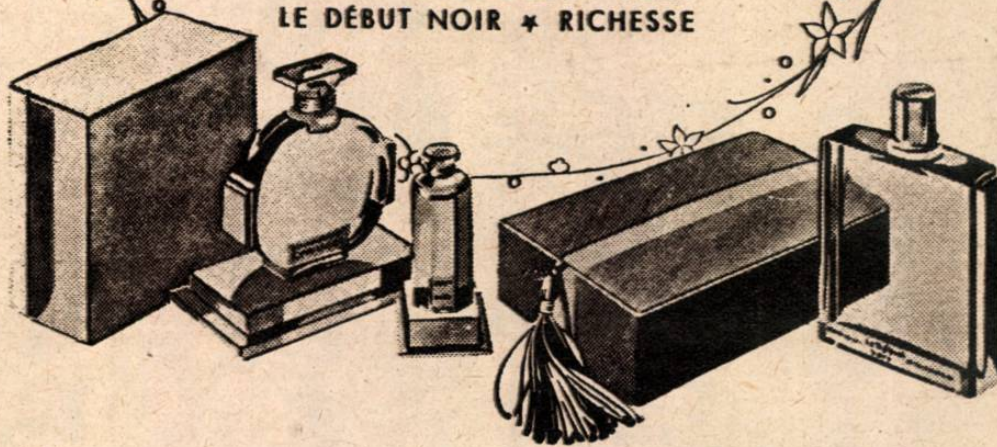
Parfumuri

APE DE COLONIA

PARFUMATE CU

GEMEY * LE DEBUT VERT

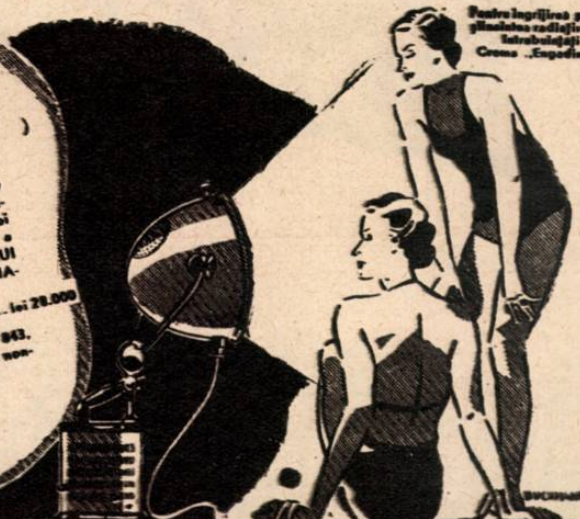
LE DEBUT NOIR * RICHESSE

**Pielea validă
are nevoie de
„SOARE DE ALTITUDINE”!**

Cât de ușor poate fi transformată o piele compășită într'una bronzată și sănătoasă! Doar 3-5 minute sub „SOARELE ARTIFICIAL de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — și după 4-8 ore simțiți efectul! Pielea, sub influența razelor ultraviolete puternice și vindecătoare, se înroșește apoi se bronzăușă iar coșurile și bușele dispar. Cine a cunoscut efectul curativ și cosmetic al „SOARELUI ARTIFICIAL de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — nu se va mai putea lipsi de el.

Preturile pentru aparate complete dela lei 4.000... lei 28.000.
Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 943, conținând 40 pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:
Industria Medico Technica S. A.

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

CITIȚI

MAGAZINUL

TINERETUL LA MUNCĂ CONSTRUCTIVĂ PENTRU RIDICAREA ȚĂRII

Tinerii premilitari lucrând la trasarea unei străzi noi.

Un grup de tineri într-o clipă de odihnă.

Tinerii premilitari se întorc dela lucru.

Bălășescu, primar și în stânga, pe dl. Locot. Răoianu, comandantul premilitarilor din Moreni.

Serviciul religios, la începerea muncii.

În primăvara aceasta, tineretul țării de la 18-21 ani, încadrat în „Instituția 'remilitară'”, a fost chemat pentru a doua oară dela înființarea „Legii muncii de folos obștesc”, să-și arate toată puterea de muncă ce are, tot elanul tinereții lui.

Pretutindeni, în aceste zile frumoase cu soare și uneori amestecate cu fulgi „zăpezii mieilor”, tineretul satelor noastre a trebuit să sacrifice 8 zile din programul activității lui, executând, spre mirarea bătrânilor, lucrări de folos obștesc, pe care aceștia erau învățați, până astăzi, să aștepte a fi executate de „stat”, fără să-și dea seama că „statul” îl formează chiar ei și cu ei noi toți laolaltă.

A fost cel mai frumos exemplu de muncă desinteresată pentru folosul comun, care săvârșindu-se regulat de aci înainte, suntem siguri că nu va trece mult și numele scumpei noastre țări, „România Mare” se va transforma, ca în vremurile străvechi, în „România Felix”.

M. S. Regele Carol II, care este inițiatorul acestei acțiuni sănătoase de ridicare a țării prin noi, are toate motivele să fie fericit, că gândul l-a fost înțeles și munca de folos obștesc a început să-și dea rezultatele dorite.

Iată acum mai jos câteva instantanee care arată cum s'a desfășurat munca de folos obștesc a tineretului din regiunea petroliferă Moreni.

D. M. CRĂCIUN-MORENI

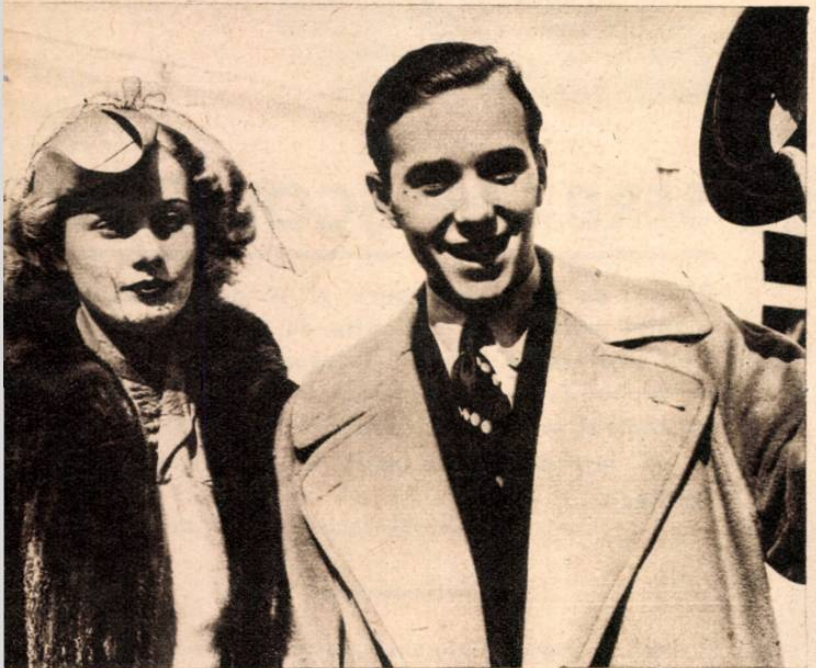

Un grup de participanți la sărbătorirea încheierii lucrărilor.

UN AVION GERMAN DOBORIT IN SPANIA!

Trupele guvernamentale spaniole au silit un avion german de bombardament al naționalistilor, să aterizeze, ciuruind-ul cu gloanțe. Echipajul a fost făcut prizonier. In aparat — un hidroavion Heinkel — s'a găsit o bombă explozibilă cuprinzând un gaz de un gen nou. Fotografia noastră înfățișează echipajul hidroavionului german, capturat în Spania. Dela stânga la dreapta (rândul de sus): Karl Hofmeister, Willy Hesse, Theodor Kovolik, Rudolf Rüker; (rândul de jos): Heinz Clavery, Jose Sepulveda (portughez), Alberto Brondi (italian), cari cu toții, se află actualmente în închisoarea din Barcelona.

DAVID HEARST A SOSIT LA LONDRA CU CEA MAI FRUMOASĂ FEMEE DIN AMERICA.

David Hearst fiul magnatului presei americane, Randolph Hearst, fiind în călătorie de nuntă cu tânăra lui soție, fosta dansatoare de cabaret, Miss Hope Chandler, a sosit la Londra. In fotografia noastră: Mr. David Hearst, în vârstă de 22 ani cu soția lui, în vârstă de 17 ani. Aceasta e considerată cea mai frumoasă femeie a Americii.

CASA DE PE CULME

Zilele acestea a apărut „Casa de pe culme”, roman de d-na Olga Monta. Autoarea, care cu volumul „Nadia” editat acum trei ani, s'a dovedit a fi o scriitoare de mari resurse și de ascuțit simț psihologic, ne dă, în „Casa de pe culme”, o carte în care urmărește, cu lux de amănunte, evoluția sufletească a eroilor ei.

„Casa de pe culme” este cartea care aduce consacrarea definitivă a d-nei Olga Monta și care o pune în prima linie a frunzașilor literaturii românești.

Cartea aceasta a apărut în editura „Adeverul”.

Motto: Când mă cule și când mă scol.
Imi spăl gura cu ODOL!

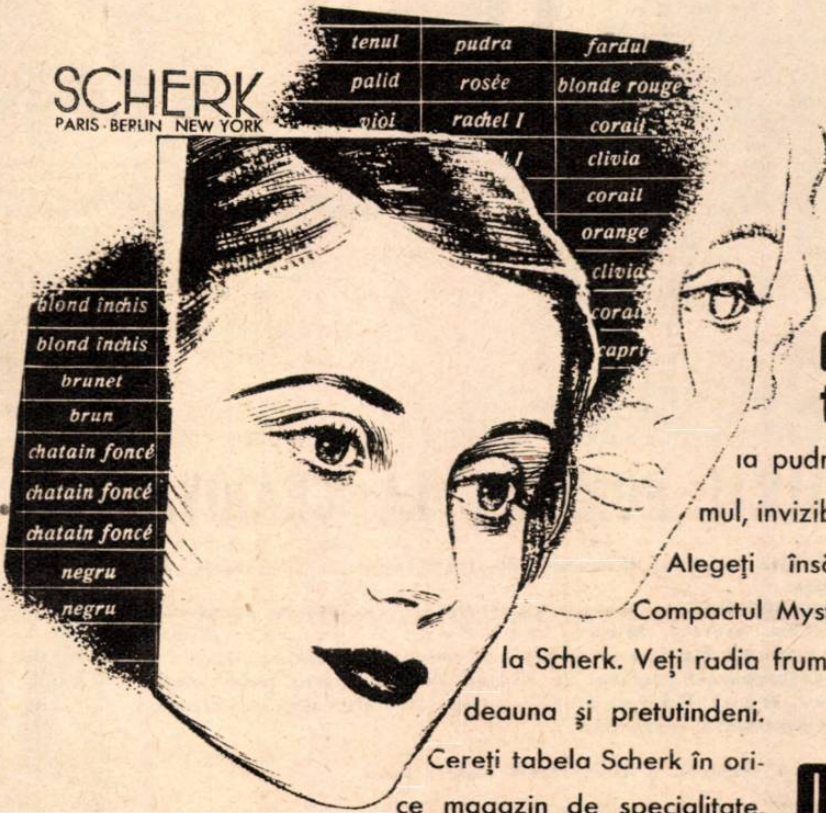
O gură surăzătoare înfrumusețează și întinereste obrazul fiecărei femei, făcându-l atrăgător și fermecător. Fiecare femeie își poate menține această tinerețe până la adânci bătrâneți, îngrijindu-și gura și dinții, menținându-i sănătoși. Îngrijirea perfectă a gurii și dinților se face întrebuițând ODOL.

Odol

„Aroma proaspătă a gurii Dv.

o dobândiți numai întrebuițând Odol”.

SCHERK
PARIS - BERLIN - NEW YORK

blond închis
blond închis
brunet
brun
chatain foncé
chatain foncé
chatain foncé
negru
negru

tenul
pallid
violet
pudra
rosée
rachel I
fardul
blonde rouge
corail
clivia
corail
orange
clivia
corail
capri

Cine dorește frumusețe

ia pudra Mystikum, fină ca ațelul, invizibilă și splendid parfumată. Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabela Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.

Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

**pudra
Mystikum**
Compactul Mystikum (Fard)

M. S. REGELE IN OLTENIA

Miercuri după amiază, însoțit de dl. Ministru Armand Călinescu, M. S. Regele Carol II a vizitat câteva regiuni din județul Dolj și Romanați, sinistrate în ultimul timp de incendii.

Majestatea Sa a binevoit să acorde un puternic sprijin material locuitorilor păgubiți. Cu această ocazie, la înapoiere, Majestatea Sa atrecut și prin orașul Craiova. A vizitat parcul, strandul dela Jiu, Uzina electrică, unde se fac reparații radicale, sub supravegherea d-lui Ing. Neguș, Palatul de Justiție și Liceul Militar.

Pe tot parcursul a fost întâmpinat de bucurioasa surprindere a cetățenilor, uimiți că-și pot vedea Suveranul cu atâta ușurință și atât de neașteptat.

C. P.

Foto Krauss

M. S. Regele și d-nii: ministru Armand Călinescu, Col. R. Dimitriu, prefectul județului Dolj, Constăncioară, chestorul poliției, primar Al. Hagi Gheorghe, col. Bădescu, șef de stat major al Corp. I armată, coborînd scările Prefecturii.

M. S. Regele și d-nii: magistrat Al. Hagi Gheorghe, primarul Craiovei, Armand Călinescu, ministru de interne, Col. R. Dimitriu și maior Dobrea, în fața Uzinei electrice.

SERBAREA SĂDIRII POMILOR LA CRAIOVA

Unitățile de străjeri și străjerițe ale școalelor secundare din localitate, au sărbătorit, în ziua de 2 Aprilie, sădirea pomilor.

Au asistat toate autoritățile administrative, școlare și străjerești, în frunte cu d-nii: Colonel Romulus Dimitriu, prefect, Magistrat Hagi Gheorghe, primar delegat al municipiului, Profesor N. Balaban, directorul colegiului național „Carol I”, Profesor Brădețeanu, comandantul Legiunii de străjeri și un numeros public civil. Cu această ocazie dl. Primar Hagi Gheorghe, în numele administrației municipale, a donat Lunca Mofleni străjerilor și străjerițelor.

În Lunca Mofleni, de lângă Craiova, străjerii și străjerițele sădesc pomi.

Domnul magistrat Hagi Gheorghe, primarul orașului Craiova, aduce la cunoștința celor adunați donația administrației municipale.

SERBARE ȘCOLARĂ

Dirijați cu multă pricepere și sârguință, elevii școlii primare de aplicație de sub conducerea d-lui profesor I. Popescu-Teiușanu, au prezentat pe scena Teatrului Național o reușită serbare. Au recitat versuri, au executat dansuri naționale și au interpretat cu mult talent piesa „Ivan Turbincă”.

(Fotografii Chaland, Kauss, Ceanovici).

Dl. Prof. I. Popescu-Teiușanu, directorul școlii, rostind cuvântul de deschidere.

Scenă din piesa „Ivan Turbincă”.

DUMINICA SPORTIVĂ

F. C. RAPID - C. A. O.

În cadrul Diviziei naționale s'a disputat Duminică în Capitală, matchul dintre F. C. Rapid-București și C. A. O.-Oradea. Primii au câștigat cu scorul de 3:1.

Publicăm două faze din match.

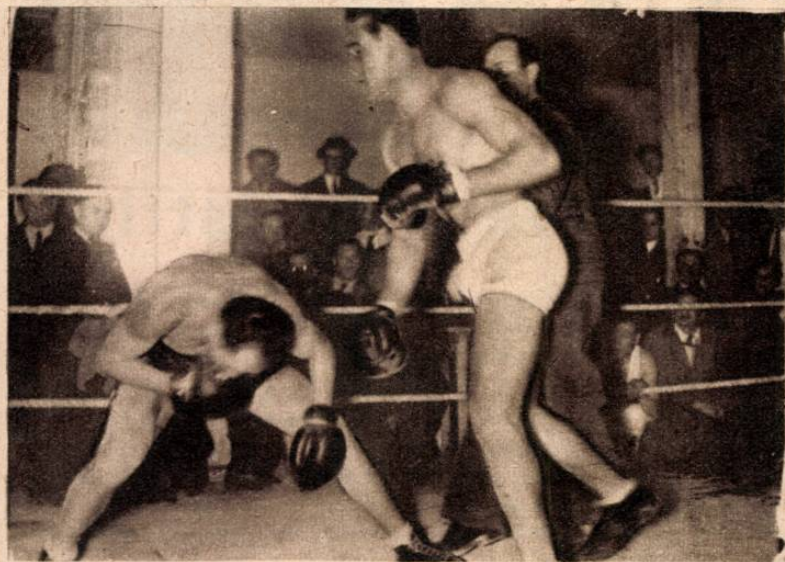
Inaugurarea stagiunii la Băneasa

Duminică a avut loc pe hipodromul Băneasa, inaugurarea sezonului de primăvară. Un public numeros a asistat la reuniune.

Fotografiile noastre înfățișează:

O vedere asupra tribunelor.

Danciu (Cuțulean), câștigătorul premiului „Dunărea”.

ILIE PETRESCU, CAMPION NAȚIONAL

Campionatul național de box la toate categoriile, disputat între Vasile Șerbănescu și Ilie Petrescu, a fost câștigat de acesta din urmă, care a dobândit în același timp și titlul național, la toate categoriile.

TENORUL C. ANTONIU

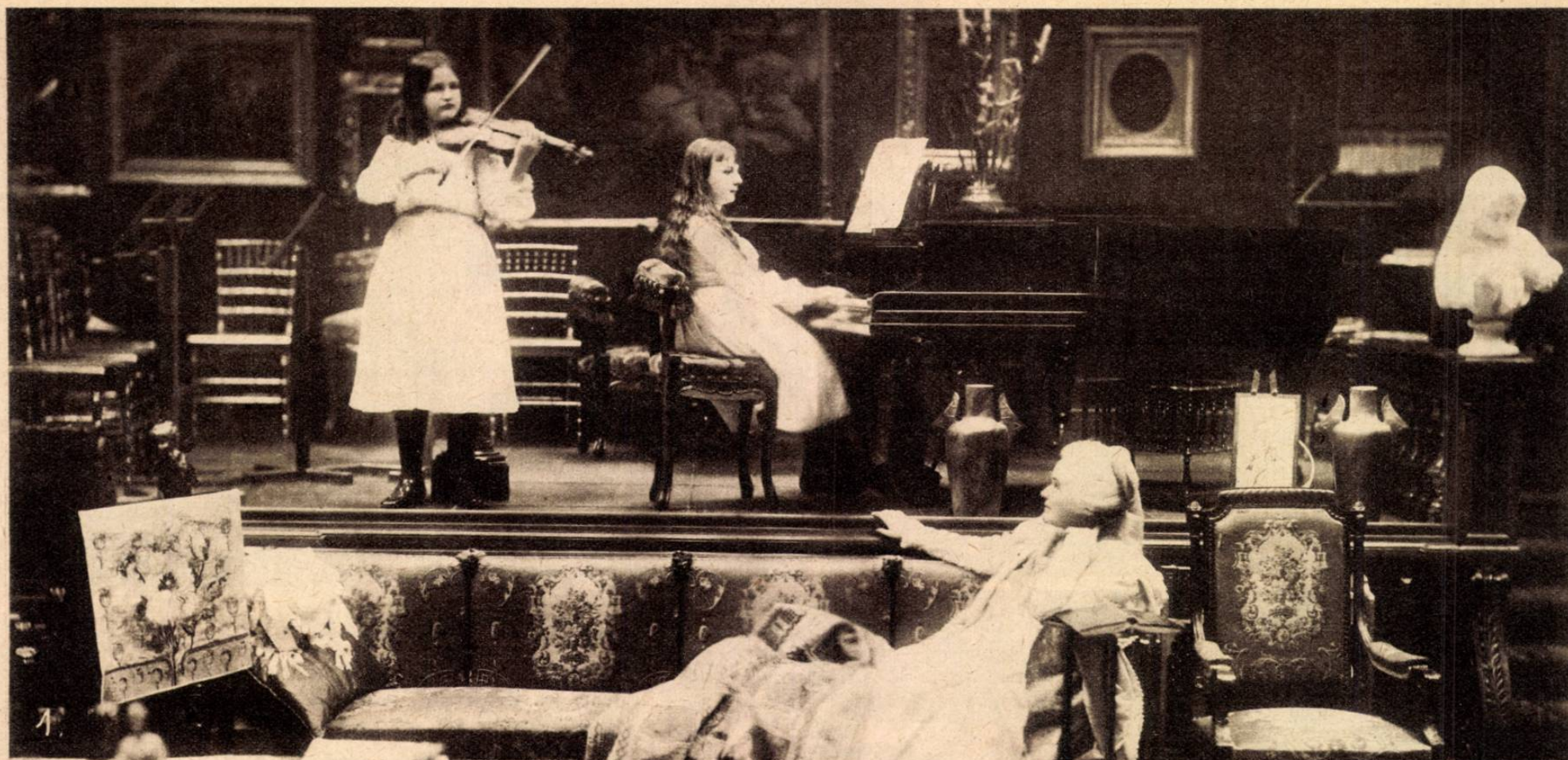
obține un frumos succes la restaurantul „Rumanea” din Praga, unde cântă muzică românească.

dimineata

si seara

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINTI

RĂSFOIND PAGINILE TIMPULUI

CARMEN SYLVA ȘI COPIII

Câteva amintiri despre zâna ocrotitoare a artiștilor

PE vremea marelui războiu, când dușmanul se făcea stăpân în cetatea lui Bucur, rămânea zălog, la Cotroceni, un vlăstar regesc. Micul mormânt, din grădina palatului, al principelui Mircea, devenea un simbol al sacrificiului, amintind trecutul neamului nostru, fiind un protest mut dar hotărât pentru prezent, și în același timp o cheazăie pentru viitor. Totuși, micul principe nu era singur. În apropierea lui se mai afla un alt mormânt, pe care generația tânără l-a uitat: acela al principesei Maria a României, unicul copil al celei dintâi regine a României. Comemorarea dela radio a Carmen Sylvei, din săptămâna trecută, coincide cu ziua când sufletul copilului ei a fost chemat la Dumnezeu. S'a stins, în prima zi după Paști, la vârsta de trei ani și jumătate, spunând: „mă culc să dorm“...

A fost o lovitură catastrofală pentru tinerii Suverani.

„Religia copilei noastre, limba pe care o vorbea ea, au căpătat pentru noi, o nouă consacrare, căci fiecare cuvânt românesc va fi, pentru noi un ecou al acelui glas, pe care nu-l vom mai putea auzi niciodată, de azi înainte, pe pământ!...”

Scria Domnitorul lui Ion Brătianu.

CARMEN SYLVA ȘI COPIII

Regina a rămas toată viața ei nemângăiată, cu o dragoste nețărmurită pentru copiii țării. Uneori îi plăcea să-i adune la palat, în număr cât mai mare, organizând mici petreceri. Apoi se așeza în capul unei mese lungi, înconjurată de micii ei musafiri.

Erau momente pline de expansiune. Ai fi zis că este și ea o copilă. Sau făcea pe bunica și căuta să-i amuze, spunându-le povești improvizate chiar în clipele acelea.

ZORI TRISTE

Printr-o ciudată hotărâre a soartei, Carmen Sylva

n'a avut o copilărie senină. În anii tinereții părinților ei, în urma congresului din Viena, principatul de Wied fusese împărțit între Prusia și ducatul de Nassau, prinții de Wied fiind siliți să părăsească luxosul lor castel seniorial.

Principele Herman, tatăl Carmen Sylvei, și chiar mama ei, princesa Maria, fuseseră crescuți foarte simplu și înțelegeau să dea o educație severă și copilei lor. Foarte vioaie, în primii ei ani, Principesa Elisabeta — poreclită în familie: „Vârtej“, nu era înțeleasă de guvernantele pedante. Acestea o pedepseau pe nedrept, legând-o de picioare și expunând-o pe un scaun, așezată într'un fel de sac, s'au punând-o să ceară iertare pentru vine închipuite de dănele.

Carmen Sylva păstrase penibile amintiri din copilărie. Măritându-se și devenind mamă, își dădea osteneala să ferească pe copila ei de asemenea sfâșieri sufletești, cari lasă urme pentru întreaga viață. Totuși era sortit ca instinctul ei matern să-i dea lovitura cea mai mare.

ACUM TREIZECI DE ANI

Fotografia, reproducă de noi, reprezintă podiumul salonului de muzică al Carmen Sylvei, care se afla la palatul regal din Calea Victoriei.

Suverana ascultă pe mica pianistă Aurelia Cionca și pe violonista Stefy Geyer, care tocmai dăduse un concert la Ateneu.

Precocile artiste execută o sonată de Beethoven, compozitor pe care Carmen Sylva îl îndumnezeia, fiind ea însăși o excelentă pianistă și sensibilă mânătoare a clapelor de orgă.

1. Carmen Sylva ascultă concertând pe copiii precoci: Aurelia Cionca și Stefy Geyer.

2. Regele Carol I și Regina Elisabeta.

3. Principesa Elisabeta de Wied, la 21 de ani.

Comemorarea dela Radio a fost binevenită, ea corespunzând unei cerințe sufletești a acestora, care nu vor uita niciodată pe ocrotitoarea artiștilor, zâna care răspândea în jurul ei bunătațe, seninătate și avânt spre ideal.

ALEX. F. MIHAIL

PRĂBUȘIREA UNUI IMPERIU

DEABIA AZI INCEP SĂ SE CUNOASCĂ MULTE TAINE ALE HOFBURG-ULUI VIENEZ

IN articolul trecut, am descris cum tânăra împărăteasă Elisabeta a Austriei, care nu împlinise încă 17 ani, era jucăria matroanelor dela palat, cari o speriau cu poveștile lor lugubre despre „Dama albă”.

Era târziu seara. Împărăteasa se culcase, dar nu dormea încă. Cu glasul ei monoton și tăgănat, doamna de onoare urma să istorisească mai departe diferitele nenorociri ale Habsburgilor, cari văzuseră fantoma. La un moment dat, tânăra împărăteasă, înfiorată și obosită de cele ce auzise, îi porunci să se retragă.

Zorile nu se iviseră încă și un strigăt pătrunzător răsună din camera de culcare a împărătesei. Tânăra femeie, cuprinsă de spaimă, se agăță de brațele servitoarelor ei. Fusesse vizitată de „Dama albă”.

Împăratul încrunță sprâncenile aflând despre această întâmplare. De bună seamă că nervii împărătesei nu erau în bună stare.

O CĂLĂTORIE ÎN BOEMIA

Avu loc o consfătuire cu ministrul Bach.

Acesta propuse o călătorie în Boemia.

Va fi o reculegere chiar pentru tânărul suveran. Poate că această călătorie va aduce foloase și împărăției.

Elisabeta era nerăbdătoare să se vadă la drum. Făcându-și pregătirile de plecare, simțea bucuria firească a copilului, căruia i se dă o jucărie nouă. Toate o încântau, peisagiile, severa frumusețe a Carpaților și țărani, cari cântau și salutau zâmbitori, având o înfățișare mucalită în costumele lor locale.

Chiar Cehii, la Praga, se întrecuseră să cinstească, cum se cuvine, perechea imperială.

Elisabeta se apleca într'una, mișcând mânuțele ei subțiri și fine, ca să răspundă cu drag salutarilor

O fotografie a prințului moștenitor Rudolf, la vârsta de 4 ani.

lor. Ori unde se arăta, noua împărăteasă cucerea inimile poporului.

Elisabeta habar n'avea de ambițiile politice ale Cehilor. Și nimeni nu-și dăduse osteneala s'o puie în cunoștință. Călătoria suveranilor se asemana cu o paradă. Dacă populația avea simțiminte ascunse de pică, sau numai nemulțumiri latente, vizitatorii imperiali nu-și puteau da seama.

Nici Franz Iosef nu știa mult mai mult decât Elisabeta.

Știrile, pe care le primea dela sfetnicii lui și dela ministrul Bach, erau

totdeauna în favoarea Tronului. Împăratul nu se punea niciodată în legătură cu poporul. Urechile lui erau ocrotite cu îngrijire împotriva veștilor turburătoare.

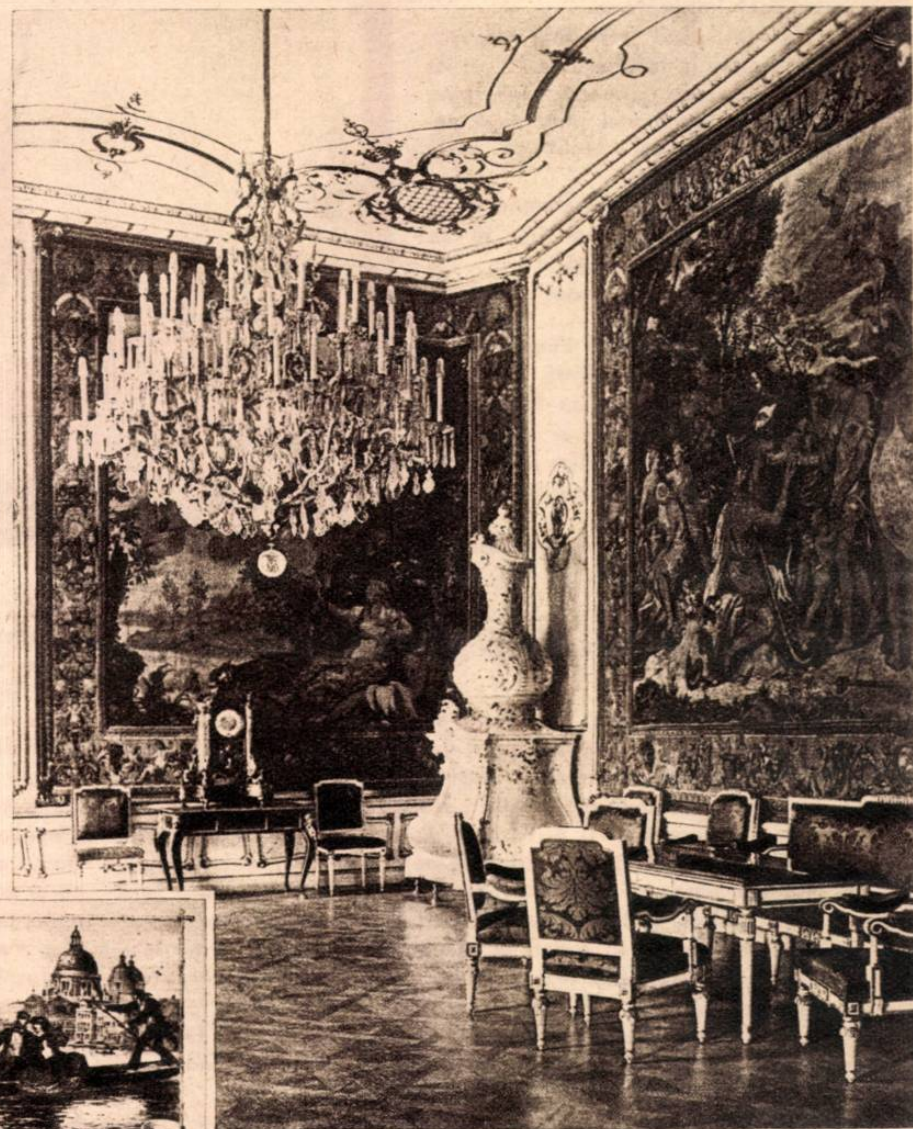
Elisabeta, în urma acestei călătorii, se simți mult mai întremată, mai hotărâtă și mai resemnată să-și îndeplinească îndatoririle ei de împărăteasă.

„CONCORDATUL”

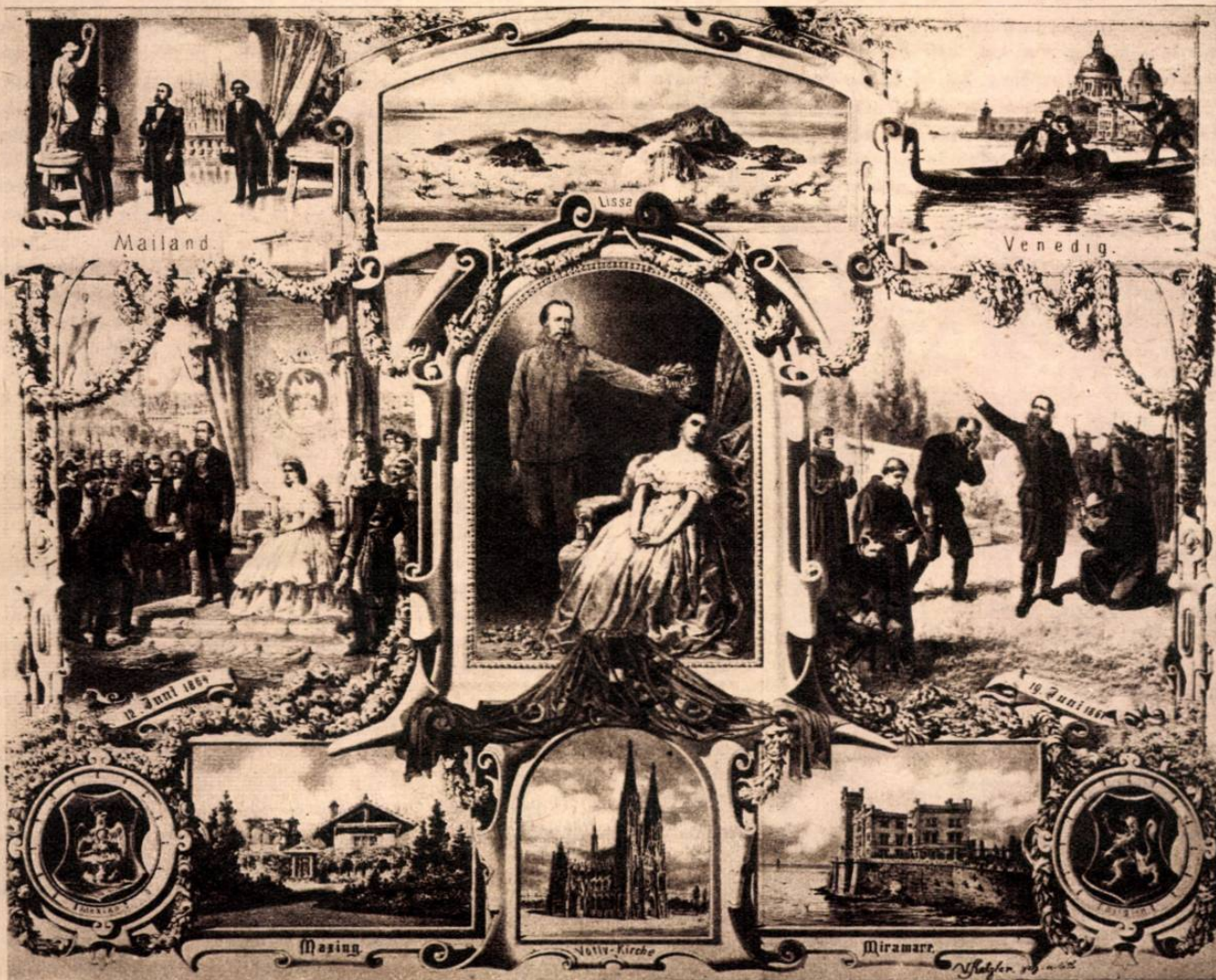
Ziua de 18 August 1855, a 25-a aniversare a nașterii lui Franz Iosef, fu sărbătorită cu mare alaiu în toată țara.

În această zi mare, împăratul a semnat Concordatul. Gestul acesta însemna o izbândă atât pentru arhiducesa Sofia, mama împăratului; cât și pentru cardinalul Rauscher, Metternich, Bach și întregul partid catolic.

Prin acest act, împăratul renunța la toate drepturile sale de a interveni în afacerile eclesiastice ale imperiului, iar preoții catolici căpătau o deosebită importanță și putere.

Camera gobelinului la Hofburg în Viena.

În jocul acesta, de șah politic, oamenii timpului se serveau de rege ca de un pion. Îl mutau de ici colo, după interesele lor respective, dar totdeauna în așa fel ca împăratul să creadă că dela el pornește inițiativa politicii, pe care se mulțumeau s'o afirme.

Mâna diriguitoare a Sofiei purta, nevăzută, mânușa de fier. Dela naștere și până la logodna lui, Franz Iosef nu scăpase niciodată de sub autoritatea mamei sale.

Numai atunci când o alesese de mireasă pe Sisi, numai atunci descoperise într'insul bucuria independenței. Acest gest a fost o înfrângere pentru Sofia, ceea ce o înverșună și mai mult împotriva Elisabetei.

Dar așa zisul spirit de independență al împăratului a fost de scurtă durată. Prin semnarea Concordatului, se împlinea una din cele mai mari dorinți ale Sofiei. Pentru prima dată, de când se căsătorise Franz Iosef, el se alia cu mama sa împotriva tinerei sale soții.

Împăratul trebui să recunoască „dreptatea” mamei lui, care susținea că „Elisabeta este o ființă ciudată”.

Totuși, cu toate uneltirile Sofiei, Franz Iosef ar fi iertat împărătesei greșelile ei tinerești: încăpățănarea de a se plimba singură pe stradă, disprețul ei pentru mânuși la

Tablou înfățișând marea putere a Curții imperiale habsburgice. Tabloul a fost făcut cu prilejul împușcării împăratului Maximilian în Mexic. Scena împușcării este înfățișată în tablou (dreapta mijloc).

măsele de gală și originalitatea față de toate convențiile sociale.

Dar acum intervenise ceva nou care nu putea trece sub tăcere. Împărăteasa nu voia să se ducă la biserică, decât atunci când avea poftă. Renunțase cu încăpățănare să se spovedească și să se împărtășească, după cum porunceau vechile datini dela Curte. Franz Iosef făgădui mamei sale că va lua o atitudine serioasă în chestia aceasta.

Când aduse vorba despre asta, vorbind cu Elisabeta, ea îi răspunse foarte liniștit dar cu glas hotărât:

— „Asta mă privește pe mine, Franz”.

— Dar bine, Sisi, vorbești ca un copil. Doar nu ești o persoană particulară... Nici tu, nici eu n'avem căderea de a face toate după gustul nostru... Apoi adăogă cu blândețe: „Sisi, ți-o cer ca un dar de ziua mea”.

— „Ei bine, Franz, îți făgăduiesc că-ți voi îndeplini dorința”.

PRIMUL COPIL

Mica Sofia — primul vlăstar imperial la Hofburgul din Viena — era o copilă delicată, cu bucle mătăsoase aurii, cu gene lungi, cu guri trandafirie și cu un trupșor sănătos și rotunțor. Elisabeta se ruga de soacra ei, ca s'o lase să-și alăpteze ea singură copilul cu toate că eticheta spaniolă interzicea lucrul acesta unei împărătese.

— „S'a mai auzit vreodată să vorbească cineva în felul acesta?!” — izbucni arhiducesa. „Drept să-ți spun, Elisabeto, te porți mai mult ca o nevastă de croitoraș, decât ca soția unui mare împărat”.

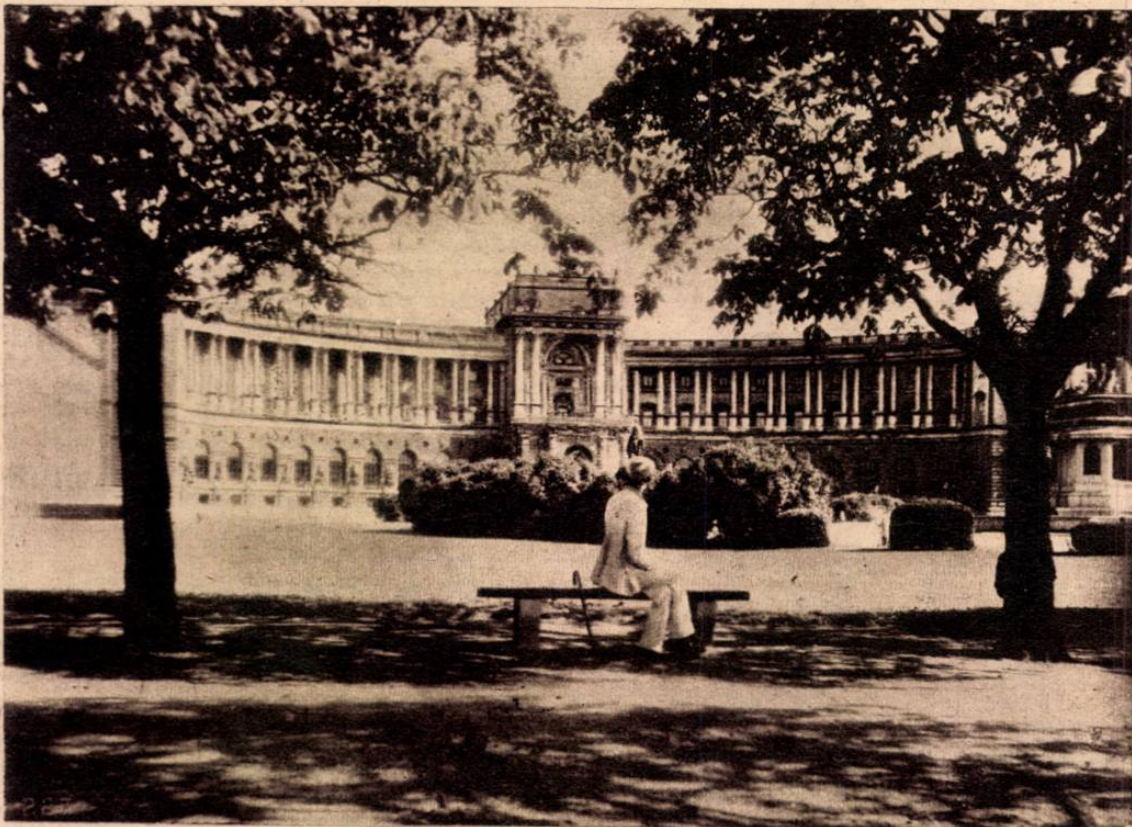
— „Măcar de-ar fi vrut Dumnezeu să fi fost femeia unui croitor. Dar să mă fi simțit cel puțin fericită!” Sofia se cruci în fața unui astfel de răspuns năstrușnic.

De astă dată străduința Elisabetei de a-și impune voința fu tăiată scurt. Ca de poruncă, sosi doica fetiței, însoțită de o bonă și de o cameristă. O scenă în fața servitorilor nu-și avea rostul. Cele cinci femei se întreținură cu banalități.

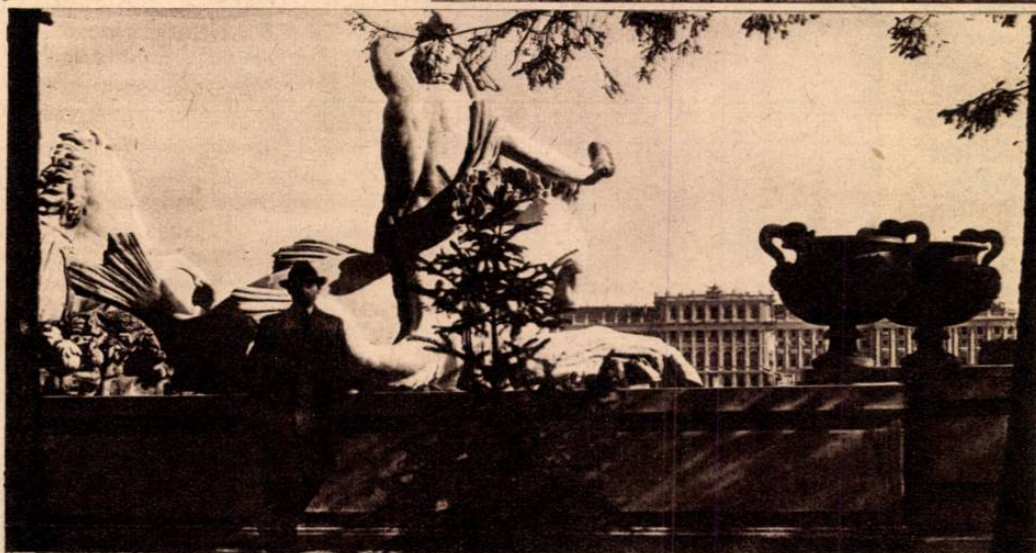
La sfârșit, tânăra mamă rămase singură și cu inima rănită.

CUMPARĂTURI PRIN ORAȘ

Îmbrăcată într-o rochiță de stradă, se duse să facă o plimbare pe Kärntnerstrasse, grăbindu-și pașii de îndată ce o saluta cineva. Apoi intră într-o prăvălie ca să-și cumpere niște parfum și-l luă cu dânsa, frumos împachetat, așa cum obișnuia să facă la München. Mai alesese și niște ciorapi, o bonețică pentru mica Sofia și o pipă care părea potrivită pentru tatăl ei, ducele Max. Cu îmbrăcămintea ei modestă, semăna atât de bine cu o fată oarecare, simplă și frumușică, că mulți n'o recunoșteau. La întoarcere, intră în palat cu pachetele în mână și nu lăsă să i le ia nici unul, deși mai mulți lachei săriseră să o servească. În apartamentele ei personale, despachetă cu plăcere cumpărăturile, încercând parfumul, cum ar fi făcut orice fată de vârsta ei, cu ochii și obraji înșuflețiți și cu inima bătându-i de bucurie naivă.

Grădina palatului Schönnbrunn unde sburdă împărăteasa „Sissy”.

În parcul castelului Schönnbrunn.

ÎN ODAIA COPERILOR

Bonețica cea frumoasă o duse în camera copilului. Nu trebuia să facă zgomot: mititica dormea. Se aplecă asupra leagănului înecat în dantele.

Ce parfumat, ce dulce era pușorul ei!

Plină de grije și de duioșie, își petrecu brațul sub trupșorul mititel și călduț, apropiindu-și copilul de sân.

Cu aceeași grije, se așeză pe un scaun fără a trezi fetița. Rămase așa, privind-o cu un surâs trist și duios.

Doica se simțea cam stingherită. Se temea de bătrâna Sofia, care ar fi rămas scandalizată în fața unei astfel de priveliști nemaipomenite.

Nu știa ce are de făcut. Să alerge și s'o înștiințeze că Majestatea Sa își luase copilul în brațe?... Dar, chiar în clipa următoare, apărură și Sofia.

— „Ce se petrece aci?” — întrebă ea furioasă, — „Parcă ne-am înțeles în privința asta...”

— „Ocupă-te de afacerile d-tale!” — îi răspunse Elisabeta cu liniște. — „E vorba de copilul meu...”

Mica Sofia se trezi din somn. Avea aerul mirat și începu să țipe, cât o ținea gura.

Tot apartamentul se puse în mișcare. Toată lumea era în fierbere pentru că o împărăteasă se umilise într-atât, ca să intre în camera copilului ei, să scoată pruncul regal din leagăn, să-l fie în brațe, și — oroare — să-l pue chiar la sân ca orice mamă de rând. Mai ales arhiducesa Sofia tuna și fulgera. Bineînțeles, toată Curtea, pătrunsă de eticheta rigidă, fu de partea mamei împăratului.

— La ce te-ai fi putut aștepta dela „Perla din Posenhofen?”

Totuși, tânăra împărăteasă, nesocotind artificialitatea și

snobismul, dela Curte, reușise să-l facă mai uman și pe Franz Iosef, care începuse să se poarte mai blând cu supușii lui, bănuindu-și de ideile revoluționare. În privința asta, Elisabeta a rămas înscrisă în istorie, ca o pildă vie de ceea ce poate face o femeie, pentru binele obștesc, prin puterea pe care ar exercita-o asupra bărbatului.

O CĂLĂTORIE ÎN ITALIA

Dar o adevărată victorie politică a raportat împărăteasa Elisabeta în Italia. Pe vremea aceea, punctele cele mai vulnerabile ale puterii habsburgice erau Veneția și Lombardia.

Lombardia se compunea din vechile ducate de Milano și de Mantua, posesiuni devenite austriace, din timpul războiului pentru succesiunea Spaniei. Veneția, care ajunsese o cetate a Habsburgilor după pacea dela Campo Formio, era din nou revendicată de Italieni, în urma căderii lui Napoleon. Orașul, în întregime italianesc, nu mai voia să poarte jugul străin. De nouă ani, era teatrul numeroaselor răscoale, a represiunilor nu mai puțin numeroase. Venise momentul să se ia o hotărâre. Într-o bună dimineață, Franz Iosef intră în budoarul Elisabetei ca s'o întrebe dacă era dispusă să facă o călătorie în Italia.

— „Când? Chiar acum? Plecăm îndată?”

— „Da, scumpa mea. Și vom lipsi mai multe luni”.

— Ah... mni multe luni? Și fetița mea?... Dar de vreme ce mi se interzice s'o alăptez și n'am voie nici măcar s'o văd când vreau, ce ar putea să mă mai reție aci?... Deci... hai să plecăm, să plecăm departe, acum, numaidecât!

„De când doresc o călătorie în Italia!” Timp de cinci luni, Elisabeta avea să se bucure de libertate, departe de arhiducesa Sofia. Amicii lor erau încredințați că această călătorie va fi un mijloc de apropiere între cei doi soți împărătești.

Franz Iosef spunea că vor petrece o a doua lună de miere. Și într'adevăr, departe de înrăuirile Sofiei, el deveni

Noul „Hofburg” din Viena.

față de Elisabeta cel mai dragut dintre sofi. Viața renăscu pentru dânsul plină de farmec.

UN PREFECT DE POLIȚIE PREA ZELOS

Totuși, în Italia împărăteasa a fost surprinsă neplăcut de starea lucrurilor de acolo.

Întâia dată, când se duseră la teatru, fură martorii unei scene penibile, provocată de un prea zeles prefect de poliție.

Acesta făcea pe grozavul, cerând, cu pistolul în mână, ca toate persoanele din aristocrația italiană, aflătoare prin loji, să se scoale în picioare, când se va cânta imnul național austriac. Prefectul era mândru de isprava lui, încredințat că făcuse o mare plăcere tinerilor suverani.

Mai postase de fiecare parte a scenei, niște croați de gardă, cu puștile la umăr.

Împărăteasa auzise spunându-se că oamenii din garda croată se purtau, în Italia, ca niște brute.

Dar de astădată avea prilejul să-i vadă la lucru.

Ca să-și arate disprețul lor, pentru tot ce era italian, scui-pau într-una și-și suflau nasul zgomotos pe scândurile scenei.

Împărăteasa mai află despre confiscarea averilor unor vechi și nobile familii italienești și așa mai departe.

Franz Iosef era făcut răspunzător pentru brutalitatea, stupiditatea și nedreptatea stăpânirii austriace în Lombardo-Veneția.

IMPĂRATUL DE PAIE

Era o învinuire cu totul nedreaptă. Adevăratul vinovat era Radetzky, influențat de Sofia, mama suveranului. De partea ei era o pleiadă întreagă de bărbați de stat, cari aprobau această politică de oprire.

Franz Iosef, împăratul de paie, se mulțumea doar să semneze condamnările la moarte, precum și ordinele de torturare, confiscările de bunuri și așa mai departe, fără să-și dea seama de reala lor importanță.

Pentru el, punerea semnăturii echivala cu o lucrare de artă. Nu era nicio mirare, că trebuia să se scoale la 4 dimineața pentru a migăli atâtea semnături pe diferite acte fără nicio importanță, pe cari ținea să le revadă personal, printre cari se strecurau și condamnările la moarte precum și deciziile de persecutare a patrioților italieni.

Nu era nicio mirare că era atât de urât de supușii săi.

În articolul viitor vom continua să povestim evenimentele petrecute la Curtea imperială din Viena după nașterea prințului Rudolf, acel nefericit moștenitor al tronului, ursit să-și găsească moartea într-o tainică și dramatică întâmplare, petrecută la castelul din Mayerling, mister nedeslușit încă, nici până în zilele noastre.

M.

VÂNĂTOARE MODERNĂ CU ȘOIMI, ÎN ITALIA

În Italia se mai obișnuiesc și astăzi vânătorile cu șoimi — la fel ca în evul mediu. Vânătorul își duce în automobil șoimii, al căror cap este acoperit cu bonete de piele, spre a nu se repezi singuri în văzduh. Ajunși la locul vânătoarei, păsările de pradă sunt osmuite depe mâna înmănușată a stăpânului, asupra prăzii, pe care o aduc, neatinsă vânătorului. Drept răsplătă primesc unul din animalele ucise. În fotografia noastră, un vânător italian cu doi șoimi pe braț.

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe 1 iunie Aprilie. —

160 pagini 25 lei.

NOUL MINISTRU AL APĂRĂRII NAȚIONALE

CA întotdeauna și azi, vremurile noi cer oameni noi. Noul guvern, deci, de sub Președinția I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, în noua sa alcătuire nu numai că este format din elemente de valoare, dar are alături de el oameni despre care cu drept cuvânt se poate spune că s'au sacrificat și și-au lăsat anii și tinerețea, fie pe câmpul de luptă, fie pe ogorul muncii ori unde țara și datoria i-a chemat.

Între toți aceștia, numele d-nului General Gheorghe Argeșeanu — eroul, fratele și părintele soldaților și părinților noștri, din timpul războiului mondial — strălucește ca o nouă minune.

Nu găsim cuvinte de laudă să preamărim gestul și alegerea fericită pe care M. S. Regele a făcut-o, aducând în fruntea armatei pe unul din cei mai încercați și mai iubiți ofițeri de azi.

Departamentul Apărării Naționale, prin prezența domnului General de divizie Gheorghe Argeșeanu, câștigă un prestigiu enorm. Cei cari nu l-au cunoscut pe acest OM și soldat, cei care s'au născut după război trebuie să afle că Generalul Argeșeanu este ofițerul care în 1916 și 1918, a condus cu o deosebită distincție trupele care au luptat la Flămânda și Predeal.

Un caracter de bronz, simplu, îmbrăcând la nevoie mantaua ruptă a camaradului său, caporal sau sergent, dar stând neclintit, acolo unde focul era mai aprig, Generalul Argeșeanu și-a împărțit frățeste, cu soldații săi, ultima bucătică de pâine, uneori răbdând el pentru a nu-și vedea luptătorii suferind.

Model de ofițer, încă din primii ani când a pășit, în cariera de militar, ca elev al școlii de cavalerie, ministrul de astăzi al Apărării Naționale, judecătorul aspru al celor care și-au uitat pentru o clipă datoria dar fratele bun al țărânului, care a îndurat totdeauna, eroic, tot până la sfârșit, Domnul General Argeșeanu și-a făcut un crez din datoria și iubirea de pământ. Noul nostru ministru al Apărării Naționale este tot ce are astăzi armata mai de elită. Demn, simplu, dar cu puteri mari de muncă, cu rațiunea unui înalt dregător de Stat, d-sa pășește spre un destin, care este numai al eroilor.

R.

KOLYNOS

face dinții
strălucitori ca
bijuteriile

Veți constata că nimic nu activează așa de rapid și sigur la transformarea dinților slăbiți în dinți sănătoși, albi și strălucitori. Spuma sa efervescentă și inviorătoare, pătrunde în fiecare crăpătură și interstii. Ea îndepărtează petele urâte și distruge germenii periculoși ai gurei cari cauzează caria.

Încercați Kolynos, gustul său racoritor împăspătează delicios gura. Este și cea mai economică cremă de dinți, deoarece se întrebuițuează numai jumătate din cantitatea unei paste obișnuite. O jumătate centimetru pe o perie uscată e suficient.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS

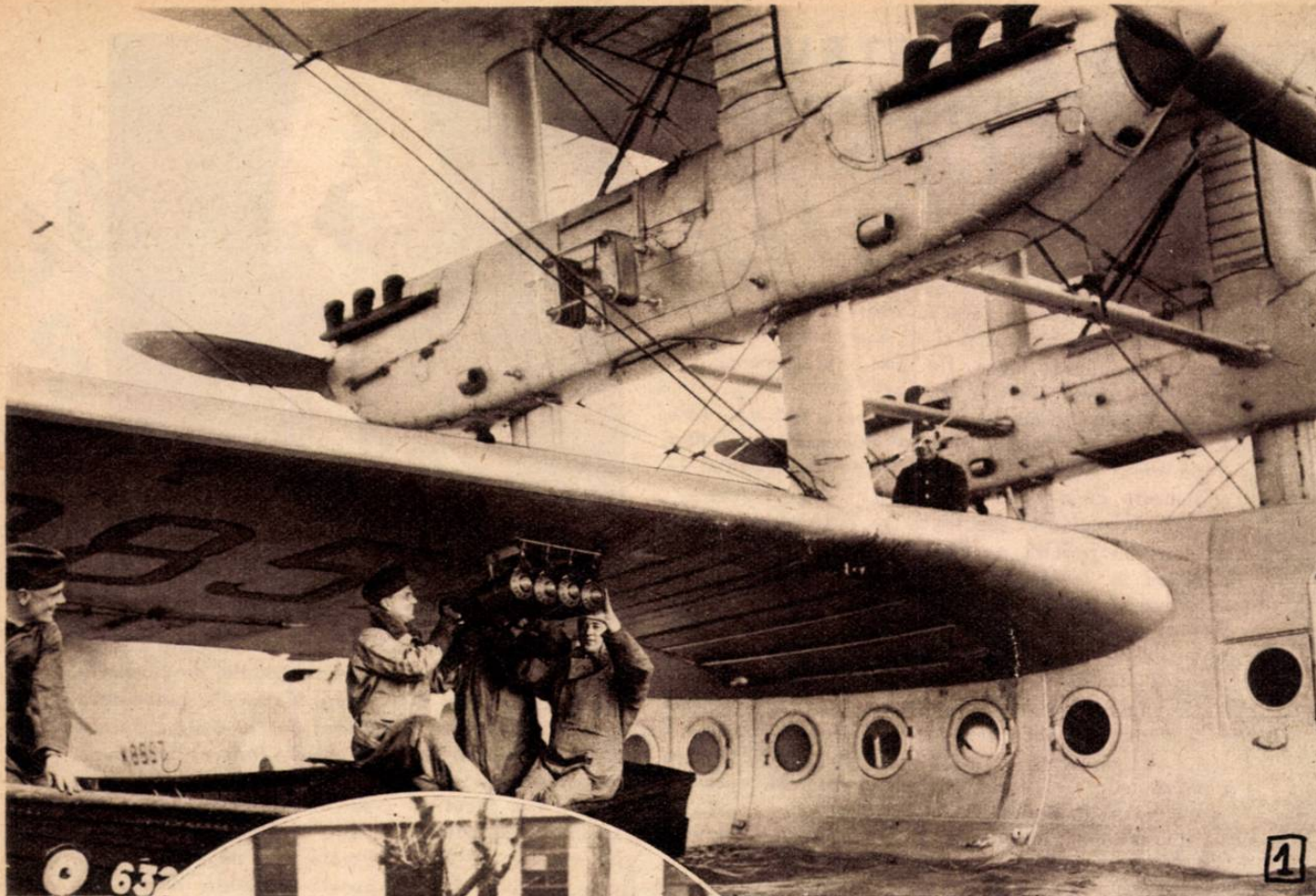
Pentru mai multă economie — cumpărați tubul mare

KOLYNOS

CREMĂ DENTARĂ

Antiseptică

PE PĂMÂNT E PA

PE COASTA SUDICĂ ENGLEZĂ AU AVUT LOC MANEVRE COMBinate
ALE FLOTEI ȘI AVIAȚIEI

1. Marile manevre de pe coasta sudică a Angliei sunt în plină activitate. Vasele „albastre”, din nordul Africei, atacă „terenul roșu”, de pe coasta sudică engleză și sunt combătute de aviatorii „roșii”. Fotografia noastră înfățișează: avioane „roșii”, încărcate cu bombe, înainte de plecare.

PRIMELE MANEVRE MARI ALE ARMATEI EGIPTENE

2. La începutul lunii Aprilie au avut loc, în regiunea Suezului, mari manevre ale armatei egiptene, la cari, pentru prima oară, se întrebuințează material modern de luptă. Pe baza înțelegerii anglo-egiptene, armata a fost înzestrată cu armele cele mai moderne, ceea ce a adus cu sine și o motorizare a trupelor din Suez. Chipiile curioase ale soldaților îi apără de nisip.

ARMATA OLANDEZĂ

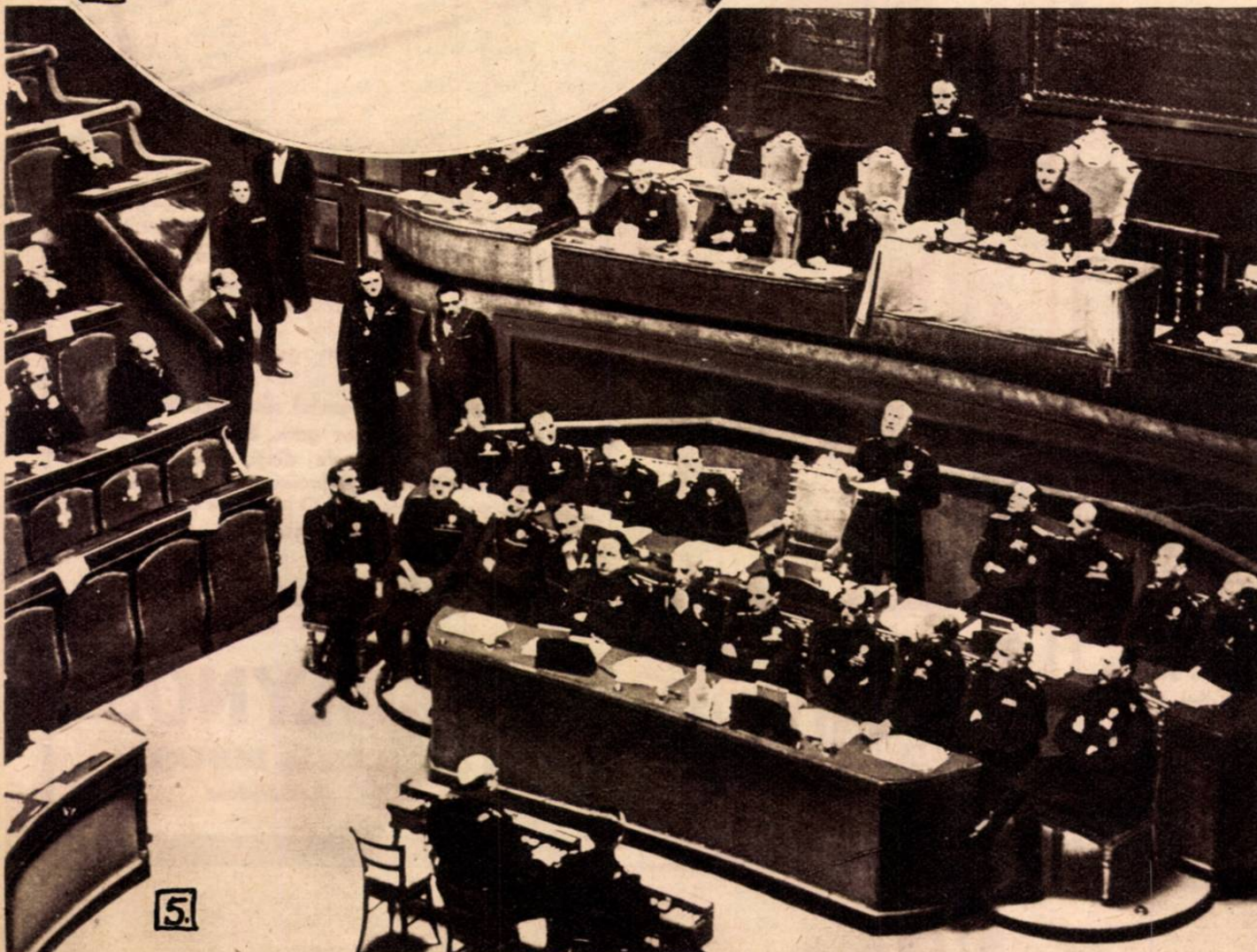
3. Contingentul 1938 al armatei olandeze a luni Martie. Unii recruți, pescari, poartă costumele lor pitorești. Fotografia noastră înfățișează: ai armatei olandeze, prezentându-se.

COPILII DIN SHANGHAI PRIM

4. Fotografia noastră înfățișează ele hai, în timpul exercițiilor militare, de ocupație.

DUCELE DECLARĂ ITALIA GAT

5. Pregătirile de război ale Italiei au discurs ținut în Senat, în calitate de aviației. El a declarat că și-a făcut „război rapid”. Fotografia noastră îl înfățișează pe Duce în Senatul italian din Roma.

ACE ORI RĂSBOI?

RECRUTEAZĂ TINERI

deze, a fost încorporat în ultima zi în viața civilă, s'au prezentat în noastră înfățișează: câțiva recruți se la serviciu, la Amersfoort.

MESC EDUCAȚIE MILITARĂ

ai școlii elementare din Shang- apărare contra trupelor japoneze

A DE „UN RĂSBOIU RAPID”

ost confirmate de Mussolini într'un ministru al armatei, marinei și cut toate pregătirile pentru un

duce ținându-și discursul rășboinic

NAȚIONALISTII SPANIOLI TREC FLUVIUL EBRO

6. Naționaliștii spanioli trec la Quinto, râul Ebro, pe un pod construit în grabă, din pontoane. În capul coloanei erau — după cum se poate vedea și din fotografia noastră — trupe maure.

GENERALUL FRANCO, ÎN CATALONIA. ORAȘUL LERIDA AMENINȚAT

7. Trupele Generalului Franco, în marșul lor rapid, au ajuns până în apropiere de Lerida. Din acest oraș, drumul duce drept spre Barcelona, care constituie actualmente ținta naționaliștilor. În fotografia noastră, naționaliștii spanioli, în marșul spre Lerida.

ZEUL DISTRUGERII A FOST DOBORÎT, LANGĂ SHANGHAI

8. Templul „Zeului distrugător” a fost nimicit în timpul luptelor de lângă Shanghai. Din felul cum a căzut zeul de pe altar, pare că ar privi îngrozit la dărămurile din jurul său.

CUM SE FABRICĂ STELE NEMURITOARE

AM auzit, la Hollywood, că un director de publicitate, întrebând cu desăvârșire pe patronul unei case de filme, ce trebuie să mai spună despre o mare vedetă, proaspăt lansată pe ecran:

Știu eu, i-a răspuns patronul... du-te la bibliotecă și colecționează cuvinte...

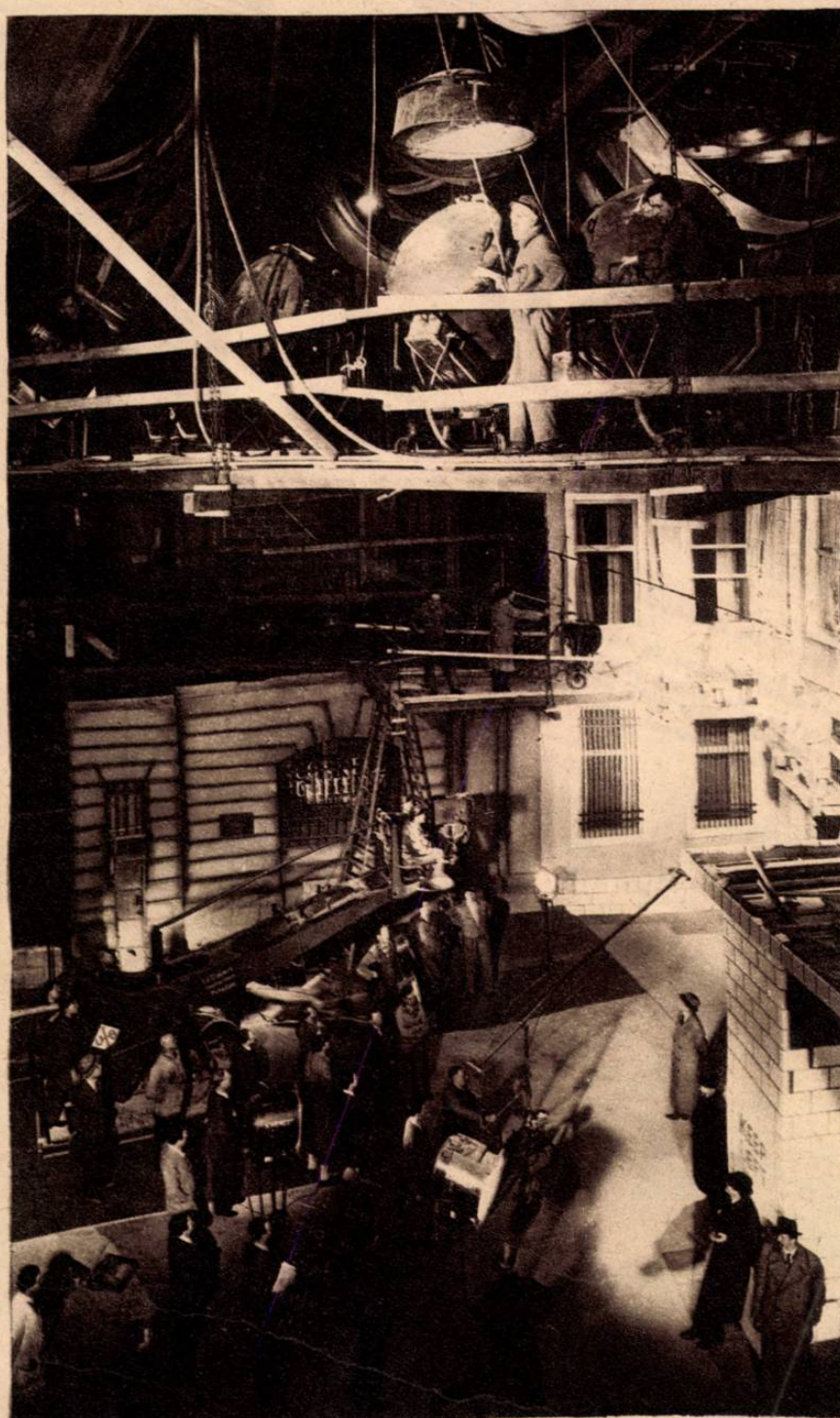
Sfatul fu imediat urmat. Steaua deveni o celebritate mondială. S'au creat pentru ea calificative. De altfel a murit acum câțiva ani și dacă vorbiți despre ea, cu amatorii de filme de astăzi, ei vă vor privi ca pe o ființă sentimentală, cu păreri demodate. Această reflecție mi-a venit în gând, în timp ce scrutam firmamentul filmului, pentru 1938, spre a vedea ce stele noi strălucesc și dacă sunt unele în curs de apariție. Mi-am pus întrebarea: Există nemurirea, în lumea cinematografului? Aceasta a fost întrebarea pe care mi-am pus-o și nu fără emoție am găsit un răspuns.

Să fim sinceri și dacă trebuie brutali. Orice artă are nemuritorii ei: Shakespeare și Shelley au lăsat piese și sonete; Beethoven și Bach au lăsat opere nemuritoare. Ce a dat cinematograful, până astăzi? Imi veți spune că este o artă prea tânără. Chiar dacă ar fi să trezesc furia acelor care văd în cinematograful o artă a montajului, mă întreb totuși dacă filmul este o artă judecând după regulile artelor recunoscute. O mare confuziune domnește în sălile de cinema, de când acestea nu mai sunt hambare de lemn ci palate, cu divanuri de catifea, în care aerul este „condiționat”. Dar inconfortul devenit confort și chiar o schimbare de aer nu sunt garanții artistice, cu atât mai puțin transformarea unei scene în ecran. Acestea sunt fenomene economice. Sunt actori și actrițe care au succes în public, însă acest lucru provine din faptul că lumea află despre cifrele astronomice, care formează salariul acestor vedete. Bărbați și femei se mulțumesc în teatru cu zece mii de franci pe săptămână; când

par în praf. Cine e ăsta? Un pionier al cinematografului. El a făcut un film, care se intitula „Nașterea unui popor”. El a dat cinematografului o oarecare înrudire cu arta. Dar cine-și mai aduce aminte de numele său? Numai acei cari au filmele sale. Noua generație îl ignoră.

Există oare una singură din aceste figuri ale trecutului, care să păstreze o aureolă de măreție? Imi veți spune că nu se poate judeca, deoarece nu putem vedea nici una din capo d'opere filmelor, create acum zece sau cincisprezece ani. Imposibil să vezi în America „Cabinetul doctorului Caligari” de Robert Vide (cunoașteți acest nume?). Nu veți putea vedea „Marca Caravană”, epopee americană și nu veți putea deasemenea vedea nici una din producțiile post-belice, ale lui Charlot.

E inevitabil ca aceste filme, așa numite clasice, de către institutul filmului, să dispară, căci conservarea lor era lăsată la voia întâmplării.

Charlie Chaplin într-o scenă din „Tim-puri noi”. Se pare că acesta a fost ultimul film al lui „Charlot”.

de fiecare dată din calitatea originalului și astfel se atinge repede limita repetițiilor posibile din punct de vedere calitativ. Ar trebui să se descopere un celuloid nemuritor... Vă rog să nu credeți că fac parte din acei oameni acri, cari își eliberează doza de venin, criticând producțiile Hollywoodului. Dar trebuie să ne gândim că cinematograful atrage adevărați artiști ai literaturii, ai dramei, ai picturii și ai muzicii și că producțiile acestea trebuie să fie durabile. Această falangă de artiști va stabili cinematograful în zonele Parnasului, astfel că producătorii trebuie să se gândească să garanteze durabilitatea muncii lor. În lumea cinematografului banul, munca, reclama nu contează atunci când e vorba de lansarea unei stele. Veți spune că este o afacere comercială. Aceasta înseamnă că cinematograful este mai puțin o artă.

R.

Un colț de stradă având case cu etaj, construit în studio.

Renumitul regisor D. W. Griffith.

Pag. 14

No. 586

Institutul filmului posedă astăzi o bibliotecă, în care se găsește „Atacul rapidului”, singurul exemplar cunoscut al acestui film, turnat în 1903. Aceasta a fost prima încercare a filmului distractiv și a făcut, pe vremuri, turul Americii. Conservarea permanentă este o problemă tehnică. Institutul filmului și The Kinematograf Societe au studiat cu grijă chestiunea, dar n'au găsit încă soluția. De altfel trebuie, din când în când, să se facă copii noi; pe de altă parte se impune ca filmele conservate să nu fie proiectate, astfel că pentru a se face copii noi, sunt necesare sume considerabile. Din cinci în cinci ani trebuiesc făcute inspecții, spre a cerceta dacă au apărut semne de deteriorare și a se lua măsuri. Un negativ nou durează cinci, zece ani; la capătul acestui timp se reface pozitivul și procesul se poate repeta la infinit. Totuși copiii succesive pierd

Alune americane

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NAZBĂTII

Z IARELE franceze s'au ocupat deunăzi cu un „fapt divers”, fiindcă li s'a părut că este totuși prea divers... Acest fapt se rânduiește în seria acelor întâmplări ce deschid fulgător abisuri, răscolesc adâncimile

sufletești și se înspăimântă ca un vis urît.

La 12 Februarie d-na F. T. — ziarele nu publică decât inițialele căci e vorba de o persoană din așa zisa societate bună — se prezintă la poliția judiciară din Paris și declară:

— Am nevoie de protecția poliției. Cumnatul meu mă amenință. Vrea să mă suprimă, să mă expedieze la Buenos-Aires. Dacă nu încetează, îl omor pe el, pe nevasta lui și pe copiii lui. Să nu ziceți că nu v'am prevenit.

Magistratul a încercat s'o calmeze și i-a dat câteva sfaturi folositoare. D-na F. T. a lăsat adresa și a plecat.

La 12 Martie, poliția din Paris a fost înștiințată că în expresul Paris-Roma s'a găsit, aproape de punctul de frontieră, o manta, o blană și un sac de mână în care se afla o scrisoare pe numele d-nei F. T.

S'au făcut îndată cercetări la adresa indicată și s'a aflat că tânăra femeie a dispărut de trei zile.

— Și-a pus oare în aplicare planul pe care îl anunțase din vreme poliției?

— Nu!

Cumnatul ei declară că a plecat cu d-na F. T. în sudul Franței. La Lyon, cumnata sa l-a părăsit deodată și nu știe unde a dispărut.

„Cumnatul” nu este un necunoscut; e un om cu reputație bună, cu avere, mare industriaș. Nu-l poți aresta, fără vreun indiciu serios. Iar un caz complicat. Poliția se frământă. Îl pune sub supraveghere și face cercetări, pentru a da de urma femeii dispărute.

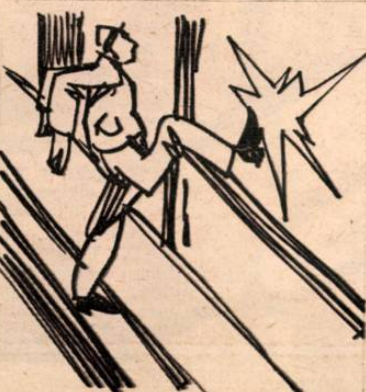
Însfârșit, o descoperă într'un hotel din Paris.

— Dece ai înscenat această comedie? — o întreabă judecătorul de instrucție. — Ce rost are fuga d-tale?

— Am crezut, — răspunde d-na F. T. — că-l veți învinui pe cumnatul meu.

— În ce scop?

— Aș fi vrut să fie condamnat la moarte, fiindcă m'a asasinat, în mod misterios, în expresul Paris-Roma...

UN american s'a supărat pe soarta lui. S'a supărat — și ca să se răzbune a dat cu piciorul în vitrina unui mare magazin. Firește, geamul s'a spart. Cioburile de sticlă au rănit piciorul americanului.

A intervenit poliția, apoi medicul, în urmă patronul vitrinei.

O serie de complicații, amenzi, despăgubiri, suferințe, — fiindcă omul s'a indignat contra destinului său.

Și care, mă rog, e vina soartei?

Vina ei e că n'a satisfăcut o dorință, pe cât de legitimă pe atât de absurdă, a acestui american și al nevastei sale.

Amândoi își doreau — un băiat.

Primul copil a fost o fată. Părinții au suportat această desamăgire în speranța că al doilea copil va fi un băiat. Al doilea copil — iarăși fată.

S'au împăcat cu soarta lor și de data asta. Dar s'au jurat că pruncul următor nu mai trebuie să fie sub nici un cuvânt fată, ci numaidecât băiat. Două fete — ajuns. Trei fete n'are niciun rost. Două fete și un băiat, e tocmai ceea ce trebuie. Luni de zile au așteptat cu nerăbdare și au pregătit toate cele necesare pentru sosirea triumfală a fiului.

...Și iar a sosit o fată.

Această atitudine vitregă a soartei l-a scos pe bietul părinte din pepeni. A trântit ușa și a plecat. A rățâcit năuc pe străzi. Până ce, obosit, s'a oprit înaintea unei prăvălii. În vitrină a zărit imaginea figurei sale disperate — și atunci, lovind cu piciorul destinului stupid, a spart un geam și s'a întors, șchiopătând, acasă...

UN ziar parisian constată că, de data asta, ziua de 1 April a trecut fără de glume senzaționale. Nu s'au făcut niciun fel de farse, nici sărate, nici nesărate. Pe semne că a lipsit buna dispoziție. Lumea e adânc îngrijorată; nu mai

are poftă de năzbătii.

Numai la noi s'a strecurat într'un ziar o farsă sinistă. A fost publicat anunțul mortuoar al unui cetățean din provincie.

În loc să considere înștiințarea despre moartea sa, de 1 April, ca exagerată sau preamatură — cum a făcut odată umoristul american Mark Twain — sau ca un semn de viață lungă, după, cum cred superstițioșii, — provincialul s'a formalizat și a protestat vehement.

Gluma, dacă e permis s'o numim astfel, s'a terminat cu destituirea corespondentului local, fiindcă a contribuit, pe semne, cu umorul lui special, la lansarea ei.

Avem, așa dar, de înregistrat — o victimă de 1 April. Această dată nu este totdeauna o zi de veselie.

În privința asta, romancierul francez Alphonse Daudet povestește un caz tragic întâmplat după 1870. Un prieten al lui, un oarecare Richard, a fost vestit de 1 April că Germanii au declarat din nou război Franței. Richard avea un fiu care își făcea tocmai atunci serviciul militar. Îngrozit de această știre, bătrânul, fără să spună cuiva un cuvânt, s'a retras în odaia de alături și s'a împușcat.

...Pe când glumeții săi amici se pregăteau să strige:

1 April! 1 April!

D.

Dinți stricați — om bolnav

Dinții stricați sunt ca și o rană. Ei devin poarta de intrare a microbilor, care pătrund în circulația sângelui și dau naștere, în multe cazuri, celor mai periculoase și grele boli ale organelor interne. Le puteți preveni prin mijloace simple:

1. Regulată și atenta îngrijire a dinților, dimineața și seara, cu pasta de dinți Chlorodont.

2. De două ori pe an examinarea dinților de către un specialist.

Cel mai important lucru însă rămâne îngrijirea preventivă cu pasta de dinți Chlorodont. Prin compoziția ei de săruri acide stimulează activitatea glandelor salivare, asigurând astfel în mod natural apărarea dinților. Gândiți-vă deci mereu: *Primul lucru dimineața ultimul lucru seara*

Chlorodont pasta de dinți

PRIMUL MINISTRU AL POLONIEI IN LITUANIA

Primul ministru al Poloniei, dl. Charwat, a făcut o vizită la Kowno, în Lituania. El a trecut frontiera lituano-polonă, care până nu demult era închisă. Fotografia noastră îl înfățișează pe dl. Charwat, primul ministru al Poloniei, în momentul când e salutat de prefectul districtului Mariampol.

Manifestații mexicane pentru exproprierea companiilor străine de petrol

Fotografia noastră înfățișează o manifestație în piața din fața Palatului Național din Mexic, în cadrul căreia lucrătorii mexicani demonstrează împotriva „imperiului” și pentru exproprierea companiilor străine de petrol, efectuată de președintele Cardenas. Observați sicriul „Huasteca”, care vrea să reprezinte societatea petroliferă Huasteca.

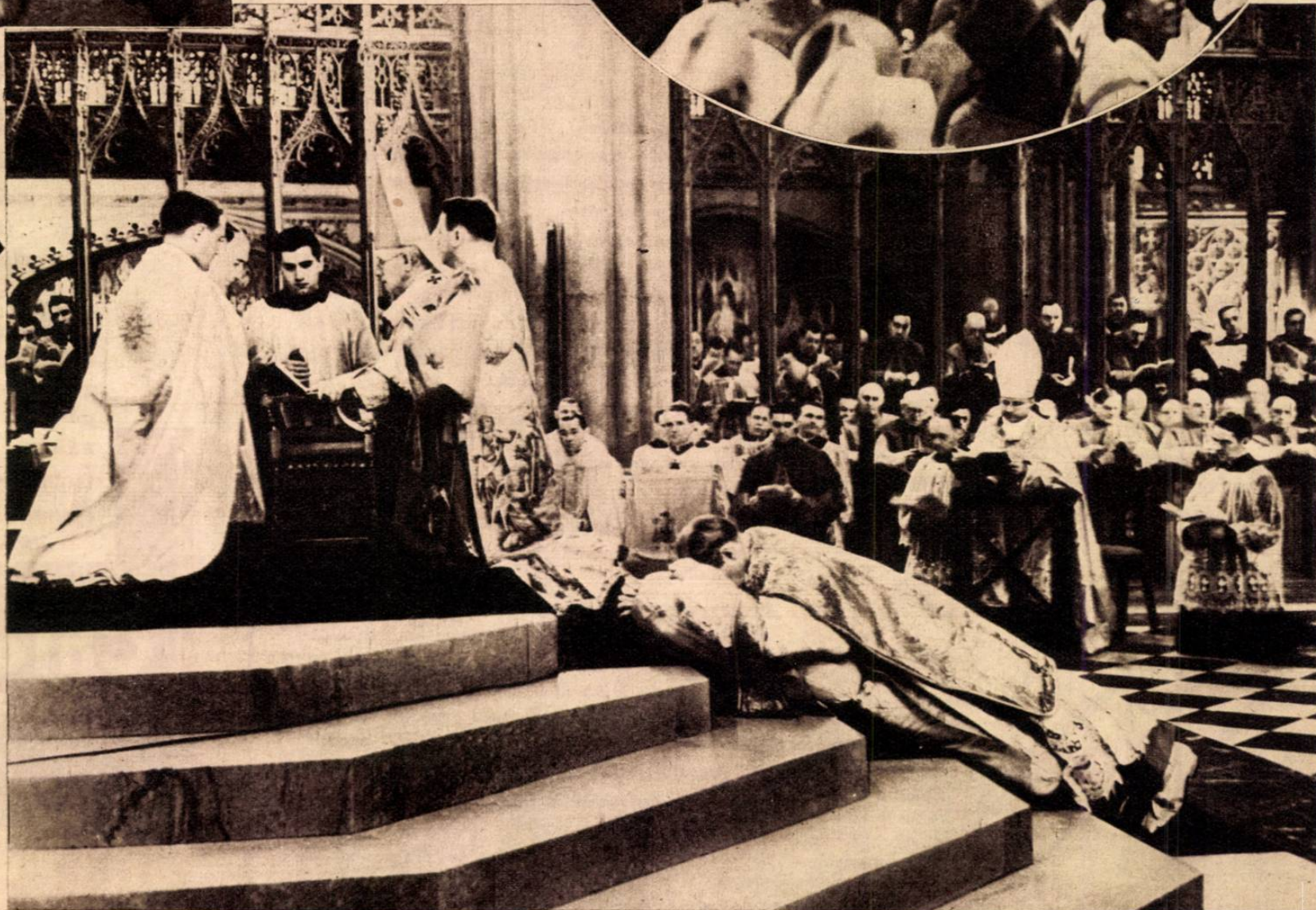
Primul ministru lituan în Polonia, dela 1920 încoace, sosește la Varșovia

Primul ministru lituan în Polonia, dela 1920 încoace, a sosit de curând în gara Varșovia. Este colonelul Skirpa și a fost reprezentantul Lituaniei la Liga Națiunilor. Fotografia noastră înfățișează pe colonelul Skirpa (al doilea din dreapta), noul ministru lituan în Polonia, la sosirea în Varșovia.

ALEGEREA UNUI NOU EPISCOP AMERICAN

Redăm aci scena din catedrala St. Patrick, din New-York, când reverendul Bartholomeu J. Eustace s'a prosternat în fața altaru'ui, în timpul celei mai fastuoase ceremonii a bisericii romano-catolice, cu care ocazie a fost ales episcop al regiunilor Camden, (New Jersey). Cardinalul Hayes, care a oficiat ceremonia, poate fi văzut pe altar, purtând mitra. Înainte de-a fi ales, părintele Eustace a fost, timp de 22 ani, profesor la Seminarul teologic din Dunwoodie, (New-York). El a fost numit episcop în urmă cu câteva săptămâni, de către Papa Pius, când Pontiful a împărțit Statul în patru diocezii, în loc de două.

EXPOZIȚIA DE FOTOGRAFII AUREL BAUCH

tograf își poate permite să disocieze elementele, să descompună, în camera obscură, imaginea surprinsă pe peliculă, pentru ca să ajungă la rezultatul artistic dorit.

Portretele d-lui Aurel Bauch — printre cari foarte multe ale personalităților artistice, literare și ziaristice din București — au fiecare caracterul modelului. Obiectul s'a apropiat s'au s'a depărtat de trăsăturile fizionomiei, ca să e accentueze sau să le piardă în jocul de umbre și lumini.

Acolo însă unde meșteșugul imaginativ al lui Aurel Bauch se poate exercita neîngrădit în formele fixe ale obiectelor, e în compozițiile d-sale abstracție. Aceste compoziții sunt asemănătoare inspirațiilor suprarealiste demonstrând însă că acolo unde mistica discernământului suprarealist voia să ajungă la crearea unei alchimii plastice, artistul fotograf izbutește, prin apropierea unor forme geometrice și a unor contururi de obiecte, să creeze senzațiile și efectele unei compoziții abstracte care să reprezinte creația poetică

D. Aurel Bauch a izbutit astfel, după versurile lui Tristan Tzara, să realizeze compoziții, să redea, plastic, emoția cuprinsă de poet în versuri.

Expoziția de fotografii a d-lui Aurel Bauch, — prima în felul ei la noi în țară — deschide un drum al unei arte plastice noi.

ST. ROLL

IN afară de expozițiile anuale de fotografii ale O. N. T. E-ului, în care putem admira minunatele peisagii românești, fotografia era considerată, la noi, ca o indeletnicire comercială sau, în cel mai bun caz, ca una diletantă pentru colecția de „suveniruri”.

Fotografia, ca artă pură, fotografia luată, nu ca un obiectiv care produce subiectul pus să stea frumos, ci ca un ajutor al retinei, care să surprindă conturul ideal al obiectului, era, la noi, încă neglijată.

În străinătate și mai ales la Paris, imediat după război, mai mulți fotografi s'au desprins din exercițiul de amatori ai fotografiei, dându-i acesteia caracterul artistic pe care îl conținea.

Man Ray, Germaine Krüll, Ely Lotar și alți foarte mulți fotografiază cu totul altfel, reali-

zând efecte extraordinare de artistice și făcând să, apară, anual, un album care ține loc de expoziție, intitulat Photographie. Tot la Paris s'au, devenind un meșter al imaginii, concetățenul Aurel Bauch. Întors în țară de un an de zile, Aurel Bauch și-a deschis un studio continuând să execute fotografia artistică și, strângând imaginile lui pure, a făcut cu ele o expoziție în sala Mozart.

D. Aurel Bauch expune nuduri, portrete, peisagii și compoziții abstracte, pășind într'un domeniu consacrat până acum exclusiv artelor plastice. Realizând efecte incontestabile artistice, d-sa face încă odată, dovada că fotografia se integrează artelor plastice ca o invenție a timpurilor noastre care, bine înțeles, vine cu o personalitate a ei.

Mai mult decât atât, artistul to-

NYA ROMA LA „DALLES”

Sfârșitul acestui sezon ne rezervă o plăcere și o surpriză în același timp: concertul d-nei Nya Roma, care va avea loc la 16 Aprilie, ora 9 seara, în sala Dalles.

D-na Nya Roma se va bucura de prețiosul concurs al d-lui George Coredo, un talentat cântăreț, al cărui debut în România va stârni senzație.

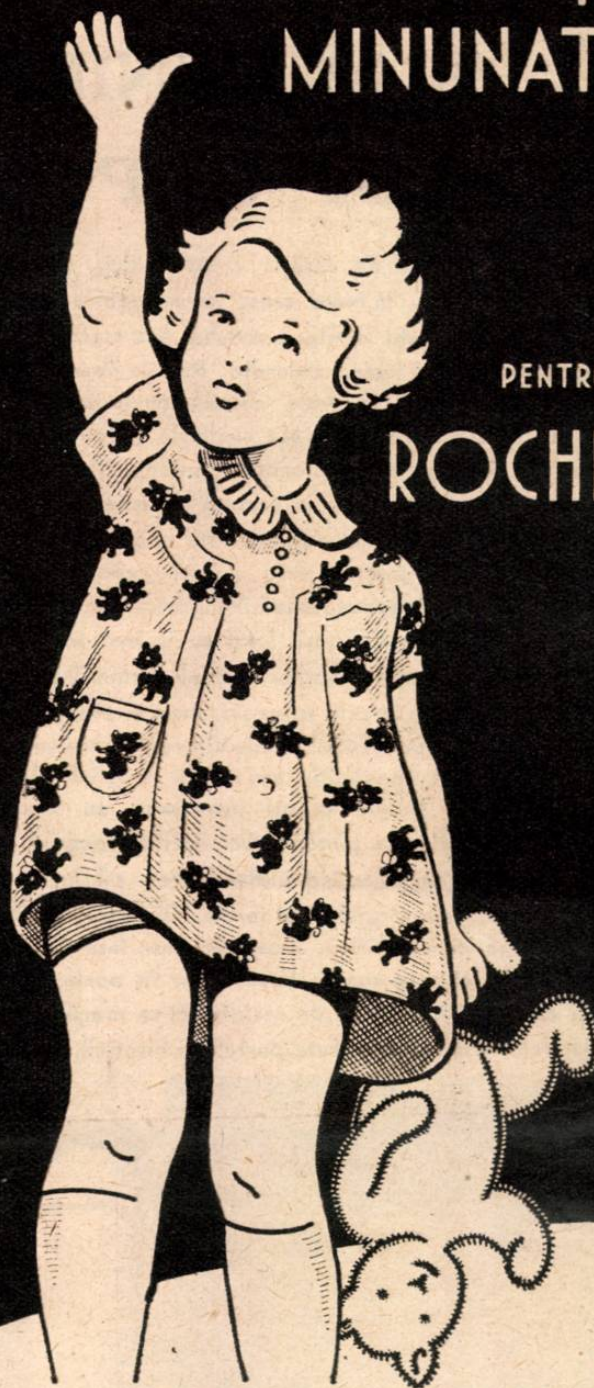
În program arii și valsuri de: Puccini, Johan Strauss, Lehar, Kalman, Brodsky, Millöcker, Leoncavallo, Gounod, Diaz, Bizet, Rubinstein.

Acompaniamentul de pian va fi susținut de dl. Miron Șoarec.

Biletele s'au pus în vânzare la agenția Jean Feder.

NOUTĂȚI MINUNATE

PENTRU
ROCHIȚE

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACAI STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

**TINETI
MINTE!**
La răceli
TABLETE

Togal

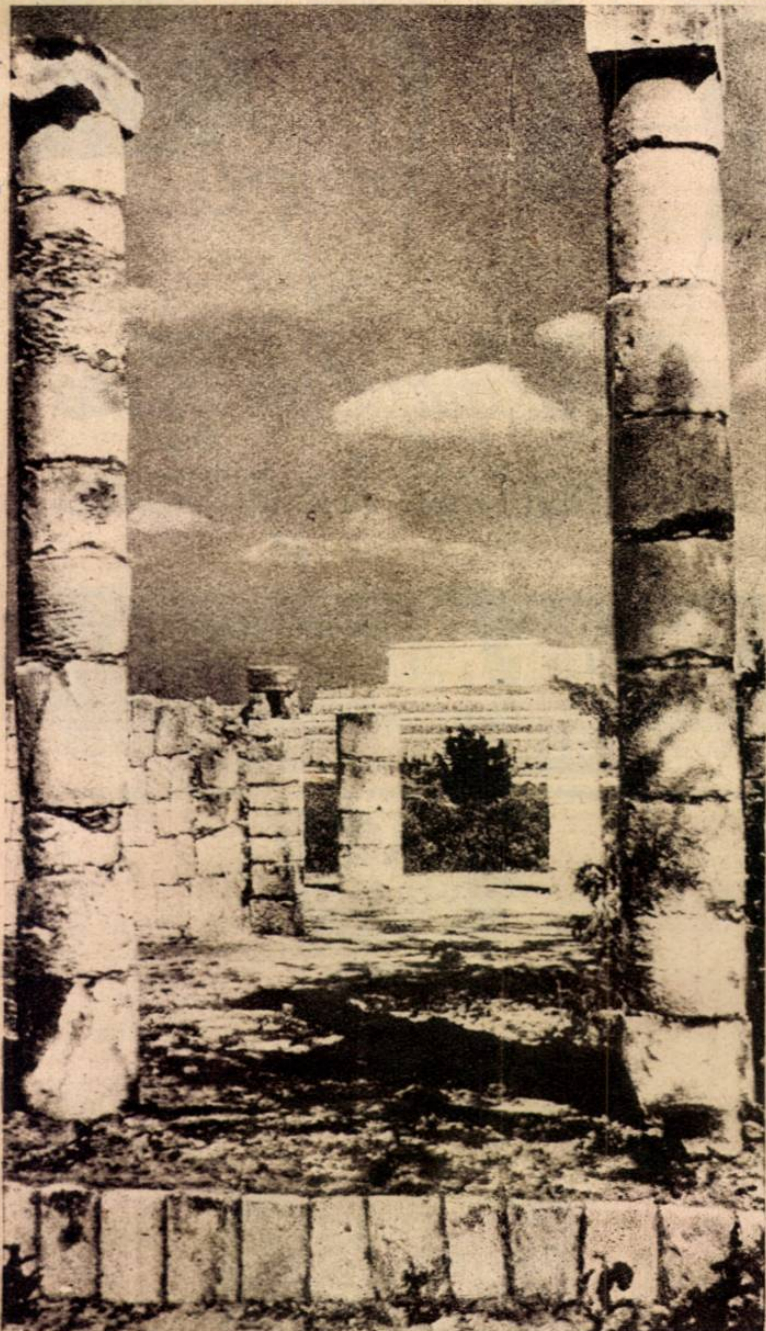
Remediu sigur la:
Reumatism Gripă
Gută Nevralgii
Sciatică Răceală
Dureri de cap

ÎN AMBALAJE DE 42, 14 ȘI 3 TABLETE

YUCATAN

ȘI MINUNILE SALE, ALE UNUI POPOR INGROPAT

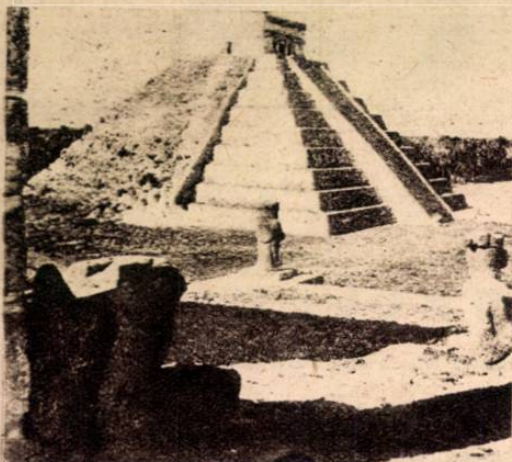
Peninsula Yucatan, în partea de răsărit a Mexicului, este un ținut șes, arzător și stâncos. În Nord cresc cu deosebire agave. Pădurile virgine, depe coasta aurită a sudului, dau mari cantități de chewing-gum, mahon și lemne colorate. Râurile lipsesc. Apa de ploaie este absorbită de pietrele calcaroase și se poate aduna numai în cratere naturale, în așa numitele „Cenotes”. Yucatan este de fapt patria indienilor. Indienii din statele mărginașe aparțin tribului Maya. În secolul al zecelea, acest trib a emigrat din Sud. Leagănul naționalității și culturii lor a fost Guatemala, unde mai pot fi găsiți și azi indieni Maya. Când îi vezi cum, evlavioși, îngenunchează în biserica micului oraș, cu greu îți poți imagina că strămoșii lor și-au apărut, în bătălii sângeroase, patria contra cuceritorilor spanioli. Urmașii acestor luptători nu se trădează decât prin expresie, mers și ținută. Religiozitatea lor este sinceră, căci nu există nicio diferență între vechiul cult și religia creștină. În imaginația lor, sfinții creștini trăiesc în bună armonie cu zeii Maya. Preoți inteligenți au deschis ușile bisericilor după datinele păgâne. Se aprind focurile pe treptele bisericii, ca în timpul când indienii erau păgâni și se aruncă în flăcări rășină de Copal, ca jertfă. Bătrânul vrăjitor are grijă ca focul să nu se stingă. Acest vrăjitor însă nu este un vrăjitor răuvoitor, ci este medic și sfătuitor în același timp. La el vin toți cari sunt îngrijorați de recoltă. El se roagă pentru ei și aduce jertfele respective în fața portalului bisericii, precum

și pe vârfurile de munte. Aci, altarul, în aer liber este împodobit cu idoli de piatră și cruci. Când se roagă pentru ploaie, indienii imploră zeii furtunii: pe sfântul Gavril și pe Sfântul Mihail. Dar îl imploră și pe Poquohil, zeul munților și șesului și spiritele strămoșilor și străbunelor, care s'au transformat de mult în pământ și nisip și care acum, rătăcesc prin ceață. Această religie simplă, a spiritelor, câmpului și strămoșilor, este începutul și sfârșitul unei civilizații, al cărei punct culminant îl înseamnă marele templu din Yucatan. Din vrăjitorul de demult s'a născut astronomul, care a socotit calendarul, după mișcarea Pământului Lunei și planetei Venus. Dar soarele acestor zei și învățați a apus, și ca în urmă cu două mii de ani, vrăjitorul își deține funcția și aprinde lumânări, în fața crucilor și idoloilor, jertfește flori, copal și tămâie și imploră munții și câmpiile străbunele și străbunii, ca să le dea binecuvântarea ploii. Deasupra orașelor din Yucatan, distruse în secolul al 15-lea, a crescut pădurea virgină. Acum, lucrările neobosite ale arheologilor le trezește din somnul lor de veacuri. Au apărut astfel, cu bătrâna lor frumusețe, templele Maya, „Și-cen-Itza”. Cu tot stilul prea încărcat, barok, constând din variația suprafețelor netede și sculptate, totul este dominat de măștile zeului ploii. Și în timpul prosperității civilizației Maya, ploaia constituia cel mai important dar al zeilor. Impunătorul templu al scăriilor însă, este clădit în cu totul alt stil. Forme dure au înăbușit liniile mai fine ale artei Maya. Orașul a fost cucerit, pe la 1100, de mercenarii tolteci. Ei au adus, din Mexic, zei streini și crudul obicei al jertfelor omenești. În apele sfântului Cenote se aruncau, pe lângă jertfe de aur și frumose fete, în floarea vârstei. Tânăra lor viață urma să răscumpere, dela zei, binecuvântarea câmpiilor. Zei sângeroși

**Templul cu coloane din
Yucatan.**

Sala celor 1000 de coloane.

Ruinele templului războinicilor.

stăpâneau atunci în „Și-cen-Itza”. După lungi peregrinări războinicie și blândul zeu al toltecilor Quetzalcoatl — șarpele verde — a luat înfățișarea unui zeu al războiului. El era cel mai mare zeu al toltecilor din Și-cen-Itza.

În calitate de zeu al vântului, era adorat într'un templu rotund, numit de popor Caracol, adică melcul. Templul războinicilor — cel mai impozant monument din perioada toltecilor Și-cen-Itza — a fost desgropat de arheologi americani și reconstituit. Din câmpul de ruine dela picioarele sale, s'a născut minunata sală a celor o mie de coloane, a cărar priveliște văzută de sus, depe înălțimea templului războinicilor e încântătoare. Pe coloane se pot vedea figuri de-ale zeilor, strămoșilor, preoților, vrăjitorilor și războinicilor. Aceste chipuri se repetă, într'o variație plină de gust, pe stâlpii pătrați ai sălii. Între săli și piramida principală, se întinde locul destinat serbarilor, pavat cu platforme mari de piatră. Aci se desfășurau, în timpurile vechi, fastuoasele dansuri mascate, cari și astăzi sunt reproduse, aproape la fel de către indieni, în zilele de sărbători creștinești. Marimba, muzica, dansul și măștile au fost desigur, în timpurile vechi, mult mai artistice. Măștile de piatră, depe înălțimile templului războinicilor, ne dau o idee de felul cum arătau podoabele dansatorilor, din vechime. În umbra sălii coloanelor, preoții desemnau, cu hieroglife, socotelile calendarului precum și legende ale zeilor. S'au găsit foarte puține din aceste hieroglife. Cea mai frumoasă și mai bine conservată scriere Maya din Yucatan, așa numitul *Codex Dresdensis*, se păstrează în biblioteca saxonă din Germania. Pozele elegante și în aceeași măsură faimoasele hieroglife au fost săpate într'o foaie de scoarță de copac. Ea este la fel cu vechile cărți mexicane, legată în felul albumului *Leporello*. La Azteci, cartea se numea *Amatl*, după pomul „Amate” din a cărui scoarță se putea face hârtia cea mai fină. În acele timpuri se mai fabrica hârtia și din fibre de agave.

Numai mulțumită muncii, de ani îndelungați, a arheologilor americani, putem admira astăzi minunile unui popor, de mult dispărut.

Z. B.